

Kızıl Bayrak

**Emperyalist
savaşa ve
sosyal yıkıma
karşı direniş
cephesini
örelim!**

**Devrimci sınıf politikaları
etrafında birleşelim!**

**Sermaye sınıfının seçimlere,
emekçilerin devrime ihtiyacı var!**

İÇİNDEKİLER

Sermaye sınıfının seçimlere, işçi sınıfı ve emekçilerin devrime ihtiyacı var!... .. 3
Düzen siyasetinde çöküntüden çıkış çabaları ve Kemal Derviş... .. 4-5
Saldırı yasalarına karşı örgütlü mücadele!... .. 6
Yeni iş yasasına karşı zorlu ve soluklu bir mücadeleyi bugünden hazırlamalıyız!.. . 7
KESK yönetiminin yürüyüşü İstanbul'dan başladı... .. 8
ABD'nin hizmetinde bölge halklarına karşı!... .. 9
Paşabahçe direnişinin gösterdikleri. . 10-11
Enerji sektöründe yağma düzeni 12
İstanbul İnşaat Mühendisleri Odası Başkanı Cemal Gökçe ile 17 Ağustos depremi üzerine konuştuk: 13
Irak'a karşı yeni bir emperyalist saldırı savaşı için dolu dizgin hazırlık sürüyor (Orta sayfa) 14-15
BİR-KAR Gençlik Kampı başarıyla sonuçlandı... .. 16-17
İMF'ye "saldırılarına deva edeceğiz" sözü! 18
Yeniden ayağa kalkışa, yeniden 15 Ağustos atılımına ihtiyaç var! 19
ABD emperyalizminin "arka bahçesi" Latin Amerika kaynıyor! 20-21
Hayatını sınıfa ve emekçilere adanmış bir halk filozofu Bertolt Brecht.. 22-23
Devrimci bir kültür-sanat için! 24-25
İngiltere Bush'un paspası olmasın 26
Mücadele Postası 27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/32 (72) ● 17 Ağustos 2002
Fiyatı: 500 000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Ölüm Orucu direnişçisi Fatma Bilgin 10 Ağustos 2002 günü saat 03.00'te direnişinin 431. gününde yaşamını yitirdi. 1 Ağustos günü hastaneye kaldırılan Bilgin'e de zorla müdahalede bulunulmuştu.

17 Ağustos depreminin 3. yıldönümü de geldi. Sermaye devleti, deprem sırasında olduğu kadar sonrasındaki tutumuyla da katil kimliğini kanıtlamaya devam ediyor. Aradan geçen 3 yıla rağmen deprem acıları azalmadığı gibi, devletin marifetiyle daha da katlanmış durumda. Depremzedeler için dünyanın dört bir yanından akan yardımların yanı sıra deprem vergileriyle toplanmış olan paralar da sermayenin hizmetine sunuldu. Depremzedeler ise ölenlerinin acılarını unutamadan kendi canlarının derdine koşuldular. Bölgede işsizlik, açlık ve sefalet kol geziyor. Son derece sınırlı sayıda inşa edilmiş olan kalıcı konutlar dökülüyor. Gerek depremi yaşayan bölge gerekse de kalan kısımlarıyla Marmara ise her an yeni depremleri bekliyor.

Ancak sermaye devletinin Türkiye halkları, işçi sınıfı ve emekçileri için tek katliam planları bunlarla da sınırlı değil. O, daha hızlı, daha kitlesel ölümler için de savaşa hazırlanıyor. Emperyalizmin piyonu ve maşası olarak komşu halkların da kanına girmeye niyetlenmiş bulunuyor.

Devletten katliamlarının hesabını sormanın ve hangi yol ve biçimde olursa olsun girişeceği yeni katliamları önlemenin yolu devrimci sınıf mücadelesini yükseltmekten geçiyor.

Kamuda emekçileri binbir zor ve hileyle geçirilen sahte sendika yasası gereği, sonunda devletle görüşme masasına oturmuş durumda. KESK ve diğer kamu sendikaları bürokratları adam yerine konulmanın aşağılık gururunu yaşarken kamu emekçileri de 10 yıllık mücadeleyle kazandıkları sendika ve TİS haklarını kaybetmenin acısını yaşıyor. Sadece KESK süreci bile, fiili-meşru mücadelenin hak almak için tek geçerli yol olduğunu kanıtlamaya yetiyor.

Filistinli devrimci Mervan Barguti Siyonist mahkemelerde Filistin'in onurlu sesini haykırmayı

sürdürüyor. Barguti'nin "İntifada kazanacak!" sözleri, Filistin halkı ve tüm mazlumlar için bir zafer sloganı olurken, İsrail ve tüm saldırganlar için öldürücü bir ok işlevi görecektir.

Latin Amerika ülkelerini sarsan kriz, aynı zamanda halk ayaklanmalarına da yol açıyor. Gün geçmiyor ki bu ülkelerin birinde işçi ve emekçi kitleler sokaklara dökülmesin, emperyalizmi ve ABD'yi lanetlemesin.

Görüldüğü gibi Amerika'nın ve emperyalizmin işi hergün biraz daha zorlaşmakta. Dünya halklarına karşı saldırganlıkta ve katliamcılıkta ABD emperyalizmi hergün biraz daha yalnızlaşmakta. Bu durum, tersinden, dünya işçi ve emekçilerinin, dünya devrimcilerinin önünün de hergün biraz daha açıldığını gösteriyor.

Çıktı!

Türkiye'nin son 20 yılına yapılan değerlendirmelerde, devrimci ve pratik planda devrimci örgütlenmelerin bir kısmı başarıyla girişimci devrimci örgüt faaliyetleri ve pratik mücadeleler karşısında öngörülmüş devrimci örgütlenmelerin devrimci sınıfa ulaşamadığı görülmüştür.

Devrimci örgüt faaliyetleri ve pratik mücadeleleri bu bağlamda ve devrimci örgütlenmelerin devrimci sınıfa ulaşamadığı görülmüştür. Devrimci örgütlenmelerin devrimci sınıfa ulaşamadığı görülmüştür. Devrimci örgütlenmelerin devrimci sınıfa ulaşamadığı görülmüştür.

Devrimci örgütlenmelerin devrimci sınıfa ulaşamadığı görülmüştür. Devrimci örgütlenmelerin devrimci sınıfa ulaşamadığı görülmüştür. Devrimci örgütlenmelerin devrimci sınıfa ulaşamadığı görülmüştür.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel sorunlar

Kitapçılarda...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Örgütsel sorunlar

Sermaye sınıfının seçimlere, işçi sınıfı ve emekçilerin devrime ihtiyacı var!

Siyasetteki yeni istikrar arayışının erken seçim kararına bağlanması düzen içinde başka bir arayış telaşı başlatmış durumda. Düzen siyaseti öylesine parçalanmış durumda ki, tek program onlarca parti tarafından temsil ediliyor. Sağından soluna, islamcısından milliyetçisine tüm düzen partileri IMF-TÜSİAD programlarını sahiplenmekte yarışıyorlar. Ancak bu çok parçalılık durumu düzenin sonu gelmez istikrar ihtiyacıyla çelişiyor.

İMF memuruna düzen solunu toplama görevi

Yeni bir seçim startının verildiği bugünlerde, bu nedenle, sermaye cephesinden siyasal arenadaki bu çok parçalılığa son verme çabaları da yoğunlaşmış durumda. Gerek erken seçim kararının alınma biçimi, gerekse sonrasındaki gelişmeler, aslında sermaye kesiminin istikrar umudunu nereye/kimlere bağladığını da gösteriyor. Emperyalist sermaye, ekonomik gidişe müdahale için 57. hükümete ekonomi bakanı olarak atadığı Derviş'e, bu kez de seçimlere doğru "sol"u birleştirme misyonu yüklemiş bulunuyor. İşbirlikçi sermaye temsilcileri bu yeni misyonunda da Derviş'i desteklemeye devam ettiklerini açıklamakta bir sakınca görmüyorlar.

Derviş, Yeni Türkiye ve CHP, düzenin siyasal istikrar arayışlarının yeni adresi durumuna gelmiş/getirilmiş bulunuyorlar. Düzenin sahipleri elbette, aradıkları istikrarla neyi gerçekleştirmek istedikleri konusunda açık davranmıyorlar. Irak'a saldırıda Amerikan piyonluğu yapabilmek için, kriz ortamında IMF yıkım programlarını uygulamayı sürdürebilmek için, işçi ve emekçilerden yükselecek itirazları daha kararlı bastırabilmek için demirden yumruğa ihtiyaçları olduğunu söylemiyorlar. Bunun yerine güçlü ekonomiye geçiş, AB yolunda demokratik açılımların gerçekleştirilmesi, programın sosyal boyutlarının da uygulamaya sokulması vb., türünden yalanlara ihtiyaç duyuyorlar. Böyle olunca da, onlar için en uygun seçenek "sol"da ittifak oluyor. İttifak arayışlarına seçim yasasında değişiklik arayışları eşlik ediyor. Her seçim öncesi gündeme getirilen seçim yasasında değişiklik, düzenin o dönemki ihtiyaçlarına yanıt verecek sonuca ulaşmayı hedefliyor.

Tüm çabalar emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin ihtiyaçları için

Görüldüğü gibi, ittifak arayışlarının tümü aynı kapağa çıkıyor: Sermaye sınıfının ve düzeninin ihtiyaçlarını karşılamak. Sadece ülkenin içindeki sermaye sınıfı ve düzeni de değil. Daha da fazla emperyalist sermayenin, özelde IMF ve ABD'nin ihtiyaçları önplandadır. Hangi formülde karar kılınırsa kılınırsın sonuç değişmeyecektir. Yeni hükümeti oluşturacak parti ya da partilerin görevi, uygulayacakları program çoktan hazırlanmış durumdadır.

Oysa tam da seçimlerin arifesinde, sistem tarafından oy deposu, parlamenter demokratik temsilin figüranları olarak görülen işçi sınıfı ve emekçilerin ihtiyaçları ve istekleri düzenin ihtiyaç ve isteklerinin tam tersi yöndedir. İşçi ve emekçi kitleler Amerikan emperyalizminin piyonları olarak savaşa sürülme istemiyor. IMF-TÜSİAD yıkım programlarını, emperyalizme köleliği istemiyor. Açlığı, işsizliği, sefaleti, ölmeyi ve öldürmeyi istemiyor. İşçi ve emekçi kitleler açısından bu tartışma götürmez bir gerçeklik. Tartışma götürmeyecek bir başka gerçek ise, seçimlere yönelik hiçbir hazırlığın, hiçbir arayışın kitlelerin bu taleplerine yanıt verebilecek durumda olmadığı, bunu hedeflemediğidir.

Seçim yasasında değişiklik en geniş temsilin sağlanması gerektiği söylemi de, yine işçi ve emekçi temsiline dışlayan bir hedefe sahiptir. Burada da sermaye sınıfının en geniş temsili istenmektedir. Aranan istikrar düzen içinde bir istikrardır. Bu, düzen içi çatışmaların asgariye düşürüldüğü, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı azami birliğin sağlandığı bir siyaset tablosu demektir.

Burjuvazinin göstermelik demokrasisi ve gerçek proleter demokrasi

İşçi ve emekçi temsiline sağlanabileceği bir seçim sistemi, sermaye düzeninin bugün uyguladığı sistemden temelden farklı olmak zorundadır. Liderlerin, adayların, herşeyin tepeden belirlendiği bugünkü sistem, gerçekte her türden demokratik gelişmenin önünü tıkadığı, işçi ve emekçi kitleler üzerinde en ağır baskı rejimini uyguladığı halde, kitlelerle alay edercesine adına parlamenter demokrasi

denmektedir. Bu, burjuvazinin göstermelik demokrasisidir. İşçi sınıfı demokrasisi ise, sınıf ve emekçi kitlelerin inisiyatifini, yaratıcılığını, katılımını artırarak, demokrasiyi parlamentodan sokağa taşıyacak bir yöntem uygulayacaktır. Liderlik ve temsilcilik, işyerlerine, işçi semtlerine kurulan sandıklarla, işçi ve emekçi kitleler tarafından belirlenebilir. Ve emekçilerin, temsilcilerini belirleme hakkı kadar görevden çekme hakkı da işçi demokrasisi için vazgeçilmezdir.

Yürütme, emekçilerin ancak doğrudan seçebildiği ve yetersiz gördüğünde azledildiği temsilcilerde olduğu zaman, hükümetler işçi ve emekçi kitlelerin talepleriyle ilgilenemez, ilgilenmek zorunda kalacaktır. Fakat, böyle bir seçim sistemi ve böyle bir hükümet oluşturabilmek ve onu sürdürebilmek için, öncelikle devlet gücünün sermaye sınıfının elinden alınması gerekmektedir. Seçimler vesilesiyle pek çok gerçeği söyleyip bu temel konuyu es geçenler, böylelikle sınıf ve emekçi kitleler arasında parlamenter hayallerin yayılmasına yol açanlar, bilinmelidir ki sınıfa karşı en büyük suçu işlemektedirler.

Yürütmenin bir kısmını üslenmekle birlikte, devlet kurumları içinde en geçici, en iğreti ve en etkisiz olanların başında hükümetler gelir. Öyle ki, devlet işleri olmadan da pekala yürütülebilmektedir. Türkiye'de yaşanan darbe dönemleri, hem hükümete de işlerin yürüyeceğinin, hem

de devlet gücünün asıl nerde toplandığının en bariz göstergesidir. Bugün seçimlere hazırlanan tüm düzen partilerinin ordudan ve Amerika'dan icazet alma yarışına girmesinin temelinde bu gerçek yatmaktadır. Seçimlerden önce izin alanların seçildikten sonra farklı davranabilmesi mümkün müdür? Diyelim ki birileri farklı davranmaya kalktı, devletin ve düzenin asli kurumları o hükümetin varlığına ve görevi sürdürmesine izin verecek midir? Bu soruların yanıtı bellidir. Türkiye ve dünyadaki pek çok gelişme, hayır yanıtını çoktan vermiş durumdadır.

Parlamenter hayallere karşı devrimci sınıf mücadelesi

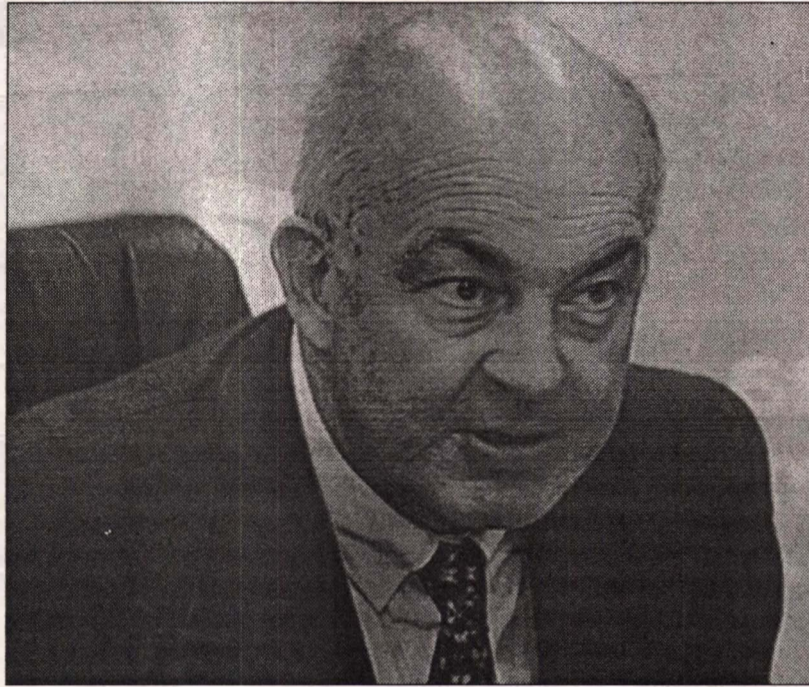
O halde, işçi sınıfı ve emekçiler açısından tek seçeneğin, temel demokratik taleplerine kavuşmalarının tek yolunun devrim, dolayısıyla devrimci mücadeleyi yükseltmek olduğu gerçeğini daha etkin bir çalışma ile anlatmak gerekiyor. Seçimler vesilesiyle, seçme ve seçilme hakkı ve uygulama imkanları, devlet ve düzen konusundaki tüm gerçekler kitlelere açıklanmalı, düzen cephesinden ve reformist partiler kanalıyla yayılmaya çalışılan parlamenter hayallerin önüne geçmek için uğraşılmalıdır.

Politikanın düzen tarafından da sokağa taşınmak zorunda kalındığı seçim dönemleri, işçi ve emekçi kitlelerin de taleplerini yükseltmesi, sokağa taşınması ve kendi sınıf politikalarıyla tanıştırılması için önemli fırsatlar sunmaktadır. Sınıf devrimcileri bu fırsatı en iyi biçimde değerlendirecek, sınıfı devrime hazırlamanın imkanına dönüştüreceklerdir.

Düzen siyasetinde çöküntüden çıkış çabaları ve Kemal Derviş...**Eski memurun yeni görevi**

Emperyalizmin "işini iyi bilen" memuru Kemal Derviş, bir süredir yeni bir göreve soyunmuş bulunmaktadır. Tek cümlede özetlemek gerekirse, Derviş'in yeni görevi, ekonomiden sonra siyasetin de emperyalizmin tam ve doğrudan denetimi altına sokulmasını sağlamaktır. Zira bugün işbaşında olan derme çatma koalisyon hükümeti hem 3 yıl boyunca fazlasıyla yıpranmıştır, hem de içine girdiğimiz dönemde emperyalizmin ve sermayenin ihtiyaç duyacağı politikaları hayata geçirme yeteneğinden yoksundur. Oysa ekonomide yeni ve büyük bir çöküş, Ortadoğu'da ise yayılma ihtimali yabana atılmayacak bir emperyalist savaş adım adım yaklaşmaktadır. İçerde sömürü ve yıkım politikalarını kararlılıkla uygulayacak, dışarda ise emperyalist sistemle kölelik temelinde bütünleşmek için gerekli adımları daha hızlı atacak, emperyalizmin Ortadoğu planlarına hizmet edecek yeni bir hükümete ihtiyaç duymaktadırlar.

Düzen siyasetini yeniden düzenleme operasyonunun başlama vuruşunu hatırlanacağı gibi Kemal Derviş yapmış; aylar öncesinden, "Ekonomik belirsizliğin ortadan kalkması için siyasal belirsizliğin ortadan kalkması gerekir." söylemini ortaya atmıştı. Ardından, seçim tarihinin açıklanması kampanyası eşliğinde, Ecevit'in sağlık durumu ve AB uyum yasalarının gecikmesi gibi bahaneler üzerinden hükümeti zayıflatmayı, DSP'yi ise dağıtmayı

amaçlayan bir IMF-TÜSİAD darbesi başlatılmıştı.

Hükümet darbesi istenen sonuçlara ulaşmamıştır

Geçtiğimiz haftalarda gündeme gelen IMF-TÜSİAD hükümet darbesinin amacı neydi? Bu amaca ulaşıldı mı? Mehmet Ali Kışlalı 15 Ağustos tarihli

yazısında (*Radikal*) ABD kaynaklarına atfen şunları aktarıyor: "Eğer Ecevit görevinden uzaklaştırılabilirse, reformistler mevcut parlamentoda bir araya gelerek çoğunluk sağlayabilirler, seçimlere gitmeden de reformları gerçekleştirirler. (...) Bölge için son derece önemli olan bu dönemde, böylesine bir gelişme Türkiye için Batı'ya doğru kuvvetli bir kayma anlamına gelecektir." Mehmet Ali Kışlalı yazısında aktardığı değerlendirmenin "Washington'da, resmi kaynaklardan geldiğini kuvvetle gösterecek işaretlere sahip" olduğunu söyleyerek darbenin asıl planlayıcısının kim olduğuna da vurgu yapıyor ki, artık bunu sağır sultan bile biliyor. Aktarılan değerlendirmeden çıkartılabilecek işe yarar önemli bir ipucu, gerçekleştirilen IMF-TÜSİAD darbesinin bir seçim ihtimalinin sonuçlarına göre düşünülmüştüğüdür. Anlaşılan o ki

tasarlanan daha çok DSP'nin parçalanması ve koalisyonun dağılması yoluyla yeni bir siyasal yapılanmanın önünü açmaktır. DSP'den istifaların başladığı günlerde Derviş-Cem ve Özkan üzerinden yazılıp çizilen senaryolar hatırlandığında planın gerçekten de böyle olması mantığa uygundur.

Fakat yaşananların da gösterdiği gibi hükümet sanıldığından dayanıklı çıkmıştır. Ecevit'in

Emperyalizmin "işini iyi bilen" memuru Kemal Derviş

Derviş, hükümetteki görevinden bir kez daha istifa etti. İlk istifası Cumhurbaşkanı'nın araya girmesiyle ve ekonominin olumsuz etkileneneceği gerekçesiyle geri çevrilmişti. Geçtiğimiz hafta ikinci kez istifa eden Derviş, IMF-TÜSİAD tarafından siyasete çeki düzen vermekle görevlendirildi.

Düzen medyasında Derviş'le ilgili bir parlatma kampanyası yürütülüyor. Yazılıp çizilenlere ve kendi tavırlarına bakılacak olursa, Derviş batan memleketi kurtarabilecek tek adam. Bu görevi iyiden iyiye benimsediği anlaşılan Derviş'in son günlerdeki en büyük derdi solu birleştirmek. Zaten kendisini de solcu, sosyal-demokrat olarak tanımlıyor. Bugünlerde de yanında ensesi kalın sendika bürokratlarının biri olmadan gezmiyor. DİSK Başkanı Süleyman Çelebi ve Türk-İş Başkanı Bayram Meral her fırsatta Derviş'in yayında görünüyorlar. Sendikal ihanet çetelerinin de katkısıyla Derviş'in işçi ve emekçilere gelecek umudu diye yutturulmaya çalışıldığına, çalışılacağına şahit oluyoruz açıkçası.

Derviş emperyalistlerin atadığı bir memurdur

Oysa ki işçi ve emekçiler Kemal Derviş'i ne memleketi kurtaracak adam olarak, ne de solcu vb. biliyorlar. Onlar için Kemal Derviş demek IMF demek. Özelleştirme, işsizlik, açlık ve yoksulluk demek.

Kemal Derviş bundan 1,5 yıl öncesine kadar Dünya Bankası'nda çalışan üst düzey bir memurdu. Bağımlı ülkelerin yıkıma uğramış ekonomilerine emperyalist tekellerin çıkarları

doğrultusunda şekil vermek onun uzmanlık alanıydı. Türkiyeli işçi ve emekçiler onun adını 2001 Şubat krizinin ardından duydu. 2000 yılı başında uygulamaya konulan IMF programı 21 Şubat'ta büyük bir gürültüyle çöktükten sonra emperyalist odaklar tarafından Türkiye ekonomisinin başına atandı. Görevi, kriz nedeniyle emperyalizmin çıkarlarının zedelenmesine, borç ödeme çarkının durmasına engel olmaktı. Fakat işçi ve emekçilere "ülkesine hizmet aşkıyla yanıp tutuşan ve bu yüzden Dünya Bankası'daki değerli koltuğunu bırakıp zor durumdaki memleketine koşan bir kurtarıcı" olarak sunuldu. Yoğun bir parlatma kampanyası eşliğinde olağanüstü yetkilerle donatılarak hükümete sokuldu ve ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı koltuğuna oturtuldu. Ekonominin dümeni doğrudan doğruya emperyalizmin bir memuruna teslim edildi. Derme çatma koalisyon hükümetinin iç çekişmeler ve başka nedenlerden dolayı IMF-TÜSİAD saldırı programını aksatması da böylece önlenmiş oluyordu.

Derviş emperyalizm adına siyaset yapmıştır ve yapmaktadır!

Kemal Derviş, fiili başbakan olarak her konuda belirleyici tutumlar aldığı, bir çok durumda hükümetin yetkilerini tek başına kullandığı halde uzunca bir süre "siyasetin dışında" kalmaya özen gösterdi. İktidar ve muhalefet partileri arasındaki çekişmelerin dışında durdu ve sürekli olarak partiler üstü bir söylem tutturmaya dikkat etti.

Elbette ki Derviş'in bu tavrının siyaset dışında

olmakla bir alakası yoktu. O sadece düzen partilerinin dar çatışma ve çekişmelerin dışındaydı, o kadar. Yoksa IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kurumların temsilcisi olarak tüm kritik siyasal kararlarda en etkin isimdi. Bu anlamda o, emperyalizminin çıkarlarının siyasetini yapıyordu. Emperyalizme göbekten bağımlı bir ülkede, emperyalizme uşaklıkta birbiriyle yarışan şu ya da bu düzen partisi adına değil doğrudan doğruya efendiler adına konuşuyor ve hemen her zaman da onun dediği oluyordu. "Siyaset dışı" bir görüntü çizme çabasının altında ise hemen tüm partileriyle düzen siyasetinin aşırı yıpranmışlığı ve kitlelere güven vermeyen görüntüsü yatıyordu.

Derviş son 1,5 yıldır yaşadığımız sömürü ve yıkımın baş sorumlularındandır

İşbaşına geldiği günden bu yana Kemal Derviş, emperyalizmin bir memuru olarak sömürü ve yıkım programlarının planlanmasında, hükümete ve tüm diğer kurumlara dayatılıp uygulamaya geçirilmesinde birinci dereceden sorumluluk sahibi oldu. Başta Telekom olmak üzere tüm özelleştirme çabalarının, kamudaki tasfiye saldırısının, kamu TİS'lerindeki düşük ücret dayatmasının ve akla gelecek hemen tüm yıkım ve sömürü politikalarının altında onun imzası vardı.

İşçi ve emekçiler Kemal Derviş adını bundan böyle unutmayacaktır. Ama onu hiç iyi anmayacakları, emperyalizmin bir memuru ve azılı bir sınıf düşmanı olarak belleklerine kazıyacıkları da kesindir.

tasfiyesinde kendi sonunu gören MHP, bir taraftan Ecevit'e koşulsuz destek sunmayı sürdürmüş, diğer taraftan da bir karşı atak yaparak 3 Kasım'da genel seçim yapışın önerisini ortaya atmıştır. Sonrasında yaşanan tartışma ve pazarlıklar sonucunda TBMM 3 Kasım'da bir erken seçime gidilmesini kararlaştırmıştır. Sonuç olarak planlanan hükümet darbesi istenen düzeyde sonuçlar üretmemiştir.

Bugünkü koşullarda bir seçimin istikrardan çok istikrarsızlık doğuracağını emperyalistler ve tekelci sermaye herkesten iyi bilmektedir. AKP gibi şimdilik hiç de tercih etmeyecekleri bir partinin bu seçimden güçlenerek çıkacak olması ise işin tuzu-biberini oluşturmaktadır. Bu nedenle İMF-TÜSİAD cephesi tüm çabasını 3 Kasım seçimlerinin sonrasında oluşacak siyaset tablosunu bugünden şekillendirmeye yoğunlaştırmış bulunmaktadır.

Bu konuda temel görevin ise emperyalizmin "işini iyi bilen" memuru Kemal Derviş'e düştüğü görülmektedir. "Sağlık sorunları" için ABD'ye giden Derviş, döndükten hemen sonra "liberal-sosyal sentez" fikrine dayalı olarak "merkez sağla merkez solu" seçim ittifakı temelinde birleştirmeye soyunmuştur. ANAP'tan CHP'ye kadar muhatabı olan hemen herkes Derviş'in çabasını "takdir ettiği" halde bu arayış başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Kapı kapı dolaşan Derviş'i herkes "takdir ettiği" halde kimse diğer partilerle bir seçim ittifakına yanaşmamıştır.

Merkez sağla merkez solu seçim ittifakı içinde bir araya getirmeyi başaramayan Kemal Derviş umudunu yitirmemiş, bu kez hiç vakit yitirmeden "solda birlik" projesi için görüşmelere başlamıştır. CHP, DSP ve YTP'yi seçimlere birlikte girmeye ikna etmek için uğraşan Kemal Derviş öyle görüyor ki bu çabasından da istediği sonucu alamamıştır. Öyle ki Deniz Baykal'ın "solda birlik CHP çatısı altında olabilir. Derviş'i, Cem'i ve YTP'deki bütün arkadaşlara kapımız açıktır" mealindeki açıklaması bile onun için avuntu olabilmıştır.

Son haberler Kemal Derviş'in Yeni Türkiye Partisi'nden artık yolunu bütünüyle ayırdığını ve "daha geniş bir birlik" projesi için CHP'ye göz kırptığını göstermektedir. CHP'ye girip girmeyeceğini ise önümüzdeki günler gösterecektir.

Düzen siyaseti çözümsüzlük bataklığında debeleniyor!

Önümüzdeki günler elbette yeni gelişmeleri de beraberinde getirecektir. Fakat eğer Derviş'in "seçim tarihi açıklanmalıdır" çıkışını başlangıç alırsak o günden bu yana emperyalistlerin ve tekelci sermayenin Türkiye'deki düzen siyasetine yeniden çeki düzen vermek yönündeki son operasyonunun önemli ölçüde sonuçsuz kaldığını söylemek mümkündür. Derviş'in girişimlerinin havada kalması bunun son ve somut kanıtıdır.

Derviş'in çabalarının sonuçsuz kalmasıyla ilgili olarak burjuva basında pek çok şey yazılıp çizilecek, bir dizi gerekçe de üretilecektir. Parti liderlerinin koltuk sevdası ve basiretsizliği, ülkenin önünü nasıl tıkadıkları üzerine derin tahliller yapılacaktır. Öte yandan İMF-TÜSİAD cephesinin daha farklı bir müdahaleyle mevcut durumu belli bir süreliğine aşması elbette mümkündür.

Fakat şu son aylarda ve son günlerde yaşananlar düzenin ne denli köklü yapısal sorunlarla boğuşmak zorunda olduğunu bir kez daha göstermiştir ve önemli olan da budur. Krizlerin faturasını işçi ve emekçilere çıkarmakta, her türlü saldırı politikasını hayata geçirmekte ciddi bir başarı sergileyenler, sıra düzenin yapısal sorunlarıyla uğraşmaya gelince tam anlamıyla duvara toslamaktadırlar.

Şu da var. İttifak ve birlik projeleri başarıya ulaşmış olsaydı ve seçimden tam da istedikleri gibi bir sonuç çıkmış olsaydı bile İMF-TÜSİAD cephesi önündeki sorunları çözmüş olmayacak, ancak bir süreliğine ertelemiş olmakla avunabilecekti. Buldukları çözümler çok geçmeden bir kez daha ayaklarına dolanacaktı. 1999'da çözümsüzlüğün çözümü olarak gündeme getirilen Ecevit hükümetinin bugün aşılması gereken bir engel olarak önlerinde durması gibi.

Öyle görünüyor ki, önümüzdeki dönem özellikle de seçimi takip eden aylarda, düzenin siyasal alandaki sorunlarının daha da ağırlaşacağına tanık olacağız. Mesut Yılmaz'ın bundan yıllar önce söylediği "bu kış çok zor geçecek" sözü düzen siyasetçilerinin diline iyiden iyiye dolanacak.

17 Ağustos depreminin yıldönümü...

Bitmeyen acılar ve dinmeyen öfkeyle geçen 3 yıl

17 Ağustos 1999 depreminin ardından üç yıl geçti. Aradan geçen üç yıla rağmen bölge halkı hala depremin yolaçtığı sorunlarla boğuşuyor.

Deprem sonrasında bölgeye yurtiçinden ve yurtdışından milyarlarca dolar para yardımı yapılmıştı. Ancak diğer bütün devlet harcamalarında olduğu gibi bu yardımların ne kadarının deprem bölgesi için harcandığı da belli değil. Şu ana kadar deprem bölgesine yapılan harcamaların (konut, altyapı vb.) 4 milyar dolar civarında olduğu söyleniyor.

Ancak toplanan yardım ve vergilerin ne kadar olduğu bir sır gibi gizleniyor.

Bilindiği gibi deprem bölgesinde konut ve altyapı inşaatları ihale yolu ile özel şirketlere yaptırıldı. İhalelerde ne tür dolaplar döndüğünün ayrıntıları fazla bilinmese de, sermaye gruplarının buralardan büyük vurgunlar vurduğu açık. İhalelerin birçoğu bizzat bakanlar tarafından kendi partilerinden müteahhitlere ya da akrabalarına yüksek fiyatlarla verildi. Büyük paralar ödenmesine karşılık yapılan binalar, döşenen kanalizasyonlar vb. daha üzerinden bir yıl bile geçmeden harabeye dönecek şekilde ucuz malzemeden yapılmıştı.

Bu büyük yıkım sonrasında deprem bölgesine yine en anlamlı yardımlar emekçilerden gelmişti. Devlet ise herkesin bildiği üzere enkazın altında kalmıştı. Yardımlar 'bir türlü' zamanında ulaşmıyor, bir çok yere yardım bile götürülüyordu. Yöre halkı adeta kendi 'kaderine' terk edilmişti.

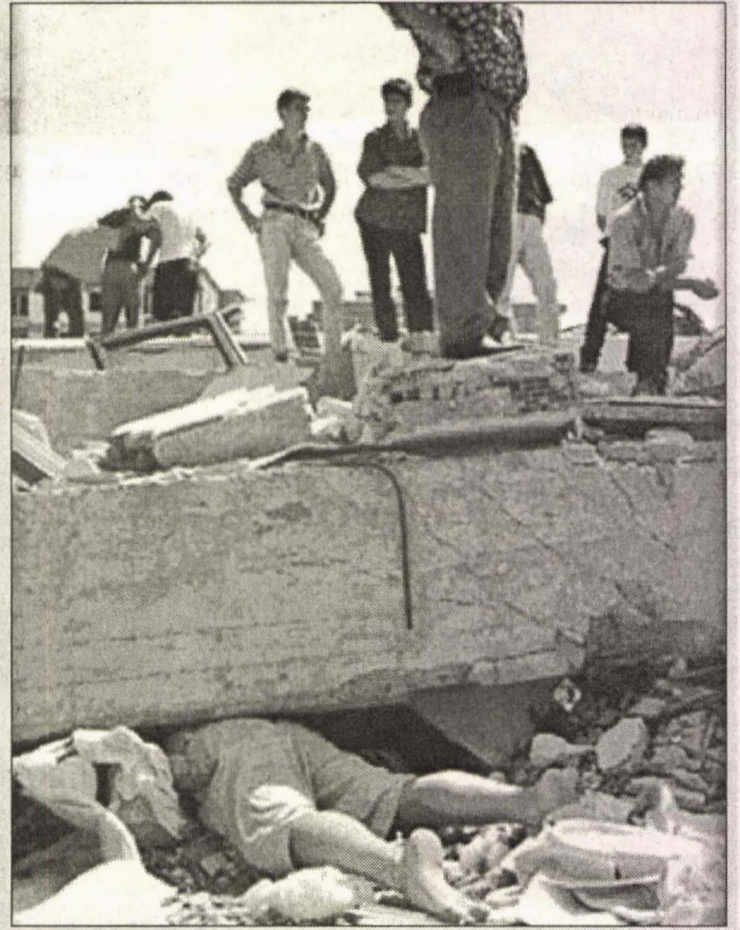
Deprem sonrası yaptıkları açıklamalarda devlet yetkilileri 'bundan ders çıkardık' demişlerdi.

Kısa bir süre sonra Düzce depreminde de yine aynı sahneler tekrarlandı. Yardım gitmedi, geç gitti, az gitti. Burada da emekçi halk kendi 'kaderi' ile başbaşa bırakıldı. Daha sonra yine ülkenin değişik yörelerinde deprem ve sel gibi afetlerle karşı karşıya kalındı. Değişen sadece zamandı. Üstelik bu sefer oradaki ölümlerden çok arsızca deprem sigortası ve bu yolla sağlanacak rantlar konuşuldu.

Depremin üzerinden 3 yıl geçti. Ve hala 17 Ağustos'ta yıkılan 59 bin konutun yarısı yeniden yapılmayı bekliyor. Yapılan konutların ise depreme ne kadar dayanıklı olduğu tartışmalıdır. İnşaat Mühendisleri Odası da yaptığı açıklamada yer seçiminden, konutların planına kadar yapılan işlerin gözlerden uzak olduğuna değinerek, devletin kendi bildiğini okuduğunu söylemiştir. Sermaye devleti vatandaşa, depreme karşı alınacak en önemli önlem olarak masanın ve kirisin altına girmeyi ve sermayeye bir rant kapısı olan zorunlu deprem sigortasını yaptırmayı önermekten

öteye gidememiştir.

3 yıl önce bölge halkını kendi acılarıyla başbaşa bırakan devlet yetkilileri şimdi de arsızca artık anma törenlerinin gereksiz olduğunu, acıları hatırlamamak için yapılmaması gerektiğini ve bu yıl yapılmayacağını söylüyorlar. Buna karşı deprem sonrası dayanışma amacı ile kurulan yöre dernekleri ve diğer deprem mağdurları; "Hatırlamak için anmaların veya başka programların yapılmasına gerek yok, zira yaralar hala sarılamamıştır ve biz o günü

yaralarımız sarılamadığı için hala hatırlıyoruz ve anma programımızı yapacağız" dediler. Ve deprem sonrasında olduğu gibi halk anma programlarında da yalnız bırakıldı.

3 yıl boyunca yaşananlar emekçi halka devletin kimin çıkarları için hareket ettiğini göstermiştir. Tüm siyasi partilere karşı bir tepki ve güvensizlik söz konusudur. Bunu söyleyenler de bizzat basındaki burjuva kalemlerdir. *Milliyet* gazetesi yazarlarının seçim turunun İzmit durağından yansıttıkları izlenimler pek çok bakımdan kayda değerdir. İzmit'te gözlemde bulunan ve seçimi yoklayan bir yazar "Etrafımı komünistler sardı", "İzmit'te öfkeli, tepkili, işsiz, mutsuz, umutsuz, burnundan soluyan bir kalabalık" diyerek başlıyor yazısına. Burjuva bir yazar bile ancak böyle yazabilmiştir İzmit izlenimlerini.

Devlete ve düzene karşı tepkinin bu şekilde, üzücü bir yıkım sonrasında oluşmasını istememekle beraber, bunu doğru bir kanala akıtmak gibi bir görevle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliyiz.

İşi hiçbir biçimde korumayan iş güvencesi yasası çıktı...

Güvenceyi tümüyle ortadan kaldıracak iş yasası yolda...

Saldırı yasalarına karşı örgütlü mücadeleye!

Yaşar Okuyan'ın istifasına yol açtığı için, basında, bakan yiyen yasa olarak yansıtılan iş güvencesi yasası, 2003 Mart'ından itibaren uygulanmak üzere çıkarıldı. İki yıldır mecliste sürünen (TISK Başkanı Refik Baydur'un ifadesiyle, kendi gayretleriyle bekletilen) yasanın kabul edilmesiyle ilgili bir başka şart da, bekletileceği bu süre içinde iş yasasının çıkarılması. İşçi sendikalarının "sıkı pazarlık" sonucu bu iki şartı kabul etmesi üzerine kabul edildi ilgili yasa.

Üzerinde bu derece gürültü koparıldığına göre, yasanın ciddi ciddi iş güvencesi sağlayacağı düşünülebilir. Oysa alakası yok. Sermaye örgütlerinin işi böylesine büyütmesi, yasanın işçilere yeni haklar tanımasından kaynaklanmıyor. Tüm işçi haklarını büyük bir rahatlıkla çiğneyebildikleri bir ortamda kimi hakların yasal güvenceye alınmaya çalışılmasına bozuluyorlar. Gerçi, sendikal örgütlenme başta olmak üzere çiğnedikleri pek çok hak da güya yasaların güvencesindedir. Ancak icraat hiç de yasalarda yazıldığı şekilde olmuyor. Tam tersine, sendikalaşmayı önlemek için işçi çıkararak yasaları ihlal eden sermayedara dokunulmadığı gibi, sendikalaşma yasal hakkını kullanmakta ısrar eden işçiler kovuşturulmaya, devlet terörüne, hatta tutuklamaya kadar varan gözdağı ve baskılara maruz kalıyorlar.

Şimdi sözde işgüvencesi sağlayan bu yasanın yürütmesi farklı mı olacaktır? Artık ilgili yasaya aykırı davranan kapitalistler kovuşturulacak, cezalandırılacak mıdır? Hiç kuşku yok ki böyle olmayacak. İşler yine eskisi gibi yürüyecek, kapitalistler her koşulda haklı çıkmaya ve çıkarılmaya devam edecek. Ancak onlar bu fiili ayrıcalıkla yetinemeyecek kadar hırslı ve aç gözlüdür. Yaptıkları her haksız uygulamanın yasal olarak da güvenceye alınmasını istiyorlar. İşte, işgüvencesi yasasının uygulama şartı olarak kabul edilen yeni iş yasası da onların bu taleplerini karşılayacak.

İşçi sendikalarının da birer temsilcisinin bulunduğu sözde "bilim kurulu"na hazırlatılan yeni iş yasası tasarısında yok yok. Ancak bizi bu yazı kapsamında ilgilendiren maddeler, işgüvencesi yasa tasarısını tümüyle boşa çıkaracak içerikte olanlar. Yani, sendikaların uzlaştığı biçimde, 2003 Mart'ında yeni iş yasası ile birlikte yürürlüğe girecek olan iş güvencesi yasasının hiçbir işlevi olmayacak. Denilebilir ki, iş güvencesi yasasının tek amacı yeni iş yasasının yolunu açmaktır, açtı ve işi bitti. Eğer bu tasarı yasalasmamış olsaydı, yeni iş yasasına karşı işçi muhalefetini önlemek sendikalar açısından zor olabilirdi. Halbuki iş güvencesinin de yasalasmış olması, sendikaları işçileri oyalamanın daha fazla imkanına kavuşturmuş oldu. Şimdi işçinin tepkisini, iş yasasındaki olumsuzlukların iş güvencesi yasasıyla telafi edileceği yalanıyla savuşturabilirler. Ancak gerçek bunun tam tersidir. İş güvencesi yasasındaki kimi koruma tedbirleri yeni iş yasasının tümü tarafından boşa çıkarılabilecektir.

İlk maddeden başlayalım: İş güvencesi yasasının 1. maddesiyle tarım ve denizcilik işleri yasa kapsamına

alınırken, iş yasası tasarısının 4. maddesiyle kapsam dışına çıkarılmaktadır. Hatta tasarı bunlarla da sınırlı kalmayarak, gazetecileri, sporcuları, ev işlerinde çalışanları vb.'ni de kapsam dışı bırakmaktadır.

İş güvencesi yasasının 2. maddesiyle, 1475 sayılı iş yasasının 13. maddesinde değişiklikler yapılarak, iş akdinin fesih koşulları düzenlenmekte, feshin geçerli bir sebebe dayandırılması şart koşulmakta, aksi davranışlar tazminata bağlanmaktadır. İş yasası tasarısının sözleşme türünü belirleme serbestisi getiren 10. maddesi, işverene çağrı üzerine çalıştırma hakkı tanıyan 15. maddesi, deneme süreli sözleşme hakkı tanıyan 16. maddesi, derhal fesih hakkı tanıyan 27. maddesi ve toplu işten çıkarma hakkı tanıyan 31. maddesi ise, iş güvencesi yasasının fesih şartlarını daha baştan geçersiz kılmaktadır.

Tasarının 27. maddesine göre devlet;

"I - Sağlık sebepleri:

a) İşçinin kendi kastından veya derli toplu olmayan yaşayışından yahut içkiye düşkünlüğünden doğacak bir hastalığa veya sakatlığa uğraması halinde, bu sebeple doğacak devamsızlığın ardı ardına üç iş günü veya bir ayda beş iş gününden fazla sürmesi.

b) İşçinin bulaşıcı veya işi ile bağdaşmayacak derecede tiksinti verici bir hastalığa tutulduğunun anlaşılması."

III - Zorlayıcı sebepler:

İşçiyi işyerinde bir haftadan fazla süre ile çalışmaktan alıkoyan zorlayıcı bir sebebin ortaya çıkması.

IV- İşçinin gözetimine alınması veya tutuklanması halinde devamsızlığın 18'inci maddedeki bildirim süresini aşması", "haklı nedenle derhal fesih hakkı" gerektiren durumlardan saymaktadır.

Tüm bunları dışta tuttuğumuz taktirde dahi, tek başına yeni iş yasası tasarısı ile iş yaşamına hakim kılınacak olan esneklik bile iş güvencesini tamamen ortadan kaldırmaya yeterli bir ortam sağlayacaktır. İşin yerini, zamanını, ücretini tümüyle kendi ihtiyaçlarına göre belirleme hakkına sahip bir kapitalist, işçiyi ihtiyaç duydukça çağırıp çalıştırabilecek, çalıştırdığı kadar ödeyecek, gerekmedikçe çağırmayacak olduktan sonra; yani, işçiyi sürekli bir iş sözleşmesi olmadığı taktirde niçin işten çıkarmakla uğraşsın ki? Olsa olsa, örgütlenme ve mücadele etme niyet ve tutumlarının görüldüğü yerde ve bu kişilere karşı uygulanacak bir yaptırım olarak devreye girecektir işten çıkarmalar.

Zaten yasalar da (hem meclisten geçmiş bulunan iş

güvencesi yasası, hem tasarı halindeki yeni iş yasası) bu ve benzeri durumlar için gerekli önlemleri almış bulunmaktadır. İş güvencesi yasasının 24., iş yasası tasarısının 31. maddeleri ile tanınan toplu işten çıkarma hakkı ve tanımlanan gerekçelerle, işverenlerin, her ihtiyaç duyduklarında toplu işten çıkarmaya gitme yolu açılmaktadır. Her iki yasadaki da hemen hemen birbirinin aynı ifadelerle, "İşveren, ekonomik, teknolojik, yapısal ve benzeri işletme, işyeri ve işin gerekleri sonucu topluca veya bir ay içinde toplam en az on işçinin iş akdini feshetmek istediğinde, bunu en az otuz gün önceden bir yazı ile işyeri sendika temsilcilerine veya işçi temsilcilerine, ilgili bölge müdürlüğüne ve Türkiye İş Kurumu'na bildirir." denilmektedir. İki metin arasındaki tek fark, iş güvencesi yasasından aldığımız parçadaki altı çizili bölümün, iş yasası tasarısında "topluluğu çıkarmak istediğinde" şeklinde kısaltılmasından ibarettir. Bu ifade, "ekonomik, teknolojik, yapısal ve benzeri" olarak tanımlanan gerekçelerin bulunması işverenler için hiç de zor olmasa gerek. Yasanın kapitaliste getirdiği tek yaptırım, kararın 30 gün önceden yazı ile bildirilme zorunluluğudur.

Görülebileceği gibi, sadece bu toplu işten çıkarma hakkı bile, iş güvencesine dair her şeyi silip süpürmeye yetmektedir. Bu anlamda, aslında iş güvencesi yasasının kendi kendini imha özelliğine sahip olduğunu, güvence getirmekten çok götürdüğünü belirtmekte yarar var.

Yaklaşan metal ve tekstil TİS'leri öncesi işçileri işten atılma korkusu sardığı iddiasını (her ne kadar burjuva basın bu iddiayı yasanın yukarıda belirtilen özelliğine atfetmese de) bir nevi sınıf içgüdüsüne bağlamak mümkün. Kaldı ki, tasarının mecliste süründüğü iki yıl boyunca sınıf içinde yürütülen tartışmalarla yasa hakkında belirli bir bilinç de edinilmiş durumdadır.

Sonuçta, her vesileyle tekrarladığımız gibi yasa her şey değildir. Sınıflar mücadelesinde asıl belirleyici olan sokaklarda-meydanlarda ortaya konulabilen güçtür. Kaldı ki, iş güvencesi yasası için şart koşulan yeni iş yasası da henüz çıkarılmamış değildir. İşçi sınıfı gerek bu yasanın çıkarılmasını engellemek, gerekse de kendine yönelik fiili saldırıları (İMF-TÜSİAD yıkım programlarını) durdurmak için örgütlenmek ve mücadeleyi yükseltmek zorundadır. Hak kazanmanın ve kazanılmış hakları korumanın sınıf mücadelesi dışında bir yolu yoktur.

Sermaye sınıfı saldırıyı gerçekleştireceği tarihi bile saptamış durumda: Mart 2003...

Yeni iş yasasına karşı zorlu ve soluklu bir mücadeleyi bugünden hazırlamalıyız!..

Sendikaların başına çöreklenmiş olan sendika ağaları, tarihin en büyük ihanetlerinden birini daha gerçekleştirdiler. Sözde iş güvencesi yasasının meclisten geçmesi karşılığında esnek üretimin yasalaşması anlamına gelen, işçi sınıfını 150 yıllık mücadeleyle elde etmiş olduğu hakların gaspını amaçlayan yeni iş yasa tasarısının yasalaşması için ellerinden geleni yaptılar.

İş güvencesiyle ilgili mecliste yapılan görüşmelerde yeni iş yasasının sendikaların da isteği ve beklentisi olduğu özellikle vurgulandı. Çalışma Bakanlığı'yla yapılan protokolün okunması, "Bilim Kurulu"nun iş yasasıyla ilgili görüşlerinin meclis tutanaklarına geçirilmesi, yeni iş yasa tasarısını yasalaştırmanın zeminini oluşturmak amacıyla taşıyordu. Oldukça güdük olan iş güvencesi yasasına karşı 1475 sayılı yasanın "esnek üretim" çerçevesinde değiştirilmesi gündeme getirilmiştir. İş güvencesi yasasının yürürlük tarihi olan 15 Mart 2003'e kadar yeni iş taslağının yasalaşması konusunda işverenler ve satılık sendika ağalarının dünden anlaşmaları ortadadır.

Yaklaşık iki aydır basınımızda 1475 sayılı yasa yerine konulacak yeni iş yasa tasarısının ne anlama geldiği üzerine yazılar, değerlendirmeler yayımlandı. Yasanın teşhiri amacıyla yapılan çalışmalarda görülen bir nokta çok önemliydi. Gerek işçiler gerekse sendika yöneticileri ve temsilciler böyle bir yasanın çıkarılmasına kimsenin cesaret edemeyeceğini söylüyorlardı. Gelişmeler gösteriyor ki bu iyimserlik tümüyle boştur. Biz komünistlerin o gün bunları söyleyenlere hatırlattığımız bir şey vardı: 1999 Ağustos'u'nda, işçi ve emekçiler deprem felaketinin yaralarını sarmaya çalışırken, olağanüstü toplanan meclis alelacele mezarda emeklilik ve tahkim yasalarını çıkarmıştı. Asli amaçları egemen sermaye sınıfına uşaklık etmek olan düzen partilerinin ve onların oluşturduğu meclisin böyle bir iş yasasını çıkarmak konusunda da ellerinden geleni yapacaklarından kuşku duyulmamalıdır.

Bugün artık önümüzde bir takvim durmakta: 15 Mart 2003. Tabii ki iş yasa tasarısı bu tarihten önce meclise gelecek ve şimdiden söz verildiği üzere onaylanacaktır. Bu nedenle, bu yasanın işçi ve emekçiler tarafından yırtılıp çöpe atılması ve yerine sınıfın içinde gerçek iş güvencesi de bulunan tüm haklı taleplerini güvenceye alacak bir iş kanunu için şimdiden harekete geçilmesi gerekmektedir. Bunun yolu da direnişten, sokaktan, genel grevden, özetle sermaye sınıfına ve iktidarına karşı militan bir sınıf mücadelesinden geçmektedir.

Biz komünistlere de önümüzdeki dönemde bu mücadelenin dinamiklerini oluşturmak ve mücadeleye katmak görevi düşmektedir. Saldırı çok kapsamlı olduğundan, yanıtı ve mücadele tarzı da etkin ve kapsamlı olmak zorundadır. Tüm alanlarda sınıfın ileri kesimlerini bir araya getirip ortak bir eylem hattı oluşturmak, bu dönem için olmazsa olmazdır.

3 Kasım'da yapılacak genel seçimler, şu anda toplumun ana gündemi olmuş durumda. Bu da yasaya karşı belli bir ilgisizliğin olacağını ortaya koymaktadır. Bir diğer gündem ise yaklaşmakta olan savaştır. Irak'a emperyalist saldırı günden güne yakınlaşmaktadır. Böyle bir saldırı toplum genelinde bu kez savaşı ana gündem haline getirecektir.

Bunlar yeni iş yasası üzerinden hazırlanan saldırıyı

İşçi Kültür Evleri

İşsizlik, yoksulluk sefalet koşulları değil; insanca yaşamak istiyoruz!

Arkadaşlar,

Herbirimiz ya işsiz ya da çalışsancak işten süzme tahlilesiyle yitiriyorsunuz. Açlık ve sefalet bizlerin yaşarında arttı olğan bir durum haline geldi. Düşük terefe, her türlü ağır çalışma koşullarına razı olarak ancak iş bulabiliyor, sonrasında ise sudan bahanelerle bir parçaya gibi lağınan emtiane ihvanlıyoruz. Bu düzende her şey sermaye sınıfı ve patronlar için. Bizlerin yaşarımız hiçbir önemi yok. Milyonlarca

yaşara bir avuç asalığın lütfi için tüstetiliyor. Bu düzende bizlerin yaşama haldin yold, çünleri bu düzende insan yaşarı değil bir avuç asalık patronların lütfi her şeyin üstünde tutuluyor.

Sadece şubat liziriyile bizlere 6 milyon insan işsiz kaldı. Bu milyonlara insanın asgari yaşarı ihcullardan mahrum kalması demelidir. Milyonlarca insanın yaşara haldin bir avuç asalığın çölen uğruna hiçe sayılıyor. Oysa lizirin sorumlusu biz değil onlardı. Krizin faturasını en ağır sonuçlarıyla işsiz insanlar, daha da bomlanarak, ihmeden ihliğe yapılan zararlara ödeyen biz işçi ve emekçiler olduk.

Krizin sorumlusu milyonlarca emeğimizin yaratığı değerler üzerinde tepinendendir. Üstte leynaldan emperyalistlerin yağmasına açılardır. Bir geode milyonlarca dolan hortumdayınlardır. Ama fatura bir lez daha bir emeğimize lestildi.

Tüm zenginlikleri yasanın işçi ve emeğimizin bu zenginlikleri gaspeden, üretim araçlarını ellerinde

tutanlar sermayedardır. Bunun içindir ki biz milyonlarca emeği ihvanlıyoruz için sefalet üretiden bir avuç asalık sermayedar için servet üretiyoruz. Üretilece iş, işsiz ve yaşara haldinden yolunm ihvanlıyoruz. Böylelikle milyonlar için bu ülke bir cehennem bir avuç asalık için bir cennet haline geliyor.

Çalışma haldinden mahrum bırakılacak sadece açlık ve sefalet değil, aynı zamanda Ortadoğu insanlığına mahrum ediliyor. İşsizlere lanetli görtyle balıncıyor bu düzende. İşsizliğin sorumlusu bizler miyiz peki? Sermaye sınıfı bizleri bunun bir lider olduğuna inandırmaya çalıştı yıllar yılı. Boş hayallerle daldı bir sosyal lurtuluşun olabileceğine inandırmaya çalıştı.

Düzen, lumarhaneleri ve botalhaneleri ihvanlıyoruz. Böylece unutsuzduğumuz, çaresizliğimizi bizlere geri satarak yaşadığımız kötü durumdan bile ihvanlıyoruz. Piyasalarla, at yarışlarıyla, lotosu-totosuyla toplumsal lumarın ve çürümüşlüğün çöktüğü bir dönemde geçiyoruz. Artık işsizlik insanın ya bu

sınıfın gündemine sokmak ve göğüslemek noktasında bir dezavantaj gibi gözükmemektedir. Fakat soruna başka türlü de bakabiliriz. Biz seçim ve savaşı sınıfa yönelik kapsamlı yeni saldırı hazırlığıyla birleştirerek pekala daha güçlü bir zemin elde edebiliriz. Ana hedefimiz, bu üç gündemi isabetli bir şekilde ilişkilendirip ortak bir mücadele hattı oluşturmak ve buradan bir mücadele platformuna taşımak olmalıdır. Bu imkanlar yerinde müdahalelerle bizlere birçok alanda yeni çalışma olanakları sunacaktır.

İş yasasına bakışta tam bir netliğe ulaşmamız ise sorunun en önemli kısmıdır. Bu yasayı tek tek maddeler üzerinden tartışmak, bu madde iyi, şu madde kötü gibi bir hatta düşmekten sakınmalıyız. Reformist çevrelerin aksine, kıdem tazminatıyla ilgili maddenin öne çıkarılması hatasından sakınmak durumundayız. Çünkü bu yasa genel havası ile esnek üretimin yasalaşması demektir. Burada bir-iki maddede yapılacak değişiklikler tasarının genel havasını değiştirmeyecektir. Bugün burjuvazinin de yapmak istediği budur. Tartışmayı yasadan öte, kıdem tazminatı konusuna indirmek ve bazı maddeleri tartıştırmak hedefindedirler. Bu sermayenin oyununa gelmek anlamına gelecektir. Kıdem tazminatı ile ilgili bir diğer madde hazırda tutulmaktadır. Kamuoyu, baskısını sadece buraya yönelttiği anda sermayenin bu maddeyi geri çekip bir uzlaşma yoluna gideceği aşikardır.

Onun içindir ki komünistlerin bu konuda uyanık davranmaları gerekmektedir. Bizler yasayı madde madde inceleyeceğiz ve tek tek teşhirini yapacağız ama hiçbir zaman şunu unutmayacağız; bu yasa toptan yırtılıp çöpe atılmalıdır. Yoksa birkaç maddenin değiştirilmesi genel havasını değiştirmeyecektir.

Bugün bu yasanın geri püskürtülmesinin imkanları nedir? Bizler bir mücadele hattı yaratmak için ne yapmalıyız, hangi yollara ve yöntemlere başvurmalıyız? Bu sorular üzerinde önemle durulmalıdır. Tabii tüm çalışma alanlarındaki komünistler buldukları alan ya da ortamın özelliklerini de göz ederek kendileri için bir mücadele hattı çizecektir. Yerlerdeki imkanları en iyi şekilde kullanmanın yol ve yöntemlerini yaratacaklardır.

Genel planda ise imkanlarımız düne göre çok ileri bir durumdadır. Platformlar, bültenler, kurumlar gibi yerel çalışma araçlarımızın yanı sıra politik yayın organı ve broşürler gibi genel çalışma araçlarımız da bulunmaktadır. 3 Kasım'da yapılacak erken genel seçimler ise bize geniş bir çalışma alanı yaratacak bir diğer olanaktır. Öncelikle bu çalışmanın ileriki süreçlerde sınıf içinde kalıcı bir etki bırakması düşünüldüğünden, bu dönemde platformlara ve bültenlere özel bir önem vermemiz gerekmektedir. Sınıfın ve siyasal alanın parçalanmışlığı göz önünde tutulursa ve yasanın sendika yönetimleri tarafından benimsendiği düşünülürse, bu saldırının parçalı mücadele ile karşılanamayacağı açıktır. Ortak bir mücadele geliştirmek ve tüm güçleri bu kanala akıtmak komünistlerin önündeki en büyük görevlerinden biri olarak durmaktadır. Bugünden itibaren tüm çalışmaların ortaklaştırılması için çok özel bir çaba vermek zorundayız.

Elbette böyle bir çaba özel bir emek istemektedir.

Sabır ve inatla bir mücadele platformu geliştirmek ve bunu eylemli güce dönüştürmek sorumluluğu ile karşı karşıyayız. Bu yasayı yırtacak güç, bugün tüm nesnel durumuna rağmen, işçi sınıfında vardır. 15-16 Haziran'ları yaratanlar yeni 15-16 Haziran'ların arifesinde sessiz görünebilirler, ama onları ayağa kaldırmak ve mücadeleyi sınıf zeminine çekmek görevi komünistlerin omuzlarındadır.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

**Aymanın'da kazandık!
Aymanlar'da kazanacağız...**

Bir direngen soluk

KESK yönetiminin yürüyüşü İstanbul'dan başladı...

Kazanımlar uzlaşarak değil dişe diş mücadele sonucu elde edilir!

KESK, yaklaşık iki ay önce yaptığı açıklamayla kamu emekçilerinin daha iyi koşullarda yaşayabilmesi, toplu sözleşme hakkının tanınması, maaşların yükselmesi, çalışma koşullarının düzeltilmesi vb. talepler için bir eylem takvimi oluşturmuştu. Hiçbir zorlayıcılığı olmayan bu takvimi, bürokratik girişimler ve sınırlı sayıda dar eylemlerle uzun sürece yayararak uygulamaya çalıştı. Kamu çalışanları sendikaları 15 Ağustos'ta hükümetle toplu görüşme masasına oturmuş olacak. Bu nedenle KESK yönetimi, 13 Ağustos'ta İstanbul'dan "İnsanca bir yaşam için Ankara yürüyüşü" başlattı. Yürüyüş 17 Ağustos'ta Ankara'da düzenlenecek basın açıklaması ile sona erecek.

13 Ağustos'ta KESK Genel Merkez binası önünde, genel merkez yöneticilerinin yapacağı yürüyüş kolunu uğurlamak için yaklaşık 150 emekçi bir araya geldi. Alkış ve sloganlarla başlayan eylemde Sami Evren bir konuşma yaptı. Konuşmasında, "17 Ağustos'ta toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirmek için binlerce kamu emekçisi Ankara'da buluşacak. Biz onurluca, nitelikli kamusal hizmet üretmekten yanayız. Çalışma yasasının demokratikleşmesini istiyoruz. Ayrıca yaklaşan seçimlerde IMF politikalarının savunucularına, gerici güçlere karşı bir emek cephesini oluşturan safta yerimizi alacağız" dedi.

Açıklamanın ardından "Sadaka değil, toplu sözleşme!", "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Kahrolsun IMF, bağımsız, demokratik Türkiye!", "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!", "Savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Söz, yetki, karar çalışanlara!" sloganları atılarak Aksaray'daki Metro tramvay durağına doğru yürüyüşe geçildi.

Ancak polis kitlenin etrafına barikat kurarak yürüyüşe izin vermedi. Polisin engellemesi üzerine genel merkez yöneticileri pazarlığa girişti. "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Yılgınlık yok, direniş var!", "Direne direne kazanacağız!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Yüklen emekçi, barikatı aş!", "Emekçiye değil, çetelere barikat!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın grev, yaşasın toplu sözleşme!" sloganları atan kitle barikatı protesto etti.

Yapılan görüşme sonrası barikatın açılmaması üzerine üç saat süren oturma eylemine geçildi. İlk başlarda barikatı canlı ve öfkeli bir şekilde protesto eden kitle oturma eylemine geçildikten sonra canlılığını yitirdi. Saatler süren oturma eylemi zaman geçtikçe kitleyi yordu. KESK yönetiminin bu geri tutuma tepki gösteren ve barikata yüklenilmesi, yolun trafiğe kapatılması için baskı yapan emekçilerin girişimleri örgütlü bir tarzda yapılmadığı için sonuçsuz kaldı.

Emniyet güçleriyle yapılan görüşme sonuç vermeyince, Vali ile görüşen KESK yönetimi, on adımlık bir yürüyüş için uzlaştı. Anlaşma üzerine on adım yürüyen kamu emekçileri, polisin Aksaray Metro önünden getirttiği otobüslere binen yöneticileri uğurladı.

Ankara Valiliği'nin "Güvenpark'ta yapılacak eylem izin vermeyeceğiz" tehdidi sonrası İstanbul'daki engellemeyi görüşme ve uzlaşma yoluyla çözmeye çalışan KESK yönetimi, kitesine verdiği

güvensizliği ve inancsızlığı da yanına alarak yürüyüşe başlamış oldu.

Yürüyüşün ilk günü, Gebze'de direnişte olan Omtaş işçileri ziyaret edildi. Ziyaret sırasında işçi ve emekçiler, "Omtaş işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarını attılar.

Yürüyüşe Gebze'den Tüm Bel-Sen de katıldı. Gebze'de yapılan basın açıklamasına yaklaşık 350-400 kişi katıldı. Burada bir konuşma yapan Sami Evren konuşmasında şunları söyledi: "17 Ağustos'ta Ankara'da eylemimiz binlerce işçinin, emekçinin, yoksulun katılacağı mitinge dönüşecektir. Bunun bilincindeyiz. Bugün Omtaş işçileriyle birlikte olduk. Son bir yıl içerisinde 2.5 milyon insan işten atıldı. Bunun nedenlerini biliyoruz. Bozduymayacağız dedikleri IMF programlarıdır, bunun sonuçlarını hep birlikte yaşıyoruz. Açlık sınırı 300 milyona dayanmıştır, yoksulluk sınırı 1 milyarı geçmiştir. Kamu çalışanlarının aldığı ücret açlık sınırına yakındır. Bunun dışında halkımızın %25'i açlık sınırının altında yaşama zorlanmıştır. İşte bütün bunlara karşı tüm demokratik güçlerle birleşerek mücadele etmek zorundayız. Özellikle 3 Kasım seçimleri yaklaşırken IMF'den icazet alanlar, IMF programını borsa bozulmasın diye cumartesi-pazar yürütenler sol adına ortada dolaşamazlar. Emekten, demokrasiden yana güçler 3 Kasım'da buna müdahale edecek. Siyasete müdahale edeceğiz, siyasette taraf olacağız. Kendimizden yana siyaset yapacağız. 3

Kasım'da sandıktan çıkartılmak istenen senaryo ortada. 3 Kasım'da halkımızı yönlendirmeye çalıştıkları senaryoları hep birlikte izliyoruz. Afganlı çocuğu öldürdüler, Filistinli çocuğu öldürdüler, öldürüyorlar. Şimdi de Irak'ta Ortadoğu halklarının çocuklarını öldürmek istiyorlar. 3 Kasım'da buna izin verecek bir hükümet istiyorlar. Asla buna Türkiye halkı izin vermemelidir.

"... Biz 2 milyon kamu emekçisi adına 15 Ağustos'ta toplu görüşme masasına oturacağız. Çalışma yaşamamızın düzelmesi için temel ücret talebimiz ortaya konulacak. Bu talep yoksulluk sınırının altında olmayacak. (...) Bunların toplu görüşme dediği olay taleplerimizi dinleme toplantısıdır. Yetki Bakanlar Kurulu'na devredilmiştir. Biz bu yetkiyi kamu çalışanlarından aldık. Asla Bakanlar Kurulu'na

devretmek istemiyoruz. Onun için yürüyoruz, onun için onlar toplu görüşme istiyorlarsa, binlerce insan Kızılay Meydanı'nda görüşmeye gidiyoruz..."

Konuşmanın ardından "Omtaş işçisi direnişin simgesi!", "Sermayeye değil, emekçiye bütçe!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı.

İkinci gün Kocaeli'de yaklaşık 500 kişinin katıldığı bir miting yapıldı. Mitingte Mustafa Avcı yürüyüşün amacını ve KESK'in mücadelecisi geçmişini anlatan bir konuşma yaptı. Ardından söz alan Kocaeli Şubeler Platformu dönem sözcüsü Eğitim-Sen Başkanı kitleyi selamladı ve 17 Ağustos'ta kitlesel bir şekilde Ankara'da olacaklarını açıkladı. Daha sonra konuşma yapan Kocaeli Sendikalar Birliği Başkan vekili Petrol-İş Sendikası Başkanı yürüyüşün ve taleplerin haklılığından bahsetti. KESK'in yalnız kalmasını ve diğer sendikaların yürüyüşe destek vermemesini eleştirdi, KESK'in yanında olduklarını vurguladı. Eylemde "İşçi, memur elele genel greve!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Söz, yetki, karar çalışanlara!" vb. sloganlar atıldı.

Gebze ve Kocaeli'nde KESK yönetimini karşılayan emekçilerle yaptığımız sohbetlerde, KESK yönetiminin uzlaşmacı ve pasif tavırlarından dolayı umutlarını yitirdiklerini ama herşeye rağmen mücadeleye devam edeceklerini ifade ettiler. Yürüyüş kortejinin geçtiği güzergah boyunca halkın alkışlayarak ve el sallayarak sunduğu destek anlamlıydı.

Sosyalist Kamu Emekçileri/İstanbul

Küçükçekmece belediyesi işçileri grev kararını astı

9 Ağustos 2002 tarihinde 730 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine DİSK Genel-İş üyesi işçiler Küçükçekmece Belediyesi'ne grev kararını astı. Saat 11:00'de Atatürk Parkı'nda toplanan işçiler "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Başkan şaşırma sabrımızı taşıрма!", "Taşeron defolsun işçi-halk kurtulsun!" slogan, pankart ve dövizlerle yürüyüşe geçti. Yürüyüş kolluk güçlerince engellenmek istendi. Ancak kararlı olan kitle yürüyüşte ısrar edince yürüyüş önündeki barikat kaldırıldı.

Belediye başkanlığının önüne gelen işçiler grev kararını asarak basın açıklamasını gerçekleştirdi. Genel-İş 9 No'lu Şube Başkanı Zeynel Özdemir, yaptığı konuşmada tüm iyi niyetlerine rağmen belediye başkanın anlaşmaya dönük olumlu bir çabası olmadığını belirtti.

Ardından Genel-İş 2 No'lu Bölge Başkanı Mehmet Karagöz ise, işverenin dayatmalarından dolayı bu aşamaya geldiğini, sendikaların da grev kararını almak zorunda kaldığını belirtti. Ayrıca "Küçükçekmece Belediyesi'nde yaşanacak olumsuz süreçten sendikamız sorumlu olmayacaktır. Esas sorumlular, ülkeyi ve belediyeyi yönetenlerdir." dedi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

“Iraklı muhalifler” çetesi Washington’da...

ABD’nin hizmetinde bölge halklarına karşı!

ABD’nin Irak’a yönelik savaş hazırlıkları sürüyor. Savaşın askeri, lojistik ve siyasal koşulları oluşturulmaya devam ediliyor. Geçen hafta bu doğrultuda atılan adımların en önemlisi Iraklı muhaliflerin Washington’da toplanmasıydı. ABD’nin savaşında, savaşın ön cephesine yer alacak bu güçler ABD üst düzey yöneticilerinin huzurunda savaşta üstlenecekleri rolü pekiştirdiler. Bununla birlikte yapacakları hizmet karşılığında sefil çıkarları uğruna pazarlık yapmaya çalıştılar. Yani hakimiyet sahalarında yaşayan halkların geleceğini ABD yönetenlerine bir kez daha pazarladılar.

Washington’da yapılan toplantıya; Irak Kürdistan Demokratik Partisi, Irak Kürdistan Yurtseverler Birliği, Irak Ulusal Kongresi, İslami Devrim Yüksek Konseyi, Irak Ulusal Anlaşması grubu ve Anayasal Monarşi Hareketi katıldı.

Toplantı sonrasında yapılan açıklamalara ve değerlendirmelere bakılırsa, bu gruplar ABD’nin savaşında etkin rol alma konusunda açık bir çek sunmuş bulunuyorlar. Askeri ve mali yardım konusunda güvence aldıkları, savaş sonucunda Irak’ta yapılacak paylaşım konusunda ABD yönetimi tarafından yüreklerine su serildiği ilk elden söylenenler. Yapılan pazarlığın sonucunda ABD işbirlikçisi bu grupların emperyalist savaşta birincil derecede görev alacakları altı çizilerek ifade ediliyor.

Herbiri ABD’ye yaslanarak ayakta duran ve hakimiyet kuran bu gruplar konumlarıyla, sadece Saddam rejiminin egemenliği altındaki halka değil, kendi hakimiyet bölgelerinde yaşayan halklara karşı da açık bir ihanet içerisindedirler. Bölge halkları geçmişte de sayısız kez bu işbirlikçi feodal savaş ağalarının ihanetlerinin sonuçlarıyla yüzyüze kaldı. Emperyalist güçlerin basit birer oyuncuğu olarak bazen Saddam rejimine saldırdılar, bazen de birbirine düşürülerek halkları kırdılar. Bu halleriyle onlara işbirlikçi demek dahi hafif kalıyor. Herbiri gerçek konumlarıyla birer ABD ajanı gibi çalışıyorlar. ABD’ye emir komuta düzeyinde bağlı durumdadır.

Kuzey Irak’ta ABD’nin hamiliğinde hakimiyet kuran Barzani ve Talabani bunun en ileri örnekleri durumunda. Hem etkinlikleri altında tuttıkları bölge, hem de insan gücü nedeniyle ABD’nin savaşında en aktif rol alacak grupların başında da onlar geliyor. ABD’ye karşı herhangi bir pazarlık yapma gücünden de yoksun durumdadır. Varlıklarını tümüyle ABD’ye borçlu oldukları ölçüde başka türlü de davranamıyorlar.

Bu feodal savaş ağalarının geçmişte bölgede yaşayan Kürt halkını nasıl da derin acılara sürüklediği biliniyor. Defalarca ABD’nin hesabına Saddam rejimine karşı ayaklandırılan bu işbirlikçi ağalar, her defasında ABD’nin ihanetiyle karşılaştılar. Ama elbette ki bunun bedelini Kürt halkı ödedi. Kitlesele kıyımlar ve göçler bölge halkının değişmeyen kaderi oldu yıllarca. ‘88’de yaşanan Halepçe katliamı hala belleklerde. Yine ‘91 Körfez Savaşı’nda da durum bundan farklı olmadı.

Bu ABD işbirlikçileri tam da bundan dolayıdır ki Washington’da yapılan toplantıda ABD’den öncelikle, olası bir Irak saldırısından “korunma” talebinde bulundular. Bu talep ABD yönetenleri tarafından olumlu karşılanmış ve “koruma güvencesi” verilmiş. Sanki geçmişte Kürt halkının kırımıyla sonuçlanan olaylarda aynı güvence yokmuş gibi...

Bu “koruma güvencesi”nin hiçbir anlam taşımadığı açıktır. Tarihte hiçbir zaman efendi ile uşak arasında böyle bir güvence olmamıştır. Bu ilişkinin doğası her daim uşağın yaşamını, efendinin çıkarlarına yaptığı hizmetle sınırlamıştır. Onurunu satanlar, kullanıldıktan sonra bir paçavra gibi kenara atılmışlardır.

Talabani’nin PKK’nin devrimci bir çizgide ulusal kurtuluş mücadelesi verdiği dönemlerde Öcalan’a ulusal kurtuluşun sadece ABD’ye yaslanarak elde edilebileceği yönünde verdiği vaaz hatırlardadır. Öcalan bu sözlerin söylendiği dönemde değil ama yakalanmasıyla birlikte bunu bir çizgi haline getirdi ancak, özelde ABD, genelde ise emperyalizme dayanarak ulusal özgürlük elde edilebileceği düşüncesinin ham bir hayal olduğu o günden bugüne defalarca kanıtlandı. Hem de halkların kıyımı ve onulmaz acılar içerisine sürüklenmesi pahasına.

İşbirlikçi burjuva-feodal beylerin arkasından giden halklar, ulusal özgürlük değil sadece ve sadece emperyalizmin kölesi olmanın ve başka halklara karşı kullanılmanın tarihsel onursuzluğuyla yüzyüze kaldılar. Yani ne ulusal özgürlük, ne de kısımlı düzeyinde bir ulusal hak elde etmedikleri gibi kölelik zincirlerine yeni halkalar eklendi.

Başka ulusların köleleştirilmesinde bizzat kullanıldılar. Ezilen ulus olmanın meşruluğu, böylelikle başka ulusların köleleştirilmesinde suç ortağı olma onursuzluğuyla lekelendi. Sonuçta, emperyalistler tarafından köleleştirildikleri yetmiyormuş gibi bir de buna işbirlikçi burjuva-feodal beylerin zorba yönetimleri eklendi.

“Iraklı muhalifler” denen çete varlığını tümüyle böylesi bir sürecin ürünü olarak elde etmiştir. Bu çete

emperyalizmin safında yer alarak ulusal özgürlük adına bölge halklarının köleleştirilmesinde birincil derecede rol oynamıştır. Bugün de yapacağı bundan farklı değildir. Hakimiyetleri altındaki mazlum halkları ABD emperyalizmi hesabına cepheye sürecekler, kardeş bir halkın köleleştirilmesi onursuzluğuna ortak edeceklerdir. Sonuçta kırılan ve kaybeden hangi safta olurlarsa olsunlar ezilen halklar olacak. Emperyalizm bölge hakimiyeti yolunda önemli bir engelden daha kurtulurken, onursuz işbirlikçilerine ise çok çok buldukları bölgede ABD çıkarlarının beççiliğini yapmak düşecek.

Bölge halkları, ne emperyalizme ne de onların işbirlikçisi iktidarlarına dayanarak bir gelecek bekleyebilir. Emperyalizm ve işbirlikçi burjuva iktidarların ve savaş ağalarının bölgenin emekçi halklarına verebileceği tek şey yıkım, kırım ve onursuzluktur. Bölgenin emekçi halkları bu nedenle bir bütün olarak kölelik zincirlerini ellerinde bulunduran emperyalistler ve işbirlikçi burjuva-feodal beylerin safında değil, onlara karşı hedefteki Irak halkıyla aynı safta yer alarak savaşmak durumundadırlar. Gerçek kurtuluş ve özgürlük ancak böyle bir savaşın ürünü olarak kazanabilecektir.

Emperyalist savaşa hayır!

Yaşasın Ortadoğu halklarının mücadele birliği!

Siyonizmin mahkeme salonlarında yankılanan onurlu bir ses:

“İntifada kazanacak!”

Bundan 4 ay önce İsrail’in Batı Şeria’yı işgali sırasında yakalanıp tutuklanan El Fetih örgütünün eski Batı Şeria sorumlusu Mervan Barguti 14 Ağustos günü Tev Aviv’de mahkeme önüne çıkarıldı. Barguti, nisan ayında tutuklanmasından önce İsrail askeri hedeflerine yönelik saldırılardan ve o dönem gerçekleştirilen bir çok feda eyleminden sorumlu tutuluyor ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılması isteniyor.

İsrail yönetimi Mervan Barguti’yi mahkeme önüne çıkartarak onun şansında Filistin halkının direnişini yargılamayı ve mahkum etmeyi planlıyordu. Ancak Barguti mahkemede İntifada’ya sahip çıkan militan bir tutum sergileyerek siyonizmin planlarını tersine çevirdi.

Duruşma salonuna elleri kelepçeli olarak getirilen Barguti, bütün engellemelere rağmen, “İntifada kazanacak!” diye bağırды ve basın mensuplarına yüksek sesle bir açıklama yaptı. “En iyi çözümün, iki halk için iki devlet olduğu düşüncesindeyim. İşgal politikası, güvenlik getirmez. Güvenlik, sadece bir yolla, barış yoluyla kazanılabilir ve barış sadece işgalin sona ermesiyle elde edilir. İşgal varsa, barış da yok, güvenlik de yok” diyen Barguti kendisine yöneltilen suçlamaları da

reddetti. Ayrıca siyonist mahkemeyi tanımadığını, bu nedenle de kendini aklamak için tanık göstermeyeceğini açıkladı. Baskı ve işkenceler yüzünden halkına, direnişe ve intifadaya ihanet etmediğini tüm dünyaya haykırdı.

Barguti, Yaser Arafat’ın lideri olduğu El Fetih örgütünün bir mensubudur, önde gelen bir yerel yöneticisidir. Fakat Arafat Filistin sorunun çözümü için ABD ve İsrail yöneticilerinden medet umarken, örgütün pek çok yerel kadrosu gibi

Barguti de işgale karşı halkın direnişinin içindedir. Arafat’ın aksine Filistin’in özgürlüğü için direnmek ve savaşmak gerektiğini düşünmekte ve buna uygun davranmaktadır. Bu yüzden yakalanmıştır, bu yüzden yargılanmaktadır. Onun bu direngen, başeğmez tutumu hiç şüphe yok ki Filistin halkının direnişinde kendi yansımaları bulacak, siyonizmin cellatlarının eline düşen pek çok Filistin genci bundan böyle Barguti’yi örnek alacaktır. İnsanın aklına ister istemez Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesi ve yakalandıktan sonra sergilediği teslimiyetçi tutumla bu mücadelenin kazanımlarını dinamitleyen PKK lideri Abdullah Öcalan geliyor. Halkların mücadele tarihine yazılacak olanlar, hiç şüphe yok ki, davasına ihanet edenler değil fakat direnişi mahkeme salonlarına taşıyan Bargutiler olacaktır.

Paşabahçe direnişinin gösterdikleri

A. Azin

Bugünkü yenilgi yıllar öncesinden hazırlandı

Paşabahçe'de yaşanan konjonktür itibarıyla militan çatışmanın en önemli dersi, burjuvazi ile proletarya arasındaki kesintisiz savaşta sınıflar arası uzlaşmaya yer olmadığıdır. İşçi sınıfı hak almak, bundan da öteye kazanımlarını korumak istiyorsa, mücadelesini süreklileştirmek, örgütlülüğünü çelikleştirmek durumundadır. Paşabahçe Şişecam işçileri bunu yapamadıkları içindir ki, bugün bu akıbetle karşı karşıya kaldılar. İşçilerin direniş boyunca söylediklerinden, nihayet işgal bittikten sonraki değerlendirmelerinden bu çıkıyor.

İşçiler '91 direnişinin maddi birikimlerini, sonraki on yıl içinde yitirmişlerdir. Direnişin kurmayı komitelerini, taban örgütlerini koruyup güçlendirmedikleri, sendikaları üzerinde etkin bir denetim kuramadıkları, yönetimlerini giderek bürokrataşan profesyonel sendikacıların tekeline bıraktıkları için, on yıl boyunca peş peşe gelen saldırılara boyun eğdiler. Fabrika adım adım bugünkü kapatılma noktasına getiriliyorken, işçiler sendika yönetiminin fedakarlık telkinlerine uydular. İşçi çıkarmalarına, sıfır zamlarla çalışmaya karşı çıkmadılar. İş o noktaya vardı ki, geçmiş dönemde tüm Şişecam işyerleri greve çıkarken, Paşabahçe Şişecam işçileri iki yıl sıfır zamlarla çalışmayı kabul ettiler. Neticede on yıl önce 3200 olan işçi sayısı, sendikanın "karşılıklı bir uzlaşmayla işyerinin daralmasına onay vermesiyle" kapanış öncesinde 870'e düştü (Kristal-İş'in 22 Temmuz 2002 tarihli bildirisinden).

On yıl içinde kaybedilen, sadece maddi birikim değildi elbet. Moral birikimler, o çok dillendirilen adıyla "91 ruhu" da törpüledi. İşinden olmamak adına sendikacıların rant eksenli kışımlarına alet olundu, işçi kıyımlarına sessiz kaldı. İşçiler o hale getirildiler ki, bir işçinin sözleriyle "direnişi ziyarete gelenler alınmadı, bölücü, dinsiz, komünist diye geri çevrildiler." Devletin ve sendika bürokratlarının, devrimci müdahaleyi engelleme çabaları başarılı oldu. Komiteler, sendika bürokrasisini aşacak bir inisiyatif yitirmişti. Oysa '91 ruhu, direnişin bizzat içine alınan devrimcilerin önerilerine değer veren komitelerin bağımsız inisiyatif sayesinde yaratıldı. Direniş böyle zafere ulaşmıştı. Son direnişte ise, bir yönüyle de devrimci müdahaleyi engellemek için kurulan polis ablukasına, bir de sendika bürokratlarının işçilerin zihniyetinde yarattığı abluka eklenmişti.

Komünistler daha önceki bir değerlendirmelerinde, devrimci müdahalenin önemini vurgulamışlardı. Yaptığımız değerlendirmelerde, sendika bürokrasisinin "diyalog ve uzlaşma" tutumunun aşılabilmesi ve devrimci müdahaleden yoksunluk, direnişin en önemli zayıflık noktası olarak ortaya konulmuştu. Moral birikimler o boyutta törpülenmiş olacak ki, bu zayıflıklar aşılamadı.

Aynı değerlendirmede; "Bir direnişin-hareketin kaderi en başta iş örgütlülüğüne, taleplerinin netliğine, yürütücülerinin kararlılığına ve militanlığına bağlıdır" denildikten sonra, işçilerin o güne kadarki tavırlarıyla sorumluluklarının hakkını vereceklerini gösterdikleri ifade edilmişti. Bu, zayıf noktaların direniş içerisinde giderilebileceği inancından

kaynaklanıyordu.

Maalesef işçiler sendika bürokrasisini aşamadılar, inisiyatifini ele almak bir yana, giderek daha fazla bürokratlara bıraktılar. Kapatma kararı ilanından sonraki günlerde, işyeri baştemsilcisi, "Fedakarlık yaptığımız, sıfır zam aldığımız dönemlerde dahi sendikamızın inisiyatifinde olmuşsa herşey, bu gelinen noktada şu yapılan tebligat, uyarılar, duyurular direkt kamuoyuna, halka değil, emniyet boyutunda araçlarla değil, bu direkt sendikamızla oturulur konuşulur. İşçiler olarak talebimiz sendikayla oturulup konuşulmasıdır" açıklaması yapıyordu. Gelinen yerde bir işçinin "Aslında suç biraz da bizde" sözü yerli yerine oturuyor. '91'den bu yana sorumluluklarını bir yana bırakan ya da sendika bürokrasisinin özel çabasıyla sorumluluktan sadece işverene fedakarlığı anlayan işçiler, 18 günlük işgal sırasında da sorumluluklarının hakkını tam olarak veremediler.

Sermaye, devlet ve sermaye medyası elele

Kapitalist patronun ise süreç boyunca gerçek bir burjuva sınıf bilinciyle hareket ettiği görülüyor. On yıl süresince sınıflar savaşımının kesintisizlik ilkesine uygun taktikler geliştirdiği anlaşılıyor. Muhtemelen her genel krizden, ülkenin genel gidişatından '91 ruhunu yok etmek, iç örgütlülüğü zayıflatmak, işçileri dirençsiz kılmak çerçevesinde yararlanmış. Beykoz rantının Paşabahçe cam fabrikasındaki kârdan daha fazla olduğunu, daha tatlı olduğunu, dolayısıyla Paşabahçe'yi kapatmakla kaybetmek bir yana daha fazla kazanacağını bilerek, saldırılarını on yıla yayma sabrı göstermiş. Daha da ötesi, Beykoz'un "emekçilerden temizlenmesi" planının bütün bir kapitalistler sınıfının çıkarlarını- ihtiyaclarını karşıladığını görmüş, gözetmiş.

Paşabahçe kapitalistinin bu bilinçli tutumu, direniş sırasında kendisine büyük bir avantaj ve güç sağladı. Sermaye iktidarı Paşabahçe ve Beykoz'u anında ablukaya aldı. Deyim uygunsu olağanüstü hal uyguladı. Sermaye medyası direnişle ilgili adam akıllı tek bir haber dahi yapmadı. Üstelik polis uygulamaları, örneğin basın için "toplanma parkı"

oluşturma, işçilerle görüşürmeme tutumları burjuva yasalarına aykırı olduğu halde, buna dair de olsa ses çıkarılmadı.

Burjuvazinin örtülü bayram yaptığına kuşku yoktur. Zira Paşabahçe'nin kapatılmasıyla birlikte Beykoz rantını yağmalamanın önündeki temel engellerden biri kaldırıldı. Bir işçinin deyişiyle; "Kaleyi ortadan kaldırırsanız karakolları daha çabuk ele geçirirsiniz. Bugün herkes biliyor; Paşabahçe tek kalmayacak, peşisıra TEKEL Rakı, Deri Kundura, gecekondularımız gidecek."

Bütün bunlardan da anlaşılacağı gibi Paşabahçe işvereni, siyasi bir bilinçle ekonomik çerçeveyi aşan bir saldırı yürütmüştür. İşçi sınıfı sermayeyi siyasi olarak karşısına almadığı, burjuvazinin karşısına siyasal bir bilinçle çıkmadığı sürece, gerçek anlamda silahlanmış sayılmaz. Dolayısıyla her türlü dalaverenin oyuncağı olur. Salt işinden olmakla kalmaz, hiçbir kalesini de koruyamaz.

Bu da direnişin ikinci önemli dersidir.

Sendika bürokrasisinin ihaneti

Bir kale olarak Paşabahçe Şişecam'ın düşürülmesinde, burjuvaziye en belirleyici yardım bir çok durumda olduğu gibi yine hain sendika bürokratlarından geldi. Çok şey söylediler; kitlesel işçi hareketi yaratmaktan, fabrikayı asla kapattırmayacaklarından, Beykoz'u yağmalatmayacaklarından, "direnmesi, gerekirse bitlenmesi, hatta ölünmesi"nden dem vurdular.

Örneğin Türk-İş Başkanı Bayram Meral İş Bankası yöneticilerine diyordu ki, "Fabrikayı kapattım demek o kadar kolay değil. Ya siz Türk-İş'i bitireceksiniz ya da biz İş Bankası'nı bitireceğiz." Emek Platformu adına konuşan DİSK Başkanı Süleyman Çelebi ise (EP'in destek eylemi sırasında); "Emek Platformu olarak fabrikanın kapatılmasına asla izin vermemek için, işçilerle dayanışma içinde olmak için buradayız" açıklamasında bulunuyordu.

Tüm bu söylemlerin, sahte keskinliklerin aldatmacadan öteye gitmediğini bugün artık biliyoruz. Sendika bürokratları işçiler az biraz militan bir eylem

yaptıklarında, bir parça da kararlı olduklarında bunu hep yaparlar. Ağalar, iradeleri dışında gelişen eylemlerin önüne geçer, keskin açıklamalarda bulunur, öte yandan da el altından işverenlerle kirli pazarlıklar yürütürler. Hareketi dizginlemek, sendika bürokrasisine biçilen en önemli roldür.

Paşabahçe direniş süreci bu açıdan çarpıcıdır. Bürokratlar salt keskin sözler etmekle kalmadılar. Aynı zamanda sermaye eklentisi konum ve kimliklerini yansıtan itiraflarda da bulundular. Örneğin Kristal-İş Genel Başkanı Mustafa Bağçeci, daha kapatma kararı açıklanmadan önce, Ağustos'un ilk günlerinde, şöyle diyordu; "Son dakikada aylardır üzerinde konuştuğumuz çözüm modelinin terk edilmesi ve üretimin durdurulması çözümü tıkanıştır..."

Çözüm modeli, ki kendi deyimleriyle mağduriyeti giderecek yatay geçiş, gönüllü emeklilik gibi modellerdir, aylardır tartışılıyormuş! Demek ki fabrikanın kapatılmasını aylar öncesinden kabul etmişler, pazarlığını yapıyorlarmış. İşgal eylemi başladıktan sonra ise sendikacılar hem fabrikayı kapatılmama kararlıklarından bahsettiler, hem de aylardır düstur ettikleri "uzlaşma ve diyalog" yolunu utanmazca adımladılar. Sendika bürokrasisinden başka ne beklenirdi ki?

Paşabahçe direnişi bir kez daha göstermiştir ki sendika bürokrasisi barikatı yarılmadan işçi sınıfı kaybetmeye mahkûm olmaktan kurtulamayacaktır. Zira sendika bürokrasisi, sermayenin kaleyi içten vuran başlıca etkili silahıdır. İşçilerin eylem sonrası tepkilerinin tümünde bu gerçeğe parmak basılmıştır: "Satıldık diyorum, başka bir şey değil", "gerçekten kararlıydık, sendika bizi yalnız bıraktı", "koltuk sevdasına bizi harcadılar" vb., vb...

Direnişin üçüncü dersi, sermayenin elindeki bu etkili silahın bir an önce devre dışı bırakılması gerektiğidir.

Öteki işçiler ya da sınıf dayanışması

Herşeye rağmen Beykoz'da '91 ruhu gene de canlanabiliyordu. Bunun ilk adımları atılmıştı da. Saldırı gününe kadar maddi ve moral birikimlerinin yok edilmesine ses çıkarmayan cam işçileri, dönem itibarıyla militan ve kararlı bir eylem başlatmışlar, ailelerinin ve Beykoz'daki emekçi halkın desteğini kazanmak için anlamlı çabalar sergilemişlerdi. Diğer işçi bölüklerinden sınıf dayanışması adına yapılan ise, Gebze örneği hariç destek ziyaretlerinde bulunmaktan ibaretti. Bu da oldukça zayıftı. Oysa sermayenin kararlılığı ve ablukasını karşısında daha etkili bir sınıf dayanışması gerekliydi. Beykoz bazında bile bu dayanışma örülemedi. Sıranın kendilerine geleceğini pekala farkında oldukları halde, TEKEL ve Deri Kundura işçileri destek ziyaretleri ve yürüyüşlerin ötesine geçemediler. Diyelim ki iki saatliğine de olsa bir iş durdurma eylemi yapamadılar.

Değişik illerdeki Şişecam işçilerinin desteğinin belirleyiciliği ise daha en baştan dillendirilmişti. Bunların kısa süreli bile olsa grevli bir dayanışması sonucun farklı olmasını sağlayabilirdi. Nedir ki, öteki cam işçileri, Paşabahçe'deki kardeşlerini yalnız bıraktılar. Onlar genel merkezlerinin direktiflerini yerine getirdiler. Dayanışma için tek yapılan ise, direnişin noktalanmasının içeride bile kabullenildiği son bir iki günde, Şişe cam işyerlerinde iş çıkışı kısa süreli beklemektir. Bu kadarı, işgal, kararlılığı koruyorken yapılsaydı gene de bir değer taşırdı, daha ileri eylemlerin önünü açardı.

Şişecam işyerlerindeki işçilerin bunu yapmadığı, sendika bürokrasisine yedeklendikleri bir yerde, hem değerlerinin çoğu törpülenmiş Paşabahçe işçileri sendika bürokrasisini aşma gücü gösteremediler, hem de Türkiye işçi sınıfı eylemi yeterince sahiplenip destek vermedi. Böylece işçi hareketinin kötürümleştirildiği bir dönemde çakılan Paşabahçe

kıvılcımı, kendinden ibaret kaldı, bir aleve dönüşemedi.

Paşabahçe direnişi göstermiştir ki, verili koşullardaki bir mevzi direnişin zaferle sonuçlanması sınıftan aldığı desteğe, sınıf dayanışmasının gücüne bağlıdır. Daha önceki örneklerle birlikte ele alındığında görülecektir ki bugünkü koşullarda güçlü bir iç bütünlüğe sahip bir mevzi direnişte bile, yeterli bir sınıf dayanışması gelmediğinde iç dinamikler giderek parçalanır, zayıflar, direniş genelde ara formüllerle sonlanır.

Bu da dördüncü önemli derstir.

Direnişin örnek ahnacık yönleri

Direniş belki bir ara formülle sonlandı ama bu kadarı bile eylem sayesinde mümkün olabildi. Neticede işveren 870 işçiden 708'inin başka fabrikalara yatay geçişi ve 2005 yılında emekliliğe hak kazanacakların teşvikle (hak edilen tazminatın %25 fazlasıyla) işten çıkarılmasını içeren bir protokole imza attı. Bu protokolün hayata geçirilip geçirilmeyeceğinin elbette garantisi yok. Nihayet bunu da işçi sınıfının meseleye sahip çıkıp çıkmayacağı belirleyecek.

Sonuç ne olursa olsun Paşabahçe deneyimi, işçi sınıfının örnek alacağı yanlar da taşıyor. İşçiler ücretli izin bildiriminden başlayarak kapatılma sonucunu beklemeden eyleme geçmişlerdir. İşverenin saldırıdaki-fabrikayı kapatmadaki kararlılığını bildikleri halde, hatta çok öncelerden elde edilen verilerden bugünkü sonucu sezdikleri halde, direniş yoluna başvurmuşlardır.

Üstelik direnişin biçimi, dönem koşullarında oldukça militandır. Fabrika işgali, sermayenin her türlü ablukasına, sendika bürokrasisinin çabalarına rağmen,

sorunu gene de sınıfın gündemine taşımıştır. Yarattığı basınç, sendika bürokratlarını ikiyüzlüce de olsa bir şeyler yapmak, keskin söylemlerde bulunmak zorunda bırakmıştır.

İşçiler, direnişte belirleyici olan taban örgütlülüğünü-inisiyatifini güçlendirmek, sendikal bürokrasi barikatını aşma sorumluluğunun hakkını verememiş de olsalar, yerel ölçekte sınıf dayanışmasını geliştirmek için anlamlı bir pratik sergilemişlerdir. Ailelerini bizzat direnişin öznelere haline getirmişler, Beykoz halkının eylemli desteğini sağlayabilmek için çalışma yürütmüşlerdir. Ki bu belli bir karşılık da bulmuştur.

Bunların dışında bizce en önemlisi, on yıllık tahribata, yitirmişliğe rağmen '91 ruhunun canlandırılmaya çalışılması. Başarılı olup olmamalarından bağımsız olarak işçilerin tarihsel deneyimlerin derslerine başvurmaları, tarihsel bir bellekleri olduğunu gösteriyor. Türkiye'de işçi ve emekçilerin an be an hafızasızlaştırma operasyonlarına maruz kaldıkları göz önüne alındığında, tarihsel hafızaya sahip olmanın hayati önemi kendiliğinden anlaşılır. İşçileri tüm kuşatmalara, belki sonucu önden bilmelerine rağmen direnişe sevk eden en başta bu sınıf bilincidir. Onlar yenilgi olasılığının yüksek oluşuna rağmen teslimiyeti değil direnişi seçerek sınıfa örnek bir deneyim bırakmışlardır. Eğer böyle olmasaydı Paşabahçe üzerine fazlaca laf edilmezdi.

İşçi sınıfı tarihi hafızasında bu deneyime hakkettiği yeri ayırmalıdır. Paşabahçe direnişinden ancak böyle yapılsa öğrenilmiş olur. Sınıflar arası savaşımında bir mevzi direniş yenilgiyle sonuçlanmış olabilir. Önemli olan teslimiyet yerine direnişin seçilmesi, deneyimin derslerinin geleceğe aktarılmasıdır.

Ne de olsa mücadele, yenile yenile yenmeyi öğrenme diyalektikidir.

Tüpraş'ta işçi kıyımına karşı eylem

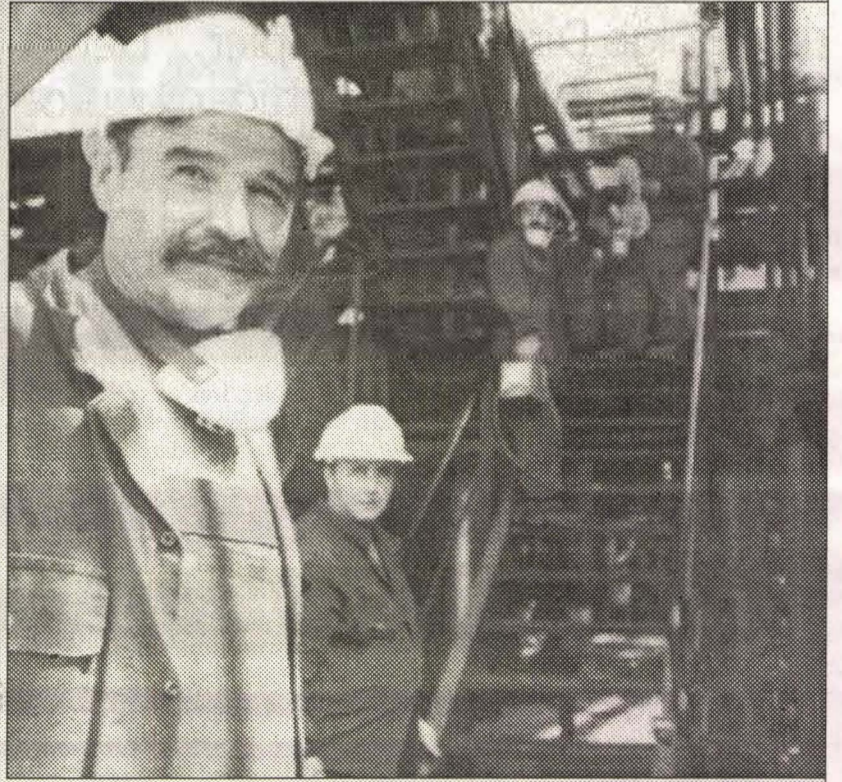
Izmir Aliağa'daki Tüpraş tesislerinde geçtiğimiz hafta hiçbir gerekçe gösterilmeden işten çıkartılan 7 işçi Tüpraş Bölge Müdürlüğü önünde çadır kurarak oturma eylemi başlattı. İşten çıkartılan Cemil Yalçın, Tahir Çelik, Mehmet Demir, Mustafa Kurt, Vahittin Gökpinar, Satı Doğan ve Saim Mutlu işyerindeki görevine tekrar başlayıncaya kadar eylemlerine devam edeceklerini belirttiler. Daha önce işten çıkarmalarla ilgili hükümet ve Türk-İş arasında yapılan protokol gereğince 50 yaşın üzerinde, emekliliği hak etmiş, işine ihtiyaç duyulmayan işçiler çıkarılabilir, deniyordu. Ama işten atılan işçiler 50 yaşın altında ve emekliliği hak etmeyen işçilerden oluşuyor.

Konuyla ilgili açıklama yapan Petrol-İş Aliağa Şube Başkanı İbrahim Doğangül, işten çıkarmanın yasal olmadığını belirterek Tüpraş Genel Müdürlüğü ile görüşüldüğünü, ancak birçok işçinin emekliliği gelmediği halde işten çıkartıldığını, bunun Tüpraş Genel Müdürlüğü ile yapılan protokole aykırı olduğunu söyleyerek, bu işlemin protokolün iflası olduğunu ifade etti. Türk-İş Başkanı Bayram Meral'e de çağrı yapan şube başkanı "Konfederasyon başkanımız Bayram Meral ve Türk-İş imzasına sahip çıksın, zira

işverenler protokole uymuyor" dedi.

Öte yandan oturma eylemine destek giderek artıyor. Önceki gün Petkim işçileri oturma eylemindeki işçileri kitlesel bir biçimde ziyaret etti. Burada yapılan eylemde "Kahrolsun işçi düşmanları!", "İş yoksa barış ta yok!", "Direnen işçi asla yenilmez!" sloganları atıldı. Oturma eylemi sendikaların ve Aliağa'da bulunan işçilerin desteğiyle devam ediyor.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Enerji sektöründe yağma düzeni

Özelleştirmeler yıllardır emperyalist tekeller ve onların işbirlikçilerinin işçi ve emekçilere dönük temel saldırı noktalarından biridir. Sermaye sınıfı işçi ve emekçilerin sırtından elde edilen gelirlerle kurulan ve her biri kendi alanında iştah kabartan KİT'leri tam anlamıyla sınırsız vurgun yapabileceği bir sahaya çevirmeye çalışmaktadır. Henüz özelleştirilemeyen KİT'ler sermayeye kaynak aktarmak ve olanaklarını sonuna dek burjuvazinin hizmetine sunmak zorunda bırakılmakta, ardından işçi ve emekçilerin direnişlerinin kırıldığı en uygun noktada da tamamen sermayeye peşkeş çekilmektedirler.

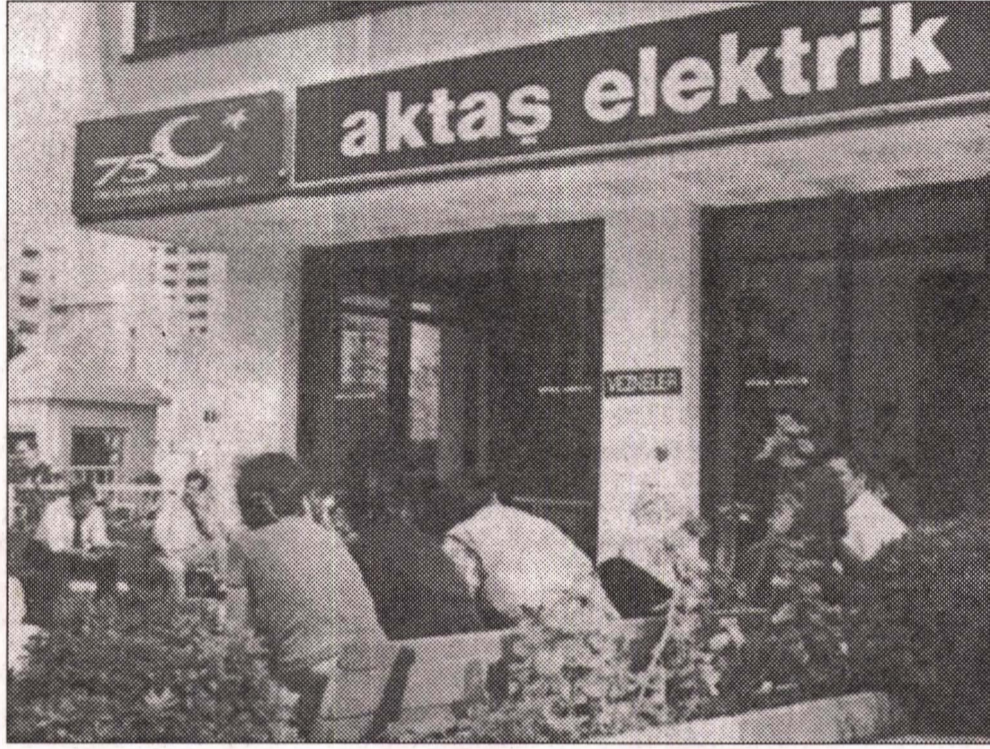
Enerji sektörü diğer ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de kilit bir sektördür ve oldukça kârlı bir yatırım alanıdır. Sermaye sınıfının enerji sektörünün temel noktalarını elinde tutan kesiminin rakiplerine oranla muazzam bir güce ve bununla orantılı bir kazançta kavuşacakları da sır değildir. Bu nedenle sermaye için enerji sektörü oldukça önemli bir mücadele alanıdır.

Elektrik enerjisi alanında piyasayı denetiminde tutan Türkiye Elektrik Kurumu (TEK) sürekli olarak hedef konumda olmuştur. 1984 yılında yürürlüğe giren "3096 sayılı TEK dışındaki kuruluşların elektrik üretimi, dağıtım ve ticareti hakkında kanun" ile çökertme politikalarına hız verilmiştir. Kanunla birlikte TEK dışındaki özel kuruluşların enerji üretimindeki rolleri düzenlenip onlara yeni olanaklar sağlanmıştır.

1993 yılında özelleştirmenin ilk adımı olarak TEK; TEAŞ ve TEDAŞ olarak ikiye bölünmüş, bununla bağlantılı olarak da Yap-İşlet, Yap-İşlet-Devret ve İşletme Hakkının Devri gibi sermayeye yeni olanaklar sağlayacak adımlar atıldı. TEDAŞ'a bağlı elektrik dağıtım şebekeleri 29 görev bölgesine ayrılarak özelleştirme ve hizmet olanaklarının artırılması adı altında bölge şebekelerinin özelleştirilmesine başlandı. Bunların ardından önce Uluslararası tahkim ve Elektrik Piyasası Kanunu ile elektrik enerjisi sektörünün kapıları ardına dek emperyalist tekellerin yağmasına açıldı.

Yapılan anlaşmalar ve sermayeye sağlanan olanaklar sonucu TEAŞ Yap-İşlet, Yap-İşlet-Devret modeliyle kurulan elektrik santrallerinden her yıl belli bir miktarda (bu yıl 69 milyar kwh) elektrik satın almak zorunda. Bu nedenle daha ucuza elektrik üretebilecek farklı olanaklar veya enerji kaynakları kullanılamıyor. Örneğin; özel kuruluşlarda üretim daha çok doğalgazla sağlanıyor ve bu da maliyetin artmasına neden oluyor. Oysa bundan çok daha ucuza elektrik üretilen kömürle çalışan santrallere sınırlandırmalar getiriliyor. Kömür ile üretim yapılan termik santrallerin üretimi bu nedenle 2 milyar kwh ile sınırlanmış durumda.

Burjuvazi lehine yapılan tüm bu değişiklikler haliyle yüklüce bir fatura çıkarıyorlar ortaya. Faturayı ödemekse her zamanki gibi işçi-emekçilere düşüyor. TEAŞ fahiş fiyatlarla elektrik satmasına rağmen 1 katrilyon 854 trilyon zarar etti. İlk bakışta mantıksız gibi görünen bu durumun altını biraz kazıyınca gerçek neden hemen ortaya çıkıyor. Yapılan anlaşmalar nedeniyle TEAŞ özel santrallerden 8-15 cent arasında elektrik satın alıyor. Sonra da aynı elektığı 12 centten piyasaya satıyor. Bu arada ortaya çıkan fatura da

zamlar ve vergiler yoluyla işçi ve emekçilere yüklenirken, tekeller bu alış-verişten muazzam kârlar elde ediyorlar. Oysa TEAŞ aynı elektığı kendi olanaklarıyla 1-3 cente maledebiliyor. Ancak satın alınacak miktar ve koşullar önceden belirlendiği için bu üretim sınırlı tutuluyor ve üretilen elektriğin piyasaya satış fiyatı da yüksek tutuluyor. Üretim sınırlı tutulması sonucu Türkiye, Bulgaristan ve Gürcistan'dan elektrik satın almak zorunda kalıyor.

Ayrıca yüksek maliyetli doğalgazla üretim yapan santrallerin ihtiyacını karşılayabilmek için yine yurtdışından doğalgaz satın alınmak zorunda kalınıyor. İşçi ve emekçilere yüklenen fatura bununla da sınırlı kalmıyor. Bakım -denetim yetersizliği ve teknoloji yenilenmemesi sonucu üretimin %24'ü kaçak olarak devre dışı kalıyor. Bu kayıp her faturaya yaklaşık olarak %15-20 ek bir yük getiriyor. Elektrik

sermaye aktarılması ve olanaklar sağlanması burjuvaziye yetersiz gelmektedir. Artık sınırsız ve dizginsiz sömürü olanağı elde edilmek isteniyor.

Enerji sektöründe özelleştirmenin tamamlanması önündeki en büyük engel sektördeki işçi-emekçiler. Sektörde çalışanlar sınıfın nispeten de olsa örgütlülüklerini korumuş ve mücadele deneyimi olan bir kesimini oluşturuyor. Eğer santraller ve dağıtım şebekeleri de özelleştirilebilirse, tıpkı satılan diğer kurumlarda olduğu gibi var olan örgütlülükler dağıtılacak; taşeronlaştırma, sosyal ve ekonomik hak gasları birbirini izleyecektir. Buradaki sendikalar tamamen tasfiye edilemeseler de salt nitelik olarak değil nicelik olarak da birer tabela örgütüne dönüştürülecekler. Sermaye sınıfının bu alanda kazanacağı başarının yeni saldırılar konusunda yolunu düzleyeceği de oldukça açık.

Kitle hareketinden kısa kısa...

Konak Belediyesi'nde grev kararı

Konak Belediyesi ve belediye işyerinde örgütlü Belediye-İş 4 No'lu Şube arasında haftalardır süren toplu sözleşme görüşmelerinden bir sonuç alınmadı. Bunun üzerine Belediye-İş Sendikası, Konak Belediyesi önünde masa kurarak her akşam belediye işçilerinin de katıldığı eylemler gerçekleştirdi. Ancak bu eylemlerden de sonuç alamayan sendika, 13 Ağustos salı günü Konak Belediyesi önünde kurduğu masayı kaldırarak, 23 Ağustos'ta Konak Belediyesi'nin tüm birimlerinde greve gitme kararı aldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

KESK yürüyüşünün engellenmesine tepki...

13 Ağustos günü, 17 Ağustos'ta Ankara'da yapılacak miting için KESK yöneticileri ve üyelerinin İstanbul'dan başlatmak istediği yürüyüşü polis tarafından engellenmesi, KESK İzmir şubeleri tarafından yapılan bir basın açıklamasıyla protesto edildi. Konak-Sümerbank önünde saat 18:00'de toplanan KESK'liler, polisin engelleme tutumunu kınadılar. 100'ü aşkın emekçinin katıldığı eylemde; "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Yürüyüş hakkımız engellenemez!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" vb. sloganlar atıldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

"Ankara Savaş Karşısı Platform"undan açıklama

Ankara'daki derneklerin, meslek odalarının, sendikaların, siyasi partilerin, aydın ve sanatçıların oluşturduğu "Ankara Savaş Karşısı Platform" 10 Ağustos Cumartesi günü saat 12:30'da Sakarya Caddesi'nde savaş karşıtı bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Alkışlarla başlayan eylem İHD Şube Başkanı'nın basın metnini okumasının ardından sloganlarla sona erdi. "ABD askeri olmayacağız!", "Savaşın galibi yoktur, savaşa hayır!", "Yoksulluğa son!" gibi dövizlerin açıldığı eylemde, "Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!", "Amerikan askeri olmayacağız!", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları atıldı. (SY Kızıl Bayrak/Ankara)

İstanbul İnşaat Mühendisleri Odası Başkanı Cemal Gökçe ile***17 Ağustos depremi üzerine konuştuk:*****“Herşey eskisi gibi...”**

- Depremi üzerinden üç yıl geçti. Türkiye’de konu ile ilgili neler yapılıyor ve yapıyorsunuz? Deprem bölgesinde yeni yapılan konutlar yeterli ve sağlıklı mı?

Cemal Gökçe: 17 Ağustos depreminin üzerinden üç yıl geçti. 12 Kasım da üçüncü yılına yaklaşıyor. Bölgenin ve kentimizin yapılaşması çerçevesinde deprem güvenliği olmayan %90 oranındaki yapı stoku ile karşı karşıyayız. Zaten bu yapı stoku yaşamış olduğumuz Körfez depreminde ve Düzce depreminde, deprem güvenliği çerçevesinde kendisini belli etti. Dolayısıyla bu yapıların güçlendirilerek deprem güvenliği olan yapılara dönüştürülmesi gerekir.

Bu noktada da iki konu çıkıyor karşımıza. Birincisi, mevcut yapıların durumlarını nasıl belirteceğiz? İkincisi, deprem güvenliği olmayan yapıların deprem güvenliğini nasıl sağlayacağız? Bu iki konu temel önemde. Dolayısıyla bu noktada yapılacak çalışma, envanter çalışma ve mühendislik çalışması. Bu daha çok inşaat mühendislerini ve mühendis mimarları, diğer teknik arkadaşlarımızı ve meslektaşlarımızı ilgilendiren bir konu. Bunu biz yaparız.

Üzülerek söylememiz gerekir ki, işin en zor yanı olmasına rağmen, 1992 Erzincan, 1995 Dinar, 1998 Adana, 1999’daki Körfez ve Düzce depremlerini ülkemizin mühendisleri, akademisyenleri bir laboratuvar gibi kullandılar demek mümkün. Hasar gören yapılar neden hasar gördüler, hasar görmeyen yapılar neden hasar görmediler? Bunu gerek bütünlüklü yapı, gerekse yapıdaki elemanlar çerçevesinde değerlendirdiler. Dünyadaki yapıların güçlendirilmesine yönelik herhangi bir şartname yok. Hasar gören ve görmeyen yapıların iyi değerlendirilmesi, analiz edilmesi sonucu, bugün deprem güvenliği olmayan yapıların deprem güvenli hale getirilmesi mümkün.

İki önemli konu daha var burada. Birincisi hukuksal alt yapının giderilmesi, ikincisi kaynak sorunu. Bu ikili sorun birlikte ele alınıp sonuçlandırılmadığı sürece, üç yıllık bir süre geçmesine karşın kenti ve bölgeyi depreme hazırladığımız söylenemez.

Bir diğer konu, 1992 Erzincan depremiyle gündeme gelen ve 17 Ağustos’tan bu yana TBMM’nin önünde bekleyen mevcut İmar Yasası’nın değiştirilmesi sorunuydu. İmar yasa tasarısının değiştirilmesi konusunda çalışmalar yapıldı. Ankara’da ODTÜ’deki hocalar tarafından yapılan, bizim ve diğer meslek odalarının büyük katkıları sağladığı çalışma önemli bir çalışmadır. ‘99 depreminden bir hafta önce veya sonra bu çalışma meclise verildi. Üç yıldan bu yana bu ülkenin imar hareketlerini daha çağdaş ve daha bilimsel ölçekte organize edecek, sağlıklı yapılaşmayı ortaya çıkaracak bu yasa tasarısı, bugüne kadar TBMM’nin gündemine girmedi ve gelmedi. Bu yönde yapılan çalışmalar sığ kaldı. Dolayısıyla eski alışkanlıklar ve eski anlayışlarla mevcut yapılaşma devam etti.

Türkiye’de yapılmış olan tüm hizmetlerin şeffaf olmaması, en büyük problemlerden birisi. Gerek kalıcı konutların gerek kalıcı olmayan deprem konutlarının ihalelerinin, ihale öncesi yapılan projelerin şeffaf olmaması belli problemler yarattı. En azından konunun spekülasyona açık olmasına yolaçtı. Yapılması gereken şuydu; öncelikle merkezi hükümet, merkezi yetkililerden başlamak kaydıyla yerel yönetimler çerçevesinde bütünlüklü bir imar planının

oluşturulmasını sağlamak yoluna gitmeliydi. Bu noktada yer seçimi kararlarının, ilçe ve bölge yapı planlarının birlikte yapılması, daha modern, daha çağdaş ve daha bilimsel çerçeveye oturtulması daha doğrudur.

Gördük ki bu süreçler izlenemedi. Aradan üç yıl geçmiş olmasına rağmen konutlarını kaybeden insanlarımızın sayısı kalıcı konutlardan çok daha fazla. Yani birçok yurttaşımız hala kalıcı konuttan yoksun. Deprem bölgesinde kendisine yeni konut yapılacağı taahhüt edilen herkese bu olanak sağlanabilmiş değil. Halen inşaatı devam eden ve etmeyen birçok yapı var. Bu üç yılı bu çerçevede önemsemek gerekir. Yeterince değerlendirilmediğini söylemek isterim.

- Herhangi bir altyapı çalışması yapılmadan bir rant kapısı olarak gündeme getirilen zorunlu deprem sigortası hakkında ne düşünüyorsunuz?

Cemal Gökçe: Sigorta konusu çözülemedi. Türkiye’deki sigortacıları sigorta edecek güçlü sigorta ayağı olan kurum için gerekli altyapı çalışması yapılamadı. Sorun yasal bir çerçeveye de kavuşturulamadı. Zorunlu deprem sigortası sorunu gelecekte karşılaşılabilecek bir afet durumunda devletin sorumluluğunu azaltmak, kişilere aktarmak çerçevesinde gündeme geldi... Yapılan çalışmalar deprem anı ve sonrası çalışmalarıdır. Deprem zararlarını asgariye indirmek, azaltmak çalışması, deprem öncesi yapacağın güçlendirme çalışmasıyla bağlantılıdır. Deprem güvenliği olmayan yapılara ne kadar çok müdahale ederseniz deprem sonrası yaşayacağınız zarar da o kadar az olacaktır. Bu çerçevede ciddi bir altyapı, yasal mühendislik ve sigorta

çerçevesi kurulamadı.

- Depremden sonra “hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” deniliyordu. Sizin de söylediklerinizle birlikte herşeyin “eskisi gibi” olduğu görülüyor. Sizce neden değişmedi?

Cemal Gökçe: Kentte yaşayan sivil toplum örgütleri, sivil inisiyatifler bunu çok dillendirdiler, çok söylediler. Bu bir temenniydi. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmaması gerektiği söylendi. Böylesi bir nitelik sıçraması yapmak ancak mevcut alışkanlıklarımızda ciddi bir değişiklik yapmakla mümkündür. Açık ki yılların oluşturmuş olduğu çarpık kültür, yanlış bilgi ve bilgilenme, yapı alanında da ortaya çıkmıştı. Alışkanlıkların kısa zamanda değiştirilmesi çok mümkün değildi. Bunu söyleyenler, en azından bir siyasi irade, bu yaşananları da dikkate alarak, topraklarının büyük bir kısmı deprem riski taşıyan bir ülkede en azından yapılaşma çerçevesinde deprem güvenliği olmayan yapıları ortaya çıkararak, kaçak ve çarpık yapılaşmadan, anlayıştan uzak dururlar. Çıkarılacak yasalarda uzman kuruluşlara sorumluluk verirler, yetkilendirirler. Ancak böylesine radikal yasal değişiklikler ciddi nitelik

değişikliğine neden olabilirdi. Fakat hukuksal çerçevede yasal düzenlemelerin yapılmaması, yetki ve sorumlulukların paylaşılabilmesi, bu noktada birçok siyasi inisiyatiflerin geçmişten gelen alışkanlıklarla, herşeyi ben bilirim anlayışıyla yeni yasal düzenlemeleri de kendi anlayışları doğrultusunda yapmaları, herşeyin eskisi gibi olması ve sürmesi sonucunu yarattı.

Maalesef bugün hala herşey eskisi gibi...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Sınıf çalışmasının sorunları

EKSEN YAYINCILIK

Irak'a karşı yeni bir emperyalist saldırı savaşı için dolu dizgi

Emperyalist savaşa karşı devrim

Elbette asıl sorumluluk devrimcilerin ve komünistlerin omuzlarındadır. "İşçilerin birliği halkları kardeşliği!" temeline dayalı bir anti-emperyalist cepheyi örmek, günün yakıcı görevlerinden biridir. Toplumun içe dönük gündemlerinden kopmadan, dahası bu iç gündemlerle emperyalist savaşta ABD askeri olmak arasındaki güçlü organik bağı ortaya koyarak, işçi sınıfı ve emekçileri içte sosyal yıkıma ve dışta emperyalist savaşa karşı harekete geçirmek günün temel önemde devrimci görevidir.

Bütün veriler, Amerikan emperyalizminin Irak'a saldırmak için yoğun bir hazırlık yaptığını gösteriyor. Bu savaşta Türkiye'nin fiilen yer alacağı ise artık gizlenmiyor. Dahası Genelkurmay Başkanlığı'ndan brifing alan Başbakan Ecevit, Türkiye'nin savaşa ABD'den bile daha hazırlıklı olduğunu ilan etti. ABD'nin talepleri ve bu taleplere göre farklı savaş senaryoları üzerine ayrıntılı planlar hazırlanmış bulunuyor.

Seçim sürecine girilen Türkiye'de savaşa hazırlık kapsamındaki gelişmeler sıradan bir haber olarak geçiştiriliyor. AB uyum yasaları, "iş güvencesi yasası"nın meclisten geçmesi, burjuva partilerin seçim hazırlığı, ittifak arayışları vb. konuları öne çıkararak sermaye basını kitleleri sersemletme çabası içinde. Dolayısıyla işçi ve emekçiler cephesinde de savaş henüz yakıcı bir sorun olarak gündeme girmiş değil. Savaş hazırlıkları karşısındaki bu suskunlukta, sermayenin topyekûn saldırılarına rağmen, sınıf hareketinin içinde bulunduğu tıkanmayı aşamaması olması büyük bir rol oynuyor

Askeri yığınak kesintisiz bir şekilde devam ediyor!

Amerikan yönetimi, bölgede yoğunlaştırdığı askeri yığınak ve savaş hazırlıkları konusunda açıklama yapmaktan kaçınıyor. Bununla birlikte, emekli Amerikan askerleri, konunun uzmanları devam eden hazırlıklar hakkında spekülasyonlar, değerlendirmeler ve yorumlar yapıyorlar. Bu çevreler, Amerikan ordusunun gelecek yıl içerisinde yapılacak bir saldırı için altyapı hazırlamakta olduğu konusunda hemfikirler. Washington'daki Stratejik ve Uluslararası Etüdlere Merkezi (CSIS) uzmanlarından Anthony Cordesman, gözlerden uzak bir biçimde uzun vadeli

bir savaşın hazırlıklarının yürütüldüğünü belirtiyor.

Açıklama yapmaktan kaçınılsa da, hazırlıklarla ilgili basına yansıyanlara bakmak, bu konuda yeterince fikir veriyor. ABD Genelkurmay Başkanı General Tommy Franks, 3. ordunun komuta merkezini Kuveyt'e taşıdı. Bu ordu Irak işgal güçlerinin omurgasını oluşturacak. Amerika'nın gözde birimlerinden kabul edilen 101. Hava İndirme Tümeni de Afganistan'dan geri çekilmeye hazırlanıyor. Bu tümen, dünya üzerindeki herhangi bir yere 36 saat içinde ulaşabilme yeteneğine sahip. Katar, Bahreyn, Kuveyt ve Suudi Arabistan'da 20 bin Amerikan askeri hazır bekliyor. Türkiye'de bulunanlar bu sayının dışındadır.

Bu arada Basra Körfezi, Kızıldeniz ve Hint Okyanusu'na yayılmış olan savaş gemilerinde 12 bin asker bulunuyor. ABD Hava Kuvvetleri'nin başta Türkiye olmak üzere bölgenin birçok ülkesinde konumlanmış durumda olduğunu da eklemek gerek.

Bağdat'ın girişimleri karşılıksız

Irak'a saldırı gündeme getirildiğinde, Bush haydutunun temel gerekçesi, Irak yönetiminin Birleşmiş Milletlere bağlı "silah denetçileri"ne ülkeye giriş izni vermemesiydi. Son ana kadar bu konudaki tutumunda ısrar eden Saddam Hüseyin bir manevra yaparak, silah denetçilerini kabul edeceğini açıkladı ve Birleşmiş Milletler'e çağrı yaptı. ABD yönetimi çağrıyı ciddiye bile almadı. BM ise yetersiz bulduğunu açıklamakla yetindi.

Irak'ın bu çağrısı bir taktik olsa da, Amerikan emperyalizminin ileri sürdüğü demagojilerin teşhirine hizmet etti. Amerika'nın derdinin "kitle imha silahları"na denetlemek olmadığı hemen herkes için açık hale geldi. Irak'ın çağrısından sonra bir açıklama yapan Bush, Irak'ı tekrar düşman ilan etti. ABD Ulusal Güvenlik Konseyi sözcüsü Sean McCormack; Irak'a yönelik uluslararası baskıların amacının denetimler değil, kitle imha silahlarını elde etme veya geliştirme kapasitesini ortadan kaldırmak olduğunu açıkladı.

Saldırganlık politikasını gizleme gereği dahi duymayan Amerikan emperyalizmi, tam bir haydut tavırla hareket edeceğini açıktan ilan etti.

Emperyalist savaşın hedefi genişliyor

Diğer emperyalist odakların desteğini alamayan Bush, tek başına kalsa bile Irak'a saldırmaktan çekinmeyeceğini açıkladı. Saldırganlık konusundaki bu ısrar, uzun vadeli savaş hazırlıkları, saldırının Irak'la sınırlı kalmayacağını gösteriyor. Bush'un "şer ekseni" ilanından sonra başka ülkelerin de emperyalist yıkıma uğrama riski altında olduğu belli olmuştur. Amerikan basını da bu vahşi niyeti manşetlere taşıyarak, başka ülkelere saldırmak için de hazırlıklar yapıldığını ilan etti.

Amerikan dergisi *Newsweek*, Bush'un "rejim değiştirme stratejisi"nin kamuoyuna ilan edilenden çok daha geniş kapsamlı olduğunu yazdı. Buna göre Irak'a saldırı başarıya ulaşırsa sıra başka ülkelere gelecek. İran, Suriye, Suudi Arabistan hatta Mısır'a kadar bu yelpazenin genişletilebileceği söyleniyor.

Amaç Ortadoğu'nun haritasını yeniden çizmek.

Bu, coğrafi bir yeniden çizim de olabilir, ancak haritanın yeniden çizimi esas olarak siyasi alanda olacaktır. Hedeflenen, bölgedeki siyasi yönetimleri Amerikan kuklası haline getirmektir. Bu amaca ulaşmak için ABD Ortadoğu'yu bir kan gölüne çevirmekten çekinmeyecektir. Bu politika Ortadoğu'da başarıya ulaşırsa, sıra hedef tahtasına konulan diğer ülkelere gelecektir.

Türk birlikleri Irak sınırında

Araştırma şirketi Strafor, Avrupa'da ve bölgede birikecek Amerikan kuvvetlerinin muhtemelen Türkiye'den hamle yapacağı görüşünü dile getirdi. Birçok ABD'li yetkili ise daha kesin konuşuyor. Hangi senaryo gündeme gelirse gelsin, Türkiye'nin analıtar rolü değişmiyor. ABD Savunma Bakanlığı sözcüsü Phil Reeder da, "Türkiye ile, bir NATO müttefikliği ve iyi bir dost olarak Irak konusunda yakın, düzenli bir diyalogumuz var" diyor. Bu açıklama ile Genelkurmay'ın hazırlıkları birlikte ele alındığında, Türkiye'nin savaşa katılma konusunda alacağı tutumun netliği görülüyor.

Yoğun bir hazırlık içine giren Genelkurmay, ABD'nin saldırısı sırasında Türkiye'nin hareket tarzlarını içeren çok seçenekli bir planı Başbakan Ecevit'e sundu. Genelkurmay Başkanlığı'nın sunduğu planda, Amerika'nın Türkiye'den ne tür taleplerde bulunabileceği de sıralanıyor. Açıklamaya göre, Türkiye her türlü olasılığa karşı hazırlıklarını yoğunlaştırmış bulunuyor.

Bu hazırlıkları Türk askeri birliklerinin Irak sınırına konuşlandırılması tamamlıyor. Bu kapsamda Van, Şırnak ve Hakkari'nin stratejik noktalarına askeri birlikler yerleştirildi. Kayseri Hava İndirme Komutanlığı'na bağlı birlikler de sınır bölgelerine yerleştirilmiş, olası bir mülteci akınına karşı tampon bölge oluşturulmuş durumda.

Yine savaşa hazırlık kapsamında Dışişleri Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Şükrü Sina Gürel Ürdün'e bir ziyarette bulundu. Bilindiği gibi Ürdün Krallığı da Türkiye gibi ABD'nin uydusu durumunda. Kral Abdullah, yaptığı bazı açıklamaların tersine, savaşa aktif destek veriyor. Şükrü Sina Gürel'in Ürdünlü yetkililerle yaptığı görüşmeler içeriği açıklanmadı. Ancak gezinin temel gündeminin savaş olduğu biliniyor.

Boyun eğmeyen uşaklara düşman muamelesi

11 Eylül saldırılarından sonra Bush, "ya bizden yanasın ya bize düşman" ikilemini dayattı. Tehdit ve şantajla dayalı bu dayatma karşılık bulmakta gecikmedi. Amerikan uşakları bunu ispatlamak için yarışa girdiler. Suudi Arabistan yönetimi de bu yarışa katılanlardan biriydi. Ortaçağ'dan kalma bu şeriat yönetimi Amerika'nın en yakın dostlarından biri. Zengin petrol rezervleri Amerikan şirketlerinin sömürsüne açık, petro-dolarlara el koyan krallık ailesinin fertleri bu parayı Amerikan finans piyasalarına yatırıyorlar.

Bu sadık uşaklar Irak'a saldırıya açık destek verebilecek durumda olmadıkları için, kendi topraklarını Irak'a karşı kullanılmayacaklarını açıkladılar. Ancak bu defa efendileri tarafından tehdit

rimci direniş hattını örelim!

edilmeye başlandılar.

Bu konudaki ilk adımı, ABD Savunma Bakanlığı için çalışan Rand Cooperation adlı "düşünce" kuruluşu attı; Suudi Arabistan'ın ABD'nin önde gelen düşmanı ve terörizm destekçisi olduğu yönünde yetkililere bir brifing verdi. ABD dayatmalarını kabul etmemesi durumunda, Suudi Arabistan'ın denizası varlıklarının (Amerikan bankalarındaki petrodolarlar) ve petrol alanlarının hedef alınması önerildi.

Bu gelişmelerin ardından ABD Suudi Arabistan da demokrasi olamadığını ve Suudi toplumunu demokrasiye kavuşturmak gerektiğini keşfediverdiler. Artık Suudi yönetimi de Bush'un değiştirilecek (bertaraf edilecek) rejimler listesinde yer alıyor. Yılların uşaklarına da bu "ödül" yakışır.

Sözde Irak muhalefeti Amerikan emperyalizmine uşaklık yarışında

Savaşa hazırlık kapsamında yaşanan son gelişmelerden biri, onursuz bir şekilde ABD'ye yaranmaya çalışan Saddam karşıtlarının Amerikan yönetimiyle yaptıkları toplantılardır. Başta Barzani ve Talabani olmak üzere, Iraklı Şiilerin temsilcileri ve çoğu Saddam'ın şu veya bu düzeyde suç ortağı olan (örneğin Halepçe katliamını gerçekleştiren askeri birliğin komutanı general gibi) gerici Irak muhalefetinin temsilcileri bu toplantılarda boy gösterdiler. Ülkeden kaçıp emperyalistlere sığınan, aralarında krallık yönetimini geri getirmek isteyenlerin de bulunduğu bu sahte muhalifler güya Irak'ın özgürlüğü için uğraş veriyorlar. Oysa Amerika ile yaptıkları işbirliği, Irak'ın yıkımına ve Irak halkının katledilmesine aktif destekten başka bir anlam ifade etmiyor.

Saddam rejimi tarafından baskı ve katliamlara uğratılan Kuzey Iraklı Kürtler ile Iraklı Şiiler'in temsilcileri ise, yakın geçmişte bizzat Amerika tarafından ayaklanmaya teşvik edilip, ardından Saddam'ın insafına terk edilmekten hiç ders almamış görünüyorlar. Kuzey Irak Kürtleri'ni kimyasal silahlarla katleden Saddam'ın o zamanlar Amerika'nın sadık bir dostu olduğunu hatırlamak işlerine gelmiyor. Saddam rejimini İran'a karşı savaş açmak için kışkırtan, Şiiler'in kitlesel olarak katledilmesini onaylayan da yine Amerikan emperyalizmidir.

Yakın tarihin bu trajik olayları gözler önünde dururken Amerikan emperyalizminden medet umanlar, kendi sınıfsal çıkarları için bir halkın geleceği ile oynayan hainlerdir. Ancak gözden kaçırdıkları bir şey var. O da emperyalistlerin verdikleri sözlere güven olmayacağıdır.

Irak muhalefetinin temsilcileri en üst düzey Amerikan yöneticileriyle görüşmelerde bulundular. Irak'a saldırı gündeme gelmeden önce ABD'nin umurunda olmayan bu sözde muhalefet birden değer kazandı. Zira emperyalistler her zaman maşalara ihtiyaç duyarlar. Hele birilerinin "benden iyi maşa olmaz" diye ortaya çıkması onların canına minnet.

Bundan dolayı olsa gerek, Bush'tan Colin Powell'a, Rumsfeld'den Dick Cheney'e kadar Washington'un önde gelen savaş çıkartkanları Iraklı muhaliflere özel bir önem vermeye başladılar. Saddam'a karşı korunma

talepleri için söylemde de olsa güvence almış durumdadır.

Bu güvenceye dayanarak açıklama yapan Talabani; "Amerikan askerlerinin Kuzey Irak'ta çalışma yapmalarından memnunluk duyacaklarını" dile getirebiliyor. Oysa kısa süre öncesine kadar samimiyeti tartışmalı da olsa tersi şeyler söylüyordu. Söylemdeki bu değişim, Talabani ve Barzani'nin savaşa katılma konusunda ikna edildiklerini gösteriyor.

Savaş karşıtı muhalefetin güçsüzlüğü sürüyor

Savaş hazırlıkları sürerken, savaş karşıtı olarak tanımlanabilecek bir muhalefetten söz etmek mümkün değil. Bush yönetimi halihazırda bu konuda rahat. Bu kadar arsızca, hiçbir kural tanımayan saldırganlık karşısındaki suskunluk son derece rahatsız edici.

Amerika'da emperyalist savaşa karşı kayda değer bir tepki yok. Henüz Amerika'da 100'ü aşkın aydın, bilim insanı ve sanatçının yayınladıkları mektup dışında bir tepki yansımış değil kamuoyuna. Kongre'deki tartışmalar ise, Saddam Hüseyin'in kışkırtıcı bir davranışta bulunmadığı, bundan dolayı da Irak'a saldırmak için nedenlerin oluşmadığı yönünde. Bu türden aykırı sesler muhalefetteki demokratlardan geliyor.

Avrupa da ise savaşla ilgili açıklamalar daha çok resmi makamlar tarafından yapılıyor. Emperyalist küreselleşmeye, saldırganlığa, militarizme ve savaşa karşı mücadele eden güçler savaşı henüz gündemlerine almış değiller. AB emperyalistleri, çıkarlarına ters düşmesinden dolayı Irak'a dönük bir saldırıya onay vermemekle beraber, karşı bir tepki de göstermiyorlar. Onların derdi Irak halkının yıkımdan kurtulması değil, kendi sefil çıkarlarıdır.

Türkiye'de savaş işçi ve emekçiler açısından yakın bir tehlike olmasına rağmen, sınıf cephesinden henüz kayda değer bir gelişme yoktur. İşçi konfederasyonları

burjuva siyaset sahnesinin toparlanması için uğraşmakta, kendi rezil çıkarları için parsa kapmaya çalışmaktadırlar. Ekonomik-demokratik hakların gaspı, işçi ve emekçi gençliğin ölüme sürülmesi ve komşu bir halkın cellatlığına zorlanması anlamına gelen savaş tehdidi umurlarında bile değil.

Emperyalist savaşa karşı enternasyonal dayanışma ve direniş hattını örelim!

Emperyalist savaş hazırlıklarına karşı devrimci hareket, reformist sol partiler, demokratik kitle örgütleri, vb. güçlerin de kayda değer bir mücadelesinden bahsetmek henüz mümkün değil. İHD'nin düzenlediği basın açıklaması dışında herhangi bir eylem gerçekleşmedi. İHD'de yapılan son bir toplantıya, Mazlum-Der, Türkiye İnsan Hakları Vakfı, Mimar Mühendis Odaları Birliği, Türk Tabipler Birliği, Çağdaş Hukukçular Derneği, Halkevleri gibi kitle örgütleri katıldı. EMEP ve ÖDP ise, "savaşa karşı güç birliği" için yapılan toplantıya gözlemci olarak katılmakla yetindiler. Henüz somut bir eylem hattı örülmemiş olmakla beraber, bu çabanın arkası getirilebilirse kuşkusuz anlamlı olacaktır. Bu kurumlar etkileyebildikleri kitleleri alanlara taşıyabilir, savaş tehlikesini kitlelerin gündemine sokabilirlerse, bu, güçlü bir savaş karşıtı direniş hattı örmenin olanağına dönüşebilir.

Elbette asıl sorumluluk devrimcilerin ve komünistlerin omuzlarındadır. "İşçilerin birliği halkları kardeşliği!" temeline dayalı bir anti-emperyalist cepheyi örmek, günün yakıcı görevlerinden biridir. Toplumun içe dönük gündemlerinden kopmadan, dahası bu iç gündemlerle emperyalist savaşta ABD askeri olmak arasındaki güçlü organik bağı ortaya koyarak, işçi sınıfı ve emekçileri içte sosyal yıkıma ve dışta emperyalist savaşa karşı harekete geçirmek günün temel önemde devrimci görevidir.

Yeni dönem ve gençlik çalışması

Yaz dönemi gençlik çalışmamızın sürdüğü bir evrede, savaş, seçim ve AB üyeliği tartışmaları ülkenin siyasal gündemine oturmuş bulunuyor. Önümüzdeki aylarda da siyasal gündemi oluşturacak olan emperyalist savaş, seçim ve AB üyeliği tartışmaları, gerek yaz dönemi gerekse önümüzdeki eğitim dönemi için gençlik çalışmamızın temel gündemleri olmak durumunda.

Emperyalizmin savaş arabasına bağlanan sermaye iktidarı, bir taraftan gençliğin kanını efendilerine pazarlarken, diğer taraftan işsizlik ve eğitim başta olmak üzere gençliğin sorunlarının çözümü için AB'yi sihirli bir değnek olarak göstererek sahte beklentilerle gençliği sersemletmektedir. Seçim gündemi ile gençliğin düzene karşı biriktirdiği öfkeyi kırarak güven tazelemeye çabalamaktadır.

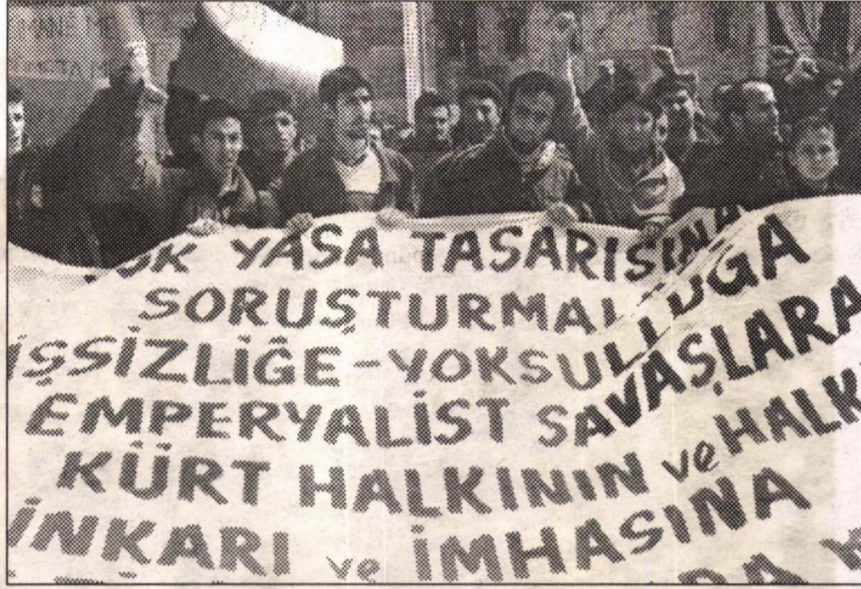
Gündemdeki tüm bu konular, gençlik yığınları içerisinde, düzenin oyunlarını boşa çıkarmak, sermaye iktidarını teşhir etmek, devrim ve sosyalizmin propagandası yapmak için fazlasıyla imkan sunmaktadır.

Emperyalist savaş ve gençlik

ABD emperyalizminin Irak'a yönelik savaş hazırlıkları sürüyor. İran, Suriye, Kuzey Kore vb. ülkelerin "teröre destek veren ülkeler" olarak hedef tahtasına oturtulması, savaşın Irak'la sınırlı kalmayacağını gösteriyor. Irak'ın ardından İran'a yönelebilecek bu emperyalist kudurganlıkla yüzyüzeyiz. ABD'nin bu kudurganlığı dizginlenmezse eğer tüm Ortadoğu'yu tutuşturacak büyük acı ve yıkımlara yol açacak bir savaş tehlikesi var önümüzde.

ABD dayatmaları karşısında çaresiz durumdaki işbirlikçi sermaye iktidarının efendisiyle yaptığı tek pazarlık, işçi ve emekçi çocuklarının kanı üzerindedir. Borsa vurguncusu Soros'un Türkiye ziyaretinde sarfettiği "sizin en büyük ihrac malınız askerinizdir" sözleri bu gerçeğin ifadesidir. Savaşta cepheye sürülecekler, işçi ve emekçilerin üniforma giydirilmiş çocukları olacaktır.

Savaş emekçilerin akacak kanıyla birlikte sırtlarına yüklenecek koca bir fatura demektir. Körfez Savaşı'nın Türkiye'ye toplam faturası 90-100 milyar dolardır. Savaş demek işsizliğin artması, düşük ücret dayatması, olağanüstü fiyat artışları, artan bir baskı ve terör ortamı demektir. İşbirlikçi sermaye iktidarı bir taraftan gençliği eğitim hakkından ve iş olanağından yoksun bırakırken, çalışan gençliği sefalet ücretine ve

ağır çalışma koşullarına mahkum ederken, diğer taraftan emperyalist efendilerinin çıkarları uğruna kardeş halklara karşı savaşa sürmek istemektedir.

IMF yıkım programlarının yarattığı açlık ve sefaletten, savaşın yaratacağı yeni yıkımlardan kurtulmanın yolu, emperyalizme ve işbirlikçi sermaye iktidarına karşı mücadeleden geçiyor. Bu çerçevede "Savaşa değil eğitime bütçe!", "ABD askeri olmayacağız!", "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarları her zamankinden daha fazla önem taşıyor. Bu şiarlar altında gençlik kitleleri içerisinde emperyalist savaş karşıtı bir tepkiyi örgütlemek, gençlik yığınlarını mücadeleye seferber ederek asıl savaşı emperyalistlere ve işbirlikçi sermaye iktidarına karşı yürütmek, genç komünistlerin önündeki güncel yakıcı görevdir.

Seçim tuzağı ve gençlik

Seçim tarihinin 3 Kasım olarak kesinleşmesi ile birlikte düzen partileri hummalı bir seçim yarışına girdiler. Öncelikle sermaye çevreleri, IMF ve ordunun karşısına çıkıp, gerekli taahhütleri verip, bağlılık yeminleri edip, bu çevrelerden onay mührünü almanın gayreti içerisinde. Yarın emekçilerin karşısına çıkıp binbir vaatte bulunacak olanlar, bugün, "IMF programlarını en iyi ben uygulayım", "olası bir savaşta benim başbakan olmam lazım, savaşı en iyi ben yönetirim" sözleriyle birbirleriyle yarışıyor.

Düzen partilerinin birbirlerinden hiçbir farkı kalmamıştır. Dün işçi babası olarak gösterilen Ecevit'in DSP'sinin, vatan-milletin bölünmezliği edebiyatının baş aktörü faşist MHP'nin, AB tartışmaları ile demokrasi bezirganı kesilen ANAP'ın

üç yıllık icraatları orta yerde duruyor: IMF yıkım programlarını uygulamadaki uşaklıkları; binlerce işçiyi işten çıkarıp, ülkenin en stratejik kurumlarını özelleştirerek emperyalizme peşkeş çekmedeki hainlikleri; deprem yıkımı karşısındaki vurdumduymazlıkları; depremin tozu dumanı arasında mezarda emeklilik, tahkim gibi saldırı yasalarını çıkarmaları; Ulucanlar ve 19 Aralık katliamlarında sergiledikleri vahşet vb... Söz konusu partiler tüm bu saldırıları tam bir uyum içerisinde yürütmüşlerdir. Sözde muhalefet yapanların ise bu uygulamaların yasallaşması noktasında hükümete verdikleri açık destek, onların da gerçek yüzlerine ışık tutmaktadır. Seçimler bugün işçi ve emekçileri aldatmak dışında başka bir işlev görmüyor. Çünkü tek seçme hakkınız, kötünün iyisini seçmektir.

Düzen partileri gençliğin taşıdığı dinamizmden, gençliğin gelecek demek olduğu gerçeğinden hareketle seçimlerde gençliği kazanmak için daha bugünden hesaplar yapmaktadır. Gençliğin düzene karşı biriken güvensizliğini kırmak için Ecevit gibi günah keçileri seçilmekte, "gençliği temsil ediyoruz" iddiasıyla partilerde "genç yüzler" öne çıkarılmaktadır. Bu aldatmacanın en iyi örneği Amerikancı Cem'in YTP'sidir. Ama dünün en büyük iktidar ortağı olarak yeni YÖK yasa tasarısıyla, artan işsizlikle gençliğe ne sundukları ortadadır. Uzan'ın sosyal sorunları faşist demagojiyle kullanıp prim yapmaya çalışan "Genç Parti"si ise bu aldatmacanın bir başka boyutudur.

Sermaye iktidarı ve partileri gençliğin iş, eğitim, gelecek gibi en temel beklentilerini karşılayamazlar. Bu onların konumuna, kimliğine, temel varlık nedenlerine aykırıdır. Onlar, tüm siyasal yaşamlarının da açık biçimde kanıtlandığı gibi, her zaman ve tümüyle sermayenin ve emperyalizmin hizmetindedirler. Dahası, gelinek yerde emperyalistlerin çıkarı uğruna gençliği gerici savaflara sürmek istemektedirler. Artan işsizliğin, paralı eğitimin, sefalet ücretleri ile ağır çalışma koşullarının, en küçük bir demokratik hak talebinin azgın bir devlet terörüyle bastırılmasının gerisinde her zaman onlar vardır. Onlar yalanlarına gençliğin kolay kazanılamayacağını da iyi biliyorlar. Bu nedenle gençliği kültürel olarak yozlaştırıp politik yaşamın dışına itmeye, böylece zaman kazanmaya çalışmaktadırlar.

Seçim döneminin yaratacağı politizasyondan, kitlelerin politikaya artan ilgileri ve arayışlarından sermaye iktidarı ve partilerini teşhir etmek için en iyi şekilde yararlanabilmeliyiz. "Düzen partilerine oy verme, hesap sor!" vb. şiarları gençlik yığınları içerisinde gündemleştirmeliyiz.

AB aldatmacası ve gençlik

AB'ye uyum yasalarının meclisten geçmesi ile birlikte, 4 Ağustos sabahı "yeni bir Türkiye'ye uyandık" söylemiyle topluma sahte hayaller pompalanıyor. Teslimiyetçi Kürt cephesi ve reformist solun bir kesimi tarafından desteklenen bu kampanyayla işçi ve emekçiler boş hayallerle sersemletilmeye çalışılıyor. AB'ye uyum yasaları adı altında yapılan değişiklikler, bırakın kırıntı düzeyde haklar tanımayı, eldekilerin bir kısmını bile ince oyunlarla buduyor.

Hakların mücadele etmeden kazanıldığına ilişkin bir örnek dünya tarihinin hiçbir döneminde görülmemiştir. AB yasalarıyla sözüm ona demokratikleşme sorununu çözenlerin, ülkenin diğer tüm sorunların çözümünü de AB üyeliğine havale

Geleceği kazanmak hedefiyle çalışmalarımız sürüyor!

Genç komünistlerin yaz çalışması devam ediyor. "İşçi kıyımına ve diplomalı işsizliğe hayır!" başlıklı bildirimleri sabah erken saatlerde OSTİM'de yoğun olarak dağıtırken, bir yandan da işçilerle konuştuk. Bölgede çalışan işçiler iş güvencesine sahip olmadıkları gibi, pek çoğu da sigortasız çalışmakta. Bu soruna karşı bir şeyler yapmak gerektiğini söylemekle birlikte işçilerin çoğu ne yapılması gerektiği konusunda bir kafa açıklığına sahip değiller. Bunun üzerine mücadele perspektifimizi anlattık, işçiler bizi ilgiyle dinlediler.

Seçimler üzerine konuşulduğunda tüm işçiler, düzen partilerinin kendilerine bir şey vaatmediğini bildiklerini söylediler. Biz komünistlerin seçim politikasını anlattığımızda, bağımsız sosyalist adayları destekleyeceklerini söylediler. Yakın zamanda görüşmek üzere ayrıldık.

Ankara'nın farklı bölgelerinde de sürmekte olan çalışmamız dahilinde çeşitli semtlerde 5000 bildiri daha dağıtıldı. Genç komünistlerin çalışmaları geleceği kazanma hedefiyle sürecek.

Ankara'dan genç komünistler

edenlerin gerçek yüzünü pratikte yaşananlar gözler önüne sermektedir. AB yasaları mecliste görüşülürken Paşabahçe işçileri fabrika bahçesinde kurdukları karton barakalarda, yoğun polis ablukası altında direnmekteydiler. Basın yasaları "demokratikleştirilirken" Özgür Radyo bir kez daha kapatılmakta, gazeteciler Paşabahçe'ye sokulmayarak haber alma özgürlüğü engellenmekteydi. Kürtçe yayın ve öğrenme konusu görüşülürken seçmeli Kürtçe dersi için dilekçe veren binlerce öğrenci hala okullara sokulmamaktaydı. Yine F tipi hücrelerde tecrit ve işkence sürmekte, devrimci basın her sayısı toplatılmakta ve ceza yağdırılmakta, vb. uygulamalar dolu dizgin sürmekteydi.

4 Ağustos'ta yeni bir Türkiye'ye uyananlar başka bir Türkiye'de yaşıyor olmalı. Mecliste bekleyen ve işçi sınıfına kölelik koşullarının dayatılması demek olan yeni iş kanunu yasa tasarısı, üniversite kapılarının işçi ve emekçi çocuklarına kapatılması demek olan yeni YÖK yasa tasarısı, ülkeyi yabancı sermayenin talanına açacak olan yabancı sermaye yasa tasarısı ve benzeri tasarıları da AB'ye uyum yasalarının temel bir boyutudur. Bunlar gözlerden gizlenerek gençlik içinde AB konusunda sahte umutlar ve hayaller yeşertilmek istenmektedir.

Türkiye'nin AB'ye alınmasının kesinlikle sözkonusu olamayacağı gerçeğini bir yana koyalım. AB emperyalist bir birliktir; amacı işçilerin, emekçilerin ve gençliğin temel sorunlarına çözüm olmak değil, fakat emperyalistlerin dünyayı yeniden paylaşma sürecinde etkin bir güç odağı olabilmektir. Bu çerçevede AB süreci tüm Avrupa'da sosyal ve demokratik hakların sistemli bir biçimde budanması olarak ilerlemektedir.

AB konusundaki dayanaksız hayallere karşı geniş gençlik kitlelerine ulaşabilen etkin bir çalışma yürütmek; gençliği, temel demokratik hak ve özgürlükleri kazanabilmenin biricik gerçek yolu olarak işçi sınıfı ve emekçilerle omuz omuza bir mücadeleye yönelmek, biz genç komünistlerin bir başka temel önemde görevidir.

Güçlerin etkin bir biçimde örgütlenmesi ve topyekûn bir devrimci seferberlik

İççe geçen bu gündemleri siyasal çalışmaya konu edebilmenin ve buradan başarılı bir sonuç alabilmenin öncelikli koşulu, gençlik güçlerimizin etkin ve amaca uygun bir şekilde örgütlenmesidir. Yalnızca kendi asli güçlerimiz değil çeperimizdeki güçler de en etkin bir şekilde çalışmanın içinde konumlandırılmalı, her bakımdan sürece hazırlanmalıdır.

Diğer taraftan, gelişmeleri dikkatle izlemeli, sorunları isabetle saptamalı, doğru bir eylem çizgisi ve çalışma tarzını hayata geçirebilmek için gerekli hazırlıkları şimdiden yapmalıyız. Öne çıkan savaş, seçim ve AB üyeliği gündemleri, gençliğin diğer gündemleri ve sorunlarıyla etkili bir şekilde ilişkilendirmeli, bu çerçevede ajitasyon-propaganda kullanılacak şiar ve talepleri belirlemeliyiz.

Çeşitli araçlarla çok yönlü ve yaygın bir propaganda-ajitasyon faaliyeti ile birlikte eylemi önüne hedef olarak koyan bir çalışma düzeyi ve temposu tutturabilmeliyiz. Bu konuda kendi güç ve olanaklarımızın sınırlarına takılmamalıyız. Devrimci bir çalışmanın gücünün ona aktif biçimde katılanların sayısına değil kitleler üzerindeki etkisine bağlı olduğunu unutmamalıyız. Yalnızca dışardan seslenen değil, aynı zamanda "Emperyalist savaş karşıtı platformlar", "Devrimci seçim platformları" vb. esnek örgütlenmeler ile kitlelerin tepkisini ete-kemiğe büründürebilmeliyiz. Bu konuda önemli bir deneyime de sahibiz. Şimdiden bulunduğumuz birimlerde alanın özgünlükleri üzerinden bu konularda tartışmalı ve belli bir açıklığa sahip olmalıyız. Birimlerde iç örgütlülüğümüzü en üstten en alta kadar en iyi şekilde organize etmeli, disiplini, işbölümünü ve özverili bir çalışma tarzını bugünden oturtmalıyız.

Bugün gençlik içerisinde gerçek bir kuvvet olabilmenin önkoşullarına ve önemli olanaklara sahibiz. Türkiye ve bölgenin kaderi üzerinde çok önemli etkide bulunacak bir sürecin ön günlerinden geçiyoruz. Böyle bir evrede olanakları en iyi bir biçimde değerlendirme sorumluluğu ile yüzyüzeyiz.

Ekim Gençliği

BİR-KAR Gençlik Kampı başarıyla sonuçlandı...

Kolektif üretim ve paylaşımın gücü

BİR-KAR olarak Almanya'daki en önemli sorunlarımızdan biri gençlik çalışmamızın zayıflığıydı. Uzun zamandır bu durumun nasıl aşılabileceği üzerine tartışmalar yürütülüyordu. I. BİR-KAR Almanya Gençlik Kampı bu ihtiyacın bir ürünü olarak ortaya çıktı. Bu kamp aracılığı ile varolan güçleri toparlamayı, bunlar üzerinden gençlik çalışmasının yerel ayaklarını oluşturmayı hedefledik. Bu doğrultuda, yaklaşık 5-6 ay önce, 5-10 Ağustos tarihleri arasında Almanya'nın Bielefeld kentinde bir Gençlik Kampı yapma kararı aldık. Bir program ve çağrı broşürleri çıkararak işe başladık.

Kamp öncesinde birçok kaygımız vardı. Bu birinci kampımızdı ve oldukça deneyimsizdik. Bir diğer kaygımız ise katılıma ilişkindi. Kampımız tatil dönemine denk geliyordu, epey bir genç arkadaş tatile gidiyordu. Ama ne olursa olsun bir karar almıştık, bunu hayata geçirmek için uğraşmalıydık. Bu ilk kampımızın başarılı geçmesi büyük önem taşıyordu. Bunun için mümkün olduğunca yeni gençlere ulaşmaya çalıştık. Ve kampın sonunda bütün bu kaygılarımızın yersizliğini anladık. Bir yerden bir adım atıp başlayınca sonrası geliyordu. Tüm olumsuzluklara rağmen kampımıza 60 civarında genç katıldı (kampın gündelik işlerini yapan yoldaşlarla birlikte bu sayı 70'i buldu). Fransa'dan, İsviçre'den genç arkadaşlar da kampımıza katılarak deneyimlerini sundular.

Kamp programımız: Sosyal ve kültürel etkinlikler, film gösterimi, politik etkinlikler ve sportif etkinliklerden oluşuyordu

Kampımızın ilk günü, yerleşme, tanışma, kamp komitesinin belirlenmesi ve çeşitli kültür ve sanat kollarının oluşturulması ile geçti.

Müzik (koro), folklor, tiyatro ve şiir dallarında gruplar oluşturuldu. Bu gruplar, kampın son günü yapılan final gecesinde çıkmak üzere her gün düzenli olarak çalıştılar. Bunun yanında hergün bir kez olmak üzere: Avrupa'da ırkçılık ve faşizm, küreselleşme ve küresel direniş, kapitalizm ve savaş ve paralı eğitim konulu seminerler verildi. Uyuşturucu bağımlılığı konulu semineri ise bazı aksaklıklardan dolayı gerçekleştirilemedi. '68'den 6 Mayıs'a (belgesel), Yılmaz Güney'in Arkadaş filmi ve son İsviçre Gençlik Kampı'ndan görüntüler ise gösterdiğimiz filmler oldu. Zaman darlığından dolayı Arkadaş filmi üzerine yapmayı düşündüğümüz tartışmayı da iptal etmek zorunda kaldık.

Gerçekleştirdiğimiz diğer etkinliklerimiz ise, hergün düzenli olarak oynanan futbol, voleybol, masa tenisi vb. oldu. Ayrıca bir de bilgi yarışması yapıldı ve kazananlara ödülleri verildi.

Gençler, sosyal-kültürel etkinlikler, sportif etkinlikler ve film gösterimlerine daha çok ilgi gösterirken, politik etkinliklere (seminerler) daha az ilgi duyuyorlar. Bunun iki sebebi var. Birincisi, gençlikte varolan genel depolitizasyon ve altyapı eksikliği; ikincisi ise, seçilen konular ve bunların sunuluş tarzıdır. Seçilen konular biraz ağır da olsa, seminerlerin klasik tarzda (önce anlatıp sonra sorulara geçme) değil de forum şeklinde sunulduğunda, daha başarılı olunduğunu gözlemledik.

Kampımız Pazartesi başladı, Cuma günü akşamı yapılan final gecesi ve Cumartesi yapılan kampı değerlendirme toplantısı ile sona erdi.

Final gecesi koro ile başladı. Skeç, Devrimci Gençlik Hareketi konulu dia, folklor, "Ağlama salkım söğüt" şiir-oyununun bir bölümüyle sürdü. En son yine bir skeç, koro ve halaylarla bitirildi. Gecenin sonunda herkesin gözlerinde bir hafta boyunca verdikleri emeğin karşılığını almanın coşkusu ve mutluluğu okunuyordu.

Gerek kamp sırasında yaptığımız anket, gerekse kamp sonunda yaptığımız değerlendirme toplantısı ışığında baktığımızda, bütününde başarılı bir kamp olduğunu ve asgari düzeyde hedefine ulaştığını söyleyebiliriz. Herşeyden önce farklı ülke ve bölgelerden gelen insanlar 5-6 gün gibi kısa bir sürede çok iyi kaynaştılar ve dostluklar kurdular. Birlikte bir şeyler üretmenin, paylaşmanın hazzını ve mutluluğunu yaşadılar. İlk defa alternatif devrimci yaşam, politika ve sanatla tanışanlar oldu.

Elbette bazı eksiklik ve hatalarımız da oldu. Özellikle ilk iki gün, günlük programda bazı boşluklar ve organizasyon bozuklukları yaşandı. Buna birkaç olgunun sebep olduğunu düşünüyoruz. Birincisi, kamp komitesinde yer alan arkadaşların çoğunun ilk kez tanışıyor olmaları ilk günlerde uyumlu çalışmayı biraz engelledi. İkincisi, ilk günlerde kamp komitesi kendi arasındaki işbölümünü iyi yapamadı. Böyle olunca kolektif çalışma zayıfladı, işler belli kişilerin omuzuna yüklendi. Bu durum daha sonraki günlerde yapılan müdahalelerle düzeltildi. Üçüncüsü, kamp öncesinde program üzerine ayrıntılı bir tartışma ve planlamanın yapılmamış olmasıdır. Bir diğer aksayan yanımız ise, programda yer alan bazı etkinlikleri, plansızlık ya da olanaksızlıklardan dolayı gerçekleştirilememiş oldu.

Bu gençlik kampı deneyimi üzerinden şu temel sonuçları çıkardık:

1- Gençlik kampı, eğer bölgelerde daha önce bir gençlik çalışması varsa ve yerelliklerdeki güçler kampa belli bir hazırlık ve katkı ile gelirse daha başarılı olur.

2- Genç kitleler en iyi kültür-sanat faaliyetleri üzerinden kazanılır ve politikleştirilir.

3- Gerek gruplar halinde, gerekse de bireysel düzeyde herkese bir iş ve sorumluluk verilerek sahiplenilmesi sağlanmalıdır.

4- Seminerler veya eğitim çalışmaları gençlerin anlayabileceği tarzda, daha somut, daha kısa ve daha sade bir dille anlatılmalıdır.

5- Gerek gençlik kampının örgütlenmesinde ve gerekse de gençlik çalışmasında gençlerin daha çok sorumluluk ve inisiyatif sahibi olmaları hedeflenmelidir.

Sonuç olarak, gerçekleştirdiğimiz bu ilk gençlik kampının deneyimlerinden de faydalanarak, yerellerde ve merkezi olarak daha iyi işler yapacağımıza inanıyoruz.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

BİR-KAR Gençliği/Almanya

Ek niyet mektubu...**İMF'ye "saldırlara devam edeceğiz" sözü!**

Göreve geldiği andan itibaren emekçileri yıkıma götüren IMF-TÜSİAD programını büyük bir kararlılıkla uygulayan Ecevit hükümeti, giderayak IMF'ye yeni niyet mektubunu sundu. İşçi sınıfı ve emekçiler için çok ağır bir yıkım olan IMF programını tavizsiz biçimde uygulayan, IMF istedi diye "15 günde 15 yasa" çıkaran sermaye hükümeti, 30 Temmuz 2002 tarihli ek niyet mektubuyla kurulacak olan hükümetin ilk icraatlarının neler olacağını da özetlemiştir.

30 Temmuz 2002 tarihli ek niyet mektubundan bir gün önce Ecevit-Bahçeli-Yılmaz imzasıyla IMF Başkanı Hörst Köhler'e gönderilen bir mektupta, verilen sözlerin tutulacağı, kararlı davranılacağı ifade ediliyor. Onların IMF'ye söz vermesi demek, emekçilere yeni bir saldırı demek. 1.1 milyar doların karşılığını fazlasıyla emekçinin cebinden çıkarılması demek.

Diğer taraftan Dünya Bankası'nın Türkiye için öngördüğü Program Amaçlı Mali Sektör ve Kamu Sektörü Uyum Kredisi'nin 450 milyon dolarlık ilk dilimi de Ağustos ortasında serbest bırakılacak. Bunun ön şartı ise mali kontrol ve denetim yasasının çıkarılması. Kısaca, sunulan ek niyet mektubunda

yasal düzenlemeler adı altında işçi ve emekçilere saldırılara şu başlıklar altında devam edilecek.

Yeni zamlar geliyor. "KIT'lerin daha evvelki gelir kaybını tamamen karşılamak için gerekli olan tüm reel fiyat artışları yapılacaktır" sözünün bir gereği olarak geçen hafta tekel ürünlerinden çaya, şekerden petrol ürünlerine ve daha pek çok temel tüketim mallarına zam yapıldı. Bu zamların devam edeceği ise açık.

Kamuda istihdamın azaltılmasına devam edilecek. KİT'lerde ve kamu sektöründe çalışan kamu işçilerinin istihdamının azaltılması IMF'nin vazgeçilmez talebiydi. Hükümet 11 bin 342 kamu işçisini zorunlu emekliliğe sevkmişti. Son bir yıl içinde hız verilen kamudaki tasfiyeye devam edileceği, niyet mektubunun verdiği sözle bağlanmış oldu. Paşabahçe işçileri de bu saldırıdan payını aldı.

Ek niyet mektubunun bu maddeyle ilgili hususlarından biri de zorunlu emeklilik uygulamasını memurları da kapsayacak bir şekilde genişleten bir kanunun hazırlanmasıdır.

Kamu bankalarının özelleştirilmesine hız verilecek. Hükümet, DB gözetiminde kamu bankalarının özelleştirilmesine hız vermeyi taahhüt etti. Geçen hafta Türkbank tasfiye edildi. Sırada

Ziraat Bankası, Vakıfbank ve Halkbank var. Halkbank'ın özelleştirilmesi için Eylül ayı sonuna kadar bağımsız bir danışman atanacak ve banka 2003 yılının ilk üç ayında satışa hazır hale getirilecek. Ziraat Bankası için de kolları sıvayan hükümet DB'nin gözetiminde bir satış stratejisi hazırlıyor.

Tüm bu satışların faturası ise banka çalışanlarına çıkıyor. Son iki yılda bu nedenle işsiz kalan banka çalışanlarının sayısı 20-30 bin arasında. Türkbank çalışanları geçen hafta bankalarının tasfiyesini kitlesel olarak protesto ettiler. Haziran ayı sonuna kadar 800 banka şubesinin kapatılması öngörülmüştü. Henüz kapatılmayan 12 şube en kısa sürede kapatılacak.

Özel bankalara sermaye desteği verilecek. Kamu bankalarını yerli ve yabancı tekelere peşkeş çeken sermaye hükümeti, bir taraftan da özel bankaların kasasına cebimizden para koymaya devam edecek. Bankaların halihazırda 1.3 katrilyonluk açığı bulunuyor. Bu açığın kapatılmayan kısmı için kaynak ise kamu desteği, yani bizim vergilerimizdir.

Öte taraftan, fona devredilen Pamukbank için 4 Ekim'e kadar teklif yapılacak ve yönetimi fona devredilen Yapı Kredi Bankası'nın mülkiyet sorununu çözmek için 16 Eylül tarihine kadar bir strateji oluşturulacak.

KİT'lerde özelleştirmeler tamamlanacak. Yeni niyet mektubu özelleştirmeler için 700 milyon dolarlık satış hedefi belirledi. Bu hedefin içinde Ekim ayına kadar PETKİM hisselerinin en az yüzde 5'inin blok satışı önemli bir yer tutuyor. Elektrik sektöründe potansiyel olarak hazine garantili olabilecek projeler hariç, kamuya ait tüm temel elektrik üretim ve dağıtım varlıkları için ön yeterlilik ihaleleri 2003 Şubat'ına kadar düzenlenecek. BOTAS'ın iki dağıtım iştiraki, 2003 yılında özelleştirilmesi amacıyla bu ay içinde özelleştirme idaresine devredilecek.

Ödenmemiş vergi borçları için yeni düzenleme. 15 Eylül'e kadar tamamlanması öngörülen plan, belli başlı kamu teşebbüsleri ve belediyelerin mali açıdan yeniden yapılandırılmasını hedefliyor. İç ve dış borçların geri çevrilmesi için de faiz dışı fazlanın artırılması öngörülüyor. Yeni IMF planında sosyal harcamaların büyük oranda kısılması anlamına gelen faiz dışı fazlanın 2003 yılında GSMH'nin yüzde 6.5 oranına indirilmesi, halka hizmetlerin kısıtlanması demek.

Bütçeye transfer yapılacak. Bütçe açığının giderilmesi için, bazı hesaplardan bütçeye 300 trilyon transfer edilecek.

SSK yasası çıkarılacak. Sosyal güvenlik kuruluşlarına ilişkin yasal düzenlemeler 2003 yılı sonuna kadar meclisten çıkarılacak. Bu düzenlemenin sosyal güvenlik sistemini ortadan kaldırıp bu alanı tekelin yağmasına açacağı biliniyor.

Ücret artışları sınırlandırılacak. Memur maaşları programlanan enflasyonla uyumlu olarak düzenlenecek. Memur maaşlarıyla işçi ücretleri arasındaki farkı azaltmak-eşitlemek görüntüsü altında tüm çalışanların ücretleri aşağıya çekilecek.

Bu düzenlemeleri hızla gerçekleştirmek için IMF'ye söz veren hükümet, bu konuda kararlı olunacağını da ilan etmiş bulunuyor. Seçimle gelecek hükümeti de bağlayan bu kararlar yeni değil. On yıllardır istikrar sağlamak için uygulanmak zorunda olduğu iddia edilen IMF programları, ülke ekonomisini çöküşe sürüklerken, emekçilerin yaşamını da cehenneme çeviriyor. IMF programlarının getireceği iddia edilen istikrar, sömürünün artırılarak sürdürülmesinin istikrarıdır. Sefaletin istikrarlı olarak büyümesidir. Bu programların yarattığı yıkımdan kurtulmanın tek yolu ise, işçi ve emekçilerin kendi devrimci sınıf programıyla mücadeleyi yükseltmesinden geçiyor.

Komünist bir metal işçisi

3 Kasım seçimlerinin faturası da işçi ve emekçilere kesilecek!

Meclis'in genel seçim kararı almasının ardından seçimlere katılacak olan partilerin devlet hazinesinden alacakları yardımın tartışmaları yapıldı. Bunun için acilen toplanan Plan ve Bütçe Komisyonu "Seçim Bütçesi Yasası"nı hazırladı.

Devletin "seçim yardımı" için kaynak sıkıntısı çekmediği ortada. Plan ve Bütçe Komisyonu'nun hazırladığı seçim bütçesi 150 trilyon civarında. Bunun 50 trilyonu aşan kısmı Yüksek Seçim Kurulu'na aktarılacak, 100 trilyonluk bölümü ise 7 siyasi partiye paylaşılacak. Hazineden aktarılan parayla SEKA'da seçim bilgi kağıtlarının basımı geceli-gündüzlü yapılıyor. Ayrıca Hindistan'dan getirilecek 160 bin şişe boyanın da siparişleri verilmiş bulunuyor.

Rize'deki selden maddi ve manevi kayba uğrayan halka ancak bir hafta sonra iş makineleri ve helikopterler gönderen devlet, Afet Yasası'nı uygulamamış ve maddi yardım vermemiştir. Oysa seçim bütçesi için anlık kararlar çıkartmış ve uygulamaya başlamıştır.

Seçim için birçok özel şirket devreye girdi. Turizm şirketleri seçim pastasından en büyük payı kapmak için sıra bekliyor. Ayrıca kullanılacak olan bayrak, flama, pankart, afiş, bildiri vs. için şirketlerle anlaşmalar yapılmakta. Gerek siyasi partiler ve onlara destekte bulunacak olan sermaye çevreleri, gerekse hazine para musluklarını sonuna kadar açmıştır. 2002 3 Kasım'ına kadar yapılacak seçim masraflarının 1 katrilyonu bulacağı hesaplanmaktadır.

İşçisine 6 ayda zam vermeyen, işten atan fabrika patronları, kendi çıkarları için seçimlere büyük miktarda paralar akıtmaktadırlar. Bu seçimlerin Türkiye'deki tekeller arası savaşa dönüşeceği ortadadır. Hükümetten bir bir istifa edenler her ne kılıf bulurlarsa bulsunlar, IMF-TÜSİAD darbesinden bazı tekeller kârlı çıkmıştır. Borsada birilerinin hisseleri dibe vururken birilerinininki de yükselmiştir.

Tarihinin en ağır ekonomik krizini işçi ve emekçilere fatura eden sermaye hükümeti, 2003 yılının sonuna kadar kamuda işçi kıyımını gerçekleştirecek. IMF'ye verdikleri taahhüdü

yerine getirecek. İşçiye, kamu emekçisine sefalet zamlarını dayatmaya devam edecek, yıl sonuna kadar 185 milyon asgari ücretle geçinen milyonlarca emekçinin sayısı artacak, işsizlik daha beter olacaktır. İş güvencesi yasasının 15 Mart 03'te yürürlüğe girme tarihine kadar binlerce insan işsiz kalacak. Ekonomideki büyüme halihazırda 0.7 düzeyindedir. Buna karşılık Ortadoğu'nun jandarması Türkiye, en çok askeri malzeme satın alan 4. ülke haline gelmiştir.

Hazinenin seçim yardımları belli şartlara bağlanmış. Buna göre mecliste en az 3 milletvekili ve 41 ilde örgütlenme koşulu getirilmiş. En fazla yardımı 19 trilyon ile DSP alacak. Hazinenin seçim yardımı dışında siyasi partiler meclisteki durumlarına göre her yıl devlet yardımı almaktalar. 2002 yılında yardım alanların başında yine koalisyon partileri ön sırada. 3 Kasım seçimlerinin 1 katrilyonluk maliyetinin yine bizim sırtımıza yükleneceği açıktır. İşçi ve emekçiler bu durumu artık reddetmek zorundadırlar.

Türkiye ağır bir ekonomik borç yüküyle seçime gidiyor. 57. Hükümet 3 yıl içinde rantıye kesime 101.5 milyar dolar iç borç faizi ödemiştir. Dış borç yükü ise 117 milyar dolara fırlamıştır. Toplam iç ve dış borç miktarı 204 milyar dolardır. 2003 bütçesinde, Türkiye 2005 yılı sonuna kadar toplam 63 milyar dolar dış borç ödemek zorunda bırakılmıştır. Kişi başına düşen borç miktarı 2918 dolardır. 185 milyonla çalışan asgari ücretlinin yıllık geliri 1500 dolar bile değildir. Asgari ücretlinin borç yükü altında yoksulluğu daha da artacaktır.

Önceki seçim dönemlerinde oy kaygısıyla zamları devreye sokmayan hükümet, şimdi IMF programı doğrultusunda otomatikçe bağlanan zamları ertelemeyi söz konusu bile yapmamaktadır.

Sermaye iktidarı 3 Kasım seçimlerini bir kurtuluş olarak görse de, uygulayacağı ekonomik programlar ve ona eşlik edecek devlet terörüyle, yeni hükümetin de kısa sürede inandırıcılığını yitireceği açıktır.

A. Engin

Yeniden ayağa kalkışa, yeniden 15 Ağustos atılımına ihtiyaç var!

18 yıl önce bugün, Kürdün kör talihine ve baş aşağı gidiş tarihine "İlk Kurşun" sıkıldı. Kuşkusuz buradaki "ilk" bir dönüm noktasını, bir dönemeci anlatıyor ve bir önceye, tarihsel bir akışa dayanıyor.

Bugüne kadar 15 Ağustos atılımına dönük sayısız değerlendirme yapıldı. Bunlardan bazıları, gerçekliği ifade etmeye çalışırken; bazıları da, Öcalan sistemi ve en son teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğinden hareket ederek 15 Ağustos atılımını mahkum etmeye devam etmektedir. Bugün, çok daha soğukkanlı ve nesnel gerçeklere sadık kalarak 15 Ağustos ve onda etekemiğe bürünen devrimci direnişçi çizgi, ortaya çıkardığı siyasal, toplumsal, kültürel ve ruhsal sonuçlar değerlendirilebilir. Kuşkusuz Kürdistan halkının özgürlük istemlerine ve geleceğine karşı sorumlu olanlar, onun tarihine karşı da büyük bir sorumlulukla yaklaşacaklardır. Bu yaklaşımın durulan yerle, temsil edilen sınıfsal-toplumsal konumla doğrudan bağlantılı olduğu kesindir. Halkımızın tarihine doğru ve devrimci bakış, her şeyden önce bir çizgi sorunudur.

Kürt egemen ve orta sınıflarının hiçbir zaman Kürdistan için özgürlük ve bağımsızlık idealleri, böyle somut hedefleri olmadı. Bugün de böyle bir amaçları yok. Onlar, kurulu düzen içinde kültürel kırıntılar dilenmeyi, ekonomik açıdan da biraz yemlenmeyi hedeflemişlerdir. Siyasal programı böyle olanların devrimci direniş çizgisine, bağımsız bir irade ve duruşa, bunların somut ifadesi olan 15 Ağustos'a olumlu yaklaşımları mümkün mü?

18 yıl önce bugün, Kürdistan'ın iki küçük kasabası denetim altına alınıp sömürgeci kurumlar etkisizleştirildiğinde, bu mütevazı eylemlerin Kürdistan ve Türkiye tarihinde çok önemli gelişmelerin kapısını aralayabileceğini çok az kişi kestirebiliyordu. Ama TC, gelişmelerin farkındaydı, bu eylemlerin ateşlediği dinamiğin kendi içinde taşıdığı büyük enerjinin boyutlarını biliyordu; o, yıllardır kendisini buna göre hazırlamış ve örgütlemişti. İlk planda refleksi hareketi geçti. Olayı görüntüde çok küçümser görünmesine rağmen hiç zaman yitirmeden ordularını harekete geçirdi, "Yıldırım Operasyonlarla" 15 Ağustos'u çok kısa sürede bastırabileceğini hesaplıyordu.

Birçok sol, "yurtsever" çevre 15 Ağustos atılımını "kompro", "demokrasiye geçişin önünü kesme hareketi" olarak değerlendirmişti. Bu tür değerlendirmeler, kuşkusuz "iç cephe" yapılan eleştiriler olarak değerlendirilemezdi. Bunları hatırlatmamızın nedeni şu: Aynı bakış açısını bugün de sürdürenler az değil. Bunu da Öcalan ile açıklamaya ve doğrulamaya çalışmaktadırlar. Hatta bazıları daha ileri giderek PKK'yi "12 Eylülist hareket" olarak karalamak istemektedirler. Bu, bir tarihi, büyük bir devrimci süreci yok saymak ve mahkum etmek demektir. (Elbette bu bakış açılarında gerekli yanıt verilecektir, bu kısa bildiri sadece dokunmakla yetiniyoruz.) Ama çok ilginçtir, böyle bir yaklaşımla mahkum etmeye çalıştıkları Öcalan ile örtüşüklerinin farkında bile değildirler.

Bazıları, Öcalan yakalandığında ve PKK devrimci direniş çizgisini mahkum ettiğinde, "biz doğrulandık, biz zaten 20-30 yıldır, silahla bir şeyin elde edilemeyeceğini, silahın halka felaket getireceğini söylüyorduk" demeye başladılar. Öcalan'ın ihanetiyle kanıtlanan ve doğrulanan neydi? Teslimiyet ve ihanet mi? Kırıntı dilencilik mi? Tarihte ve günümüzde dilencilikle özgürlüğün kazanıldığı tek örnek var mı, tek bir halk var mı?

Öcalan teslimiyeti, ihaneti ve çok yönlü bilinç, bellek ve ruh katletme hareketiyle birlikte Kürt egemen sınıflarının teslimiyetin farklı yüzleri olan görüşleri, reformist eğilimleri prim yapmaya başladı. Dünya çapında esen gerici rüzgarlardan da beslenen

bu eğilimler yelkenlerini şişirmeye çalışmaktadırlar. Dolayısıyla devrimci direniş çizgisine karşı çok yönlü saldırıların akıl almaz boyutlarda yoğunlaştığı bu geçici ve gerici dönemde 15 Ağustos atılımına sahip çıkmak, temsil ettiği devrimci değerleri savunmak ve yeniden ayağa kalkmak için bu devrimci damarımıza dayanmak her zamankinden çok daha büyük önem kazanmış bulunmaktadır.

Elbette 15 Ağustos atılımı da dahil, son çeyrek asırlık tarihimiz bütün boyutlarıyla değerlendirilmelidir. Bunun en doğrusunu da tarihine ve özgürlük ideallerine karşı derin bir sorumluluk duygusu içinde olan gerçek devrimci yurtseverlerin yapacaklarına inanıyoruz. Bugüne kadar bu alanda önemli bir mesafe aldığımızı da geçerken hemen vurgulamak istiyoruz.

Dünyamızı yöneten güç yasadır. ABD emperyalizmini dünyada rakipsiz, tek hegemonik devlet yapan da bu yasadan başka bir şey değildir.

18 yıl önce Kürtler'in sorunu, diğer ezilen halklar ve sınıflar gibi temel sorunu güç olma, iktidar olma, kendi kaderine hükmedecek kadar güç toplamaktı. Peki, buna nasıl ulaşacaktı? Yazarak çizerek mi? Avuç açıp hak dilenmekle mi? Yasal zeminlerin tümünü sonuna kadar kullanarak mı? Bunların tümü de güç olmada birer araçtı, ama kendi başına çok kısıtlı ve dar araçlardı. Daha da önemlisi halkın sömürge uykusundan silkinmesi, kendine gelmesi, kendindeki kaçışı durdurması ve özgürlük taleplerine sahip çıkması gerekiyordu. Ama bunlar kendiliğinden olmuyordu. Öncelikle devrimci bir program ve stratejiye sahip, taleplerini çok net formüle eden, güç ve iktidar olma yollarını çok açık bir şekilde çizen bir partiye ihtiyaç vardı. PKK, programı ve stratejisi ile bunu yapmıştı, ama gerçek anlamda modern bir örgüt olmadan bir tarikata dönüştürülme sürecine alındı. 15 Ağustos güç ve iktidar olmanın başlıca yolunu anlatıyordu. Ama 15 Ağustos kendi devrimci çizgisini örgütleyemedi, kurmayını yaratamadı. Daha doğru bir ifadeyle 3. Kongre'de parti yönetimini gasp eden ve giderek kendi sistemini hakim kılan Öcalan, gerillanın canına da okudu...

15 yıllık bir savaş yaşandı. Ancak şu soru sorulmalıdır:

Sözcüğün gerçek anlamında ve askeri bilim ve sanata göre bir savaş yaşandı mı? Ne kadar?

Kuşkusuz bu sorunun yanıtı kapsamlıdır, "evet" veya "hayır" yanıtlarıyla geçitirilmeyecek kadar çelişkili ve karmaşıktır. Elbette ortada bir savaş var ve tarafların kıran kırana çatışmaları, kayıpları ve bunun ortaya çıkardığı ekonomik, toplumsal, siyasal, insani, psikolojik sonuçları var. Yine savaş meydanlarında değil, İmralı'da yenilgisi ilan edilen ve mahkum edilen, tasfiye sürecine alınan bir savaş ve bir gerilla var. Bunlar birer olgu. Peki burada yenilgiye uğrayan ne, iflas eden ne? Devrimci savaş çizgisi mi, yoksa teslimiyet ve ihanet mi? Bu soruların yanıtı da sorduğumuz ilk soruda düğümlüdür. Tekrarlayacak olursak: Kurallarına ve ruhuna göre bir savaş verildi mi, gerçek anlamda bir savaş örgütü, bir ordu, onun kadrosu, kurmayı, generali yaratıldı mı? Bu sorulara gerçeklere sadık kalarak yanıt verilmeden bugün 15 Ağustos ve 15 yıllık devrimci direniş tarihi, gerilla hakkında ahkam kesmek hiçbir anlam ifade etmez!

15 Ağustos, bütün direnme silahları zorla elinden alınmış, ülkesi ve beyni işgal edilmiş bir halkın, on yıllardır kendisine karşı savaş içinde olan zorba, haksız ve soykırımcı bir işgal gücüne karşı verdiği çok mütevazı bir karşılıktır. Zaten tek yanlı süren bir savaşa verilen bir yanittir. Sömürgeci işgale karşı verilen bu mütevazı karşılığın haklılığı ve meşruiyeti tartışılmaz. Bu karşılık, aynı zamanda Kürdün sömürge uykusuna vurulan ölümcül bir darbedir. Bu

mütevazı karşılık, "Bozkırı tutuşturan bir kıvılcım" olmuş ve Kürdün bütün atıl duran dinamiklerini açığa çıkarmıştır. Ve bu mütevazı adım, bir halkı kendi içinde birleştirmiş ve iktidar gücü haline getirmiştir. Bütün bu ve değinmediğimiz sayısız gelişmenin altında 15 Ağustos atılımının imzası var.

Ancak ne yazık ki, bu kadar büyük gelişmeler devrimci özüne, emekçi sınıf niteliğine uygun örgütlenilemedi, öncülük çok erken kapırdı. Bir, gerçek gerilla yaratılmadı, en iyi kadrolar biçildi ve etkisizleştirildi. Gerilla savaşı kurallarına göre yürütülmediği gibi, yerel inisiyatifle yürütülen gerilla da çok kısa sürede etkisizleştirildi. Gerilladan, askerlikten anlaşıp beyni ve yüreği tutsak alınmış birinin savaşı getireceğini düşünülemezdi. İki, gerillanın ortaya çıkması serhildanlar halkın devrimci emekçi iktidarına götürülmedi, bu doğrultudaki düşünce ve girişimlere yaşam hakkı tanınmadı. 1991 ve 1992 gelişmelerin zirvesi sayılır, ama bu zirve, aynı zamanda baş aşağı dönüşün de dönüm noktası olur. Üç, bütün bu baş aşağı dönüşün Öcalan sisteminin kurumlaşmasıyla at başı yürütüğünü, en son 1991 "Zindan Direniş Konferansı" ile kurumlaşmanın tamamlandığını vurgulamamız gerekir. Dört, bu dönemde aynı zamanda devlet ve emperyalist sistemle uzlaşma ve giderek teslim olma arayışlarının belirgin bir politika haline getirildiğini de hatırlatmalıyız.

Kısacası bir yanda uyanan, kendine gelen, ayağa kalkan ve savaşan bir halk, ama öte yandan bütün bu gelişmelere ve güç olma dinamiklerine tek başına hükmeden, değerlerini ve iktidarını gasp eden bir iktidar sistemi, bu ikisi birlikte çelişik, paradoksal bir bütün oluşturuyor. Bu paradoksal bütün, yengi ile yenilgiyi, direnişle teslimiyeti, ihanetle kahramanlığı, yükselişle düşüşü birlikte, yanyana barındırmaktadır. Dolayısıyla bu iki ucu, iki karşıt gerçekliği çok iyi kavramak, ayırtmak, sahip çıkılması gereken ile reddedilmesi gerekenleri birbirinden ayırmak gerekir. Ne yazık ki, düz, tek boyutlu ve indirgemeci yaklaşanlar, en yumuşak yorumla, çeyrek yüzyıllık mücadele tarihimizi kavrayamıyor, inkarcı bir konuma düşüyor ve "mahkum" ettikleri Öcalan ile örtüşüyorlar.

Bugün Kürt halkının yeni bir canlanışa, yeni bir atılıma ihtiyacı var. Mücadelenin birikimleri ve mevzileri tasfiye sürecine alınmasına rağmen varlığını sürdürüyor, ama bunlar aynı zamanda tasfiyeciliğin bir aracı haline de getirilmiş bulunuyor. Bütün bu birikimleri ve değerleri yeniden ayağa kalkışın ve yükselişin hizmetine sokmak için 15 Ağustos çizgisinin çekirdeklenmesi, öncülüğü yeniden inşa etmesi kaçınılmazdır.

Hiç kuşku yok ki, 15 Ağustos'u sahiplenmek, onun yaşayan özünü yeniden devrimci bir kalkışa dönüştürmek, bir tekrar değil, eskiyi aşarak daha güçlü ve yenilmez olana ulaşmaktır. Güç ve iktidar olmanın, bu düzene sığmadan buna ulaşmanın sayısız yolu ve yöntemi var. Bir kez daha yenilmemek ve mutlaka kazanmak için yaşanan tarihi süreci ve dünya devrim tarihlerini çok iyi özümsememiz ve doğru devrimci ideolojik ve politik sonuçlara ulaşmamız gerekir. Bunu başarabileceğimize inanıyoruz. Bu topraklarda 15 Ağustos'un yaşayan özünün yeniden ayağa kaldıracı bir rol oynayacağına inanıyoruz.

Yaşasın 15 Ağustos atılımımız!

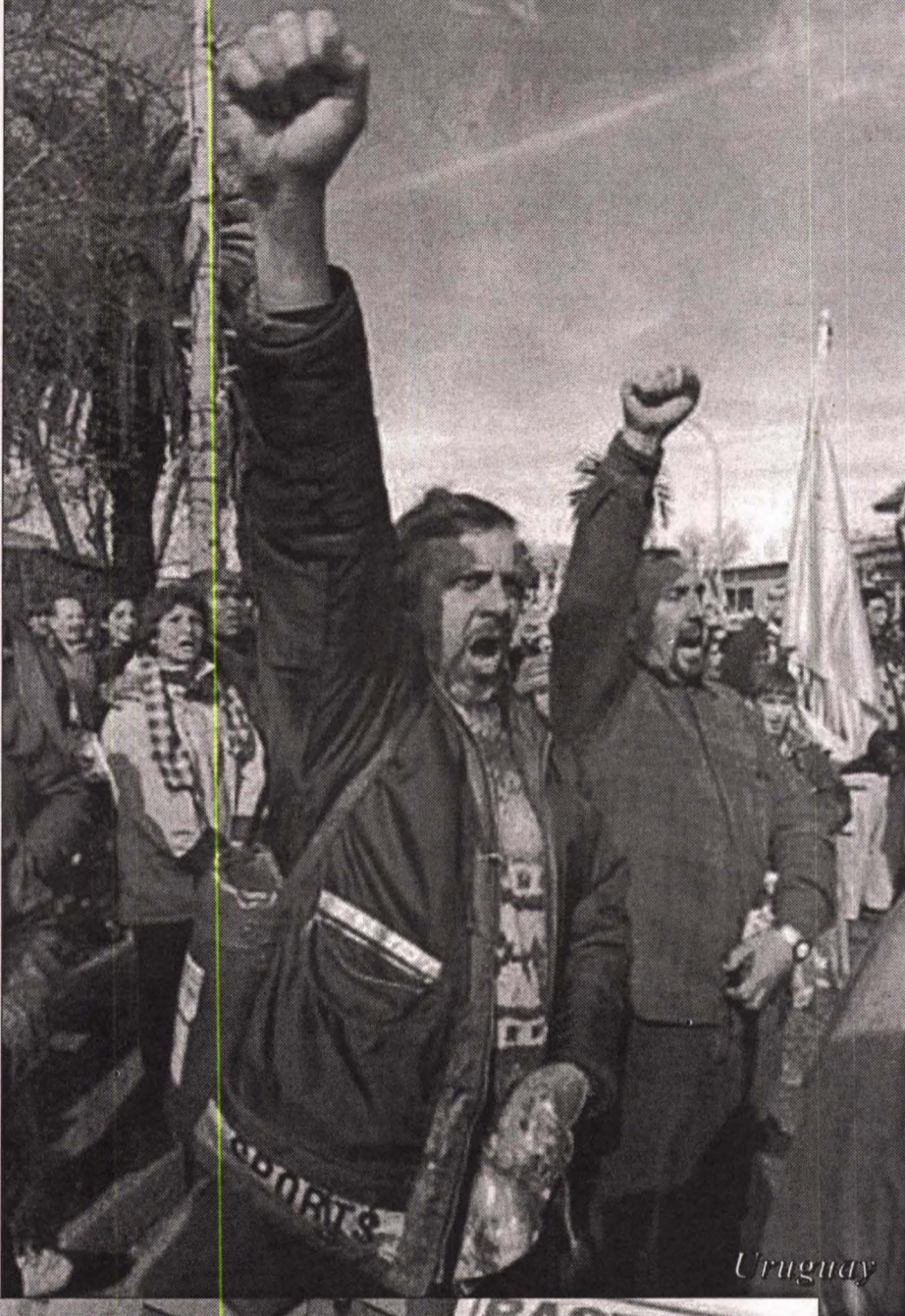
Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve faşizm!

**Kahrolsun teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik!
Yaşasın partimizin devrimci çizgisinde ısrar direnişimiz!**

Devrimci çizgide birleşelim, partimizi yeniden inşa edelim ve ulusal kurtuluş mücadelemizi yeniden ayağa kaldıralım!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

ABD emperyalizminin “arka bahçesi” Latin Amerika kaynıyor!

Uruguay

Peru

ABD emperyalizminin yıllardır “arka bahçe” muamelesi yaptığı, IMF ve Dünya Bankası reçeteleri için “deneme tahtası” olarak kullanılan Latin Amerika’da, neo-liberalizm adı verilen yağma ve yıkım programına karşı isyanların patlak vermediği gün geçmiyor. Halk ayaklanmaları ve grevlerin yaşandığı, birbiri ardına hükümetlerin devrilip

de çöker sözleri bunun bir göstergesidir. Bununla birlikte, Fleet Boston, J. P. Morgan gibi büyük Amerikan finans kuruluşlarının Brezilya’ya yoğun yatırım yapmış olmaları, başta General Motor’s olmak üzere doğrudan yatırım yapan ABD şirketlerinin sayısının hiç de az olmaması var. Bu nedenle, zaten kendisi durgunluk içinde olan Amerikan ekonomisinin

bakanların istifaya zorlandığı kıtada, tepkilerin merkezinde IMF ve ABD emperyalizmi bulunuyor. IMF ve Dünya Bankasının yıkım programlarının öncelikle uygulanıp ardından tüm dünyaya ihraç edildiği Latin Amerika ülkeleri, aynı zamanda ABD emperyalizminin ülke yönetimlerine dolaysız müdahalelerinin en somut örnekleri.

Brezilya’ya verilen 30 milyar doların altındaki gerçekler

IMF programlarının Arjantin, Uruguay ve ardından Paraguay’da çökmesiyle birlikte krizin Brezilya’nın kapısına dayanması, Latin Amerika’nın bu en büyük ekonomisinin de çöküş sinyalleri vermesiyle birlikte, IMF Brezilya’yı çöküşten kurtarmak için 30 milyar dolarlık bir kredi planı açıkladı. Bununla birlikte, IMF yardımının gecikmesi halinde çıkabilecek olumsuzlukları önlemek için Uruguay hükümetine 1.5 milyar dolarlık bir “köprü kredisi” sağladı.

Amerikan yönetimi kısa bir süre öncesine kadar ekonomik sıkıntıya düşen ülkelerin “kurtarılmasına” karşı çıkıyordu. Hatta birkaç gün öncesine kadar hazine bakanı Brezilya’ya yapılacak bir yardımın, paralarının İsviçre bankalarına gitmekten öte bir işe yaramayacağını söylemişti. Peki ne oldu da ABD emperyalizmi böyle bir dönüş yaptı? Bunu birkaç nedeni var. Öncelikle bunalımın Latin Amerika’nın en büyük ekonomisine sahip olan Brezilya’da patlak vermesinin bir Latin krizine, hatta daha ötesinde sonuçlara neden olacak olmasıdır. Kısa bir süre öncesine kadar söylenen Brezilya çökerse Türkiye

Brezilya’da çıkabilecek bir borç krizinden etkilenmemesi mümkün değil. Kısaca Brezilya’da çıkabilecek bir krizin domino etkisi ile tüm dünyayı etkileyecek olması Brezilya’ya verilen 30 milyar doların en önemli nedenidir.

Bir diğeri ise, Latin Amerika’da son yıllarda büyüyen IMF karşıtlığının Amerikan karşıtlığı ile birleşiyor olmasıdır. IMF politikalarına ve emperyalist yaptırımlara karşı çıkan liderlerin seçimlerde aldığı halk desteği bunun bir ürünüdür. IMF yıkım programları karşısında ezilen halk yığınlarının ayaklanması, halkçı hareketlerin güç kazanması, ABD’nin ve işbirlikçi rejimlerin korkulu rüyasıdır. Meksika’da ülkenin dört bir yanında yankı bulan Zapatista hareketi, Kolombiya’da her geçen gün güçlenen Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC), Venezuela’da darbe girişimini boşa çıkartan Hugo Chavez, yine Bolivya’da seçimden birinci parti olarak çıkan Bolivya Sosyalist Hareket Partisi lideri Evo Morales bunun örnekleridir. Bunlar Küba ile yakın ilişkiler kurarak, Latin Amerika’da giderek gelişen bir ABD karşıtı cephe oluşturmaktadırlar.

Brezilya’ya verilen 30 milyar dolar, aynı zamanda IMF karşıtı bir adayın kazanmasını engellemek için verilen bir rüşvettir. IMF Başkanı Köhler’in 30 milyar dolarlık destek planı karşılığında Brezilya hükümetinden halen yürürlükteki ekonomik programı en sıkı şekilde uygulamasını istemesi ve 30 milyar doların 6 milyar dolarının seçimlerden önce, geri kalanın ise seçim sonrası verilecek olması, şantaj ve rüşvetin en iyi göstergesidir. Verilen yeni niyet mektubunda Brezilya’da yaklaşan başkanlık seçimleri için yarışı açık farkla önde götürülen solcu aday Luiz Inacio Lula Silva’nın da programa uyacağını açıkladığının ifade edilmesi, bu stratejinin şimdilik başarılı olduğunu gösteriyor.

Emperyalist müdahale sınır tanımıyor!

Emperyalizm gerek IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla rüşvet ve şantajla, gerek savaş ve darbe girişimleriyle sömürü ve yağma politikalarını hayata geçiriyor. IMF ve Dünya Bankası’nın emperyalizm tarafından nasıl kullanıldığı, rüşvet ve şantaj gerçeği, son dönemde itiraflar ve belgelerle sık sık gündeme geldi. Dünya Bankası eski baş ekonomisti Joseph Stiglitz ve IMF baş ekonomisti Mussa’nın IMF ve Dünya Bankası’nın ülkeleri nasıl çökerttiklerine ilişkin açıklamalarının ardından, İngiliz gazetesi *The Observer*’ın muhabiri ve “Paranın Satın Alabileceği En İyi Demokrasi” kitabının yazarı Gregory Palast’in yaptığı açıklamalar ve sunduğu belgeler, IMF’nin ABD için nasıl bir silah olduğunu gözler önüne seriyor. Özelleştirmeyi savunan partilerin satışlardan komisyon aldığı, stratejik kurumların şantaj ve tehditle ABD tekellerince ele geçirildiği, yapılan darbe girişimlerindeki IMF’nin üstlendiği rol örneklerle ortaya konuluyor.

Bir dönem örnek ülke olarak gösterilen Arjantin’e ilişkin Gregory Palast’in sunduğu bir belgeye göre, içme suyu dağıtım işi şimdi iflasta bulunan Enron’a şantaj ve tehditle verilmiş. Dünya Bankası eski baş ekonomisti Joseph Stiglitz açıklamalarında, Arjantin ve Ekvator’da özelleştirmeyi savunan partilerin satışlar için komisyon aldığını şu sözlerle ifade ediyor: “Arjantin’in en büyük bankalarını satın alan Citybank bu işi oldukça kolay gerçekleştirdi. Çünkü gerekli yardımı ilgili kişilere yapmıştı. British Petroleum’un

da aynı şekilde Ekvador'da başarılı olmasının sırrı buna dayanıyor." Bir diğer örnek Venezuela'da ABD karşıtı Chavez'e darbe girişimi başlamadan önce IMF yönetiminin "başkanın yönetimden uzaklaşması halinde geçiş hükümetine destek vereceğini" açıklamasıdır. Çünkü Hugo Chavez IMF ve Dünya Bankası yöneticilerini ülkeden kovmuştu. Ardında ABD Chavez'e yönelik askeri darbe yaptı. Başarısız olmasına rağmen şimdi yeni darbe girişimleri peşinde. IMF'nin Bolivya'da yapılacak devlet başkanlığı seçimlerine müdahale etmesi, köylülerin aday Evo Morales'in seçilmesi halinde ekonomik yardımları donduracağını açıklayıp karşı kampanya örgütlemesi bunun bir başka örneği. Türkiye'de de benzer bir durum söz konusu. Irak'a yönelik hazırlıkları çerçevesinde biçilen rol, seçimler vesilesiyle yapılan açık müdahaleler, emperyalist müdahalede sınır tanımazlığın ve ona uşaklığın geldiği noktanın en çarpıcı örnekleri.

Rüzgar eken fırtına biçer!

Latin Amerika ülkeleri IMF programlarını harfiyen uygulayan ülkelerdi. Buna rağmen çöküşten kurtulamamaları, çöküşün asıl nedeninin IMF programları olduğunu bir kez daha gösterdi. Bu ülkelerde uygulanan yıkım programlarıyla kamu işletmeleri haraç mezat satıldı, özelleştirme sağlık ve eğitime kadar dayandı, kitlesel işten atmaları sendikasılaştırma ve sosyal hakların gaspı izledi. Bunların sonucu, Latin Amerika ülkelerinde yaşayan emekçi milyonların açlık ve yoksulluk sınırına dayanması oldu.

Artan açlık ve sefalet beraberinde halk isyanlarını, yüzbinlerce işçi-emekçinin katıldığı genel grevleri getirdi. Arjantin'de hükümetler birbiri ardına devrildi. Peru'da ABD destekli Fujimori iktidarı kaybetti. Fujimori'nin yerine gelen Toledo'nun iki elektrik şirketini bir Fransız-Belçika tekeline satması ülkenin yarısını kapsayan bir isyan dalgasına yolaçtı. Ardından hükümet geri adım atarak özelleştirmeyi dondurdu ve bakanları tek tek istifa etmek zorunda kaldı.

Latin Amerika'da kitle hareketliliğinin yaşanmadığı bir gün dahi geçmiyor. Geçtiğimiz günlerde Uruguay'da işçi ve emekçiler ekonomik durgunluğu ve hükümetin politikalarını protesto etmek için genel grev başlattılar. Paraguay'da kamuya ait telefon şirketinin özelleştirilmek istenmesine karşı başlayan sokak gösterileri üzerine olağanüstü hal ilan edildi. ABD yanlısı Alvaro Uribe'nin iktidara gelmesi ile birlikte FARC'la askerler arasında çatışmaların şiddetlenmesi sonucu Kolombiya'da da olağanüstü hal ilan edildi. Özelleştirmelere, IMF programlarına, emperyalizmle işbirliği içindeki hükümetlere yönelik tepkiler her geçen gün büyüyor.

Tüm kıtayı kaplayan bu kitle hareketliliği dalgası *New York Times*'de şu sözlerle yorumlanıyor: "*ABD eğilimli ekonomistlerin, komünizmin çökmesinden sonra getirdiği piyasa reformları, en büyük meydan okumayla karşı karşıya bulunuyor.*"

Lâtin Amerika'ya ABD kısıkaç

Lâtin Amerika'da, Karayipler Denizi'ndeki ve çevredeki adaları sayarsak, çoğu bağımsız devlet olmak üzere, 46 siyasi birim var. Kuzeydeki dev komşu bunların tümüne, zamanına ve yerine göre, çeşitli yollardan kapsamlı bir propaganda, destek, baskı, tehdit, müdahale, hatta saldırı uyguluyor. Hedeflere bağımsız rejimleri düşürme, halklarca tutulan akımları yalnızlığa itme, sol güçleri sağa sürükleme ve Amerika'ya bağlı çevreleri iktidara taşıma dahil. Yeni oluşumların hedefi hiçbir gücün önünde duramayacağı bir dünya imparatorluğu kurmaktır.

Yöntemlerden biri Ekvador, Kolombiya, Panama ve Peru gibi ülkelere özel güçler yerleştirmek. Hani Afganistan, Filipinler, Gürcistan, Özbekistan ve Yemen'de olduğu gibi. Ne var ki Lâtin Amerika'dakiler halktan kopuk, giderek, meşrulukları yok. İşbirlikçi başkanların biri gidip biri geliyor.

Amerikan müdahalesinin şu sırada en yoğun olduğu iki ülke Kolombiya ve Venezüella. İlkinde iktidar ve ülke ekonomisi ABD askeri stratejisinin denetimi altında, ama özellikle Venezüella sınırına yakın bölgede güçlü bir başkaldırma var. Petrol de Venezüella ekonomisinin belkemiği. İlkinde devrimci, ötekinde milliyetçi güçlerin bu büyük anakaranın başka yerlerinde aynı dönüşümlere yol açması, hele Küba'ya 40 yıllık ambargonun fiilen son bulması endişesi, Amerika'yı kısıkaçlarını daraltmaya itiyor.

Kendi dışsıtım ürünlerine düşük fiyat biçilen "*açık-kapı*" Kolombiya, ABD mallarının işgalinde. Muhalefeti destekleyen halk güçleri Venezüella'ya komşu, yani Washington'ın gözünde Cumhurbaşkanı H. Chavez rejiminin yandaşı. ABD Irak'taki iktidara silahlı başkaldıranları destekliyor, ama Kolombiya'da halk desteğini kazanmış muhalefete karşı neredeyse savaş stratejisi uyguluyor. Bu yaklaşımın bir maskesi de var, sanki uyuşturucuya karşı bir kampanya görünümünde. Amerika'dan yana olanların yoğunlaştığı bölgelerde uyuşturucunun hammaddesi ekiliyor, ama benzeri bir eylem orada yok. Kolombiya'da işbirlikçi iktidara ve ABD'ye karşı muhalefetin M. Marulanda önderliğindeki çatışması uzun süreceğe benzer. Afganistan'ı değil, Vietnam'ı akla getiriyor.

Venezüella'da durum tam aksi: İktidar Amerika'ya karşı. Ülke petrol kaynaklarıyla OPEC içinde üçüncü sırada. Bu ülkedeki sermaye dünyasının en ön safındakiler, zirvedeki din adamları ve sendika patronları ABD'nin kendilerine desteğinden ve başkalarına müdahalelerinden memnun. Toplum piramidinin üstündekiler işbirlikçileri, alttakiler Başkan Chavez'i destekliyor. Chavez Irak, İran, Libya ve Küba ile yakın ilişkiler kurdu, komşu Kolombiya'ya Amerikan kısıkaçına ve Afganistan'da savaşa karşı çıktı, kendi hava sahasını Amerikan askeri uçuşlarına kapadı. Bu eylemlerinden ötürüdür ki Washington'dan Chavez'i tehdit etmek için yollanan heyet üyelerinin tavırları, meslektan diplomatlardan çok Şikago gangsterlerini anımsatıyordu. "*Başkan Bush'a karşı muhalefetini çok pahalıya ödeyeceksin*" diyenler onlar değil miydi?

Arjantin'de Amerikan yanlısı rejimler oluştu. Örneğin F. de la Rúa ya da ardından E. Duhalde. Sonuncusu toplumsal yönden iktidarsız, siyasi açıdan yalnızlık içinde. 2001 sonunda yer alan halk ayaklanmalarından sonra peşpeşe ABD yanlısı başkanlar iktidara getirildi. Ama hiçbiri tutunamadı. Tümü istenileni yapıyor, örneğin IMF'ye boyun eğiyor, ama işsizlik artıyor, yaşam pahalılaşıyor ve gösteriler yayılıyor.

Meksika da petrol depolarından biri. Orada da ülke ekonomisinde kuzey komşu egemen. Kendilerinin Dışişleri Bakanı J. Castaneda Washington'ın sözcüsü gibi. CIA ve ABD Savunma Bakanlığı'nın tavsiyelerinin dışına çıkmıyor. Küba'nın içişlerine müdahale ediyor, Amerikan askeri müdahalelerine

hemen yeşil ışık yakıyor. Bu ülkenin "*Kuzey Amerika Serbest Pazar Bölgesi*"nden pek kazancı yok. Amerikan tarım ürünleri dampedingi Meksikalı çiftçileri ve köylüleri yok etti. ABD sermayesi Meksika ekonomisini (maliye, ulaşım, iletişim ve tüm hizmetleriyle) ele geçirdi.

Brezilya'da Başkan F. H. Cardoso, doğal kaynaklar dahil, kamuya ait her şeyi özel çevrelere devretti. Medya imparatorluğu yapılanları iyi göstererek seçimleri hep sağ güçler için garantileme görevini üstlendi. Bedeli şu: Yanıtlara karşın, Cardoso rejimi halk desteğini yitirme tehlikesiyle karşı karşıya. Sağ rüzgârı gene de öyle güç esti ki İşçi Partisi ve onun bükülmez sanılan önderi L. I. L. de Silva bile sağa yanaştı. Seçimlerde ünlü bir sağcıyı yardımcılığına atadı ve IMF'ye bağlılığını ilan etti. Bu parti, böylelikle sosyalizmden sosyal demokrasiye, ardından neo-liberalizme taşındı. İşçi Partisi'nin sağa çarkı topraksız köylüyü, küçük çiftçiyi, kent yoksullarını ve sol aydını yeni bir ulusalcı ve emperyalizm karşıtı akıma itebilir. Brezilya'nın milliyetçi geçmişi olan silahlı güçleri de Pentagon'un sadık bir destekçisi olmaktan uzaktır.

Brezilya İşçi Partisi örneğinde görüldüğü gibi, Nikaragua'da 2001 başkanlık seçimlerinde Sandinista Ulusal Kuruluş Cephesi önderi D. Ortega, yanına aldığı başkan yardımcısı aday neo-liberal kişiyle, sağa yatış işaretini verdi. Nikaragua seçimlerine ABD müdahale etti ve Ortega, sergilediği değişime karşın kaybetti.

Özetle, ABD koca Lâtin Amerika anakarasında, yerine göre sivil yandaşlarını karar verici yerlere oturttu, bağımsızlıktan dem vuran yurtsever grupları iktidardan yuvarladı, kendine bağlı, ama zayıf yönetimlerin yerine otoriter olanları yerleştirdi, bu arada oraya özgü "*caudillo*"lar, yani yerel diktatörler yarattı, çeşitli gruplara darbeler yaptırdı, yeşerme umudu olan yurtsever akımları yalnızlığa itti ya da doğrudan kendi askeriyle girip fırsatını kolladı, nihayet silahlı müdahalelere girişti. Ne var ki doğrudan ekonomik kısıkaça dayalı bir imparatorluk kurmak ve onu sürdürmek kolay değil. ABD'nin yeryüzünü bir ucundan ötekine kısıkaça almak için askerini daha sık ve her yerde kullanma eğilimi imparatorluk kurma girişiminin aslında zorluğundan kaynaklanıyor. Amerika'nın hele son yıllarda, ciddi bunalımlar yaşadığı bir gerçek. Günümüzde de sıkışık aşamalardan geçiyor. Telaşının ve açık silahlı müdahaleler gibi yöntemlere başvurusunun bir önemli nedeni bu.

7 Ekim 2001'de Afganistan'ı yoğun biçimde bombalamasından bu yana, dünyayı askeri üsler, dost yönetimler ve ABD'ye bağımlı bir küreselleşmeyle yönetme daha da öncelik kazandı. Lâtin Amerika'da olanlar bu genel kampanyanın bir parçası. Ama koca anakarayı ve Meksika ile Venezüella gibi petrol kaynağı ülkelerle, Brezilya örneği çok büyük ülkeler de dahil, 46 resmi birimi kapsayan bir parçası.

Öte yandan, günümüz neo-liberalizminin kuzeydeki varlıklı merkezleri güney toplumlarına yarar sağlamıyor. Bu gerçek bugün dünden daha da belirgin. Ancak, yerli halklar bir şeylerin farkına varıyor diye emperyalizmin sonu hemen gelmez. Günümüz gerçeği, ekonomilerin ve onlarla birlikte siyasi yapıların doğrudan dış denetim altına daha açık, daha güçlü, daha yalın biçimde sokulması ve bunun sanki "*doğal*"mış gibi kabul ettirilme çabasıdır. Propagandanan askeri güç kullanmaya değin, Amerika'nın türlü müdahaleleri bazı sol akımları da önce merkeze, oradan da daha sağa taşımıştır. Brezilya'da İşçi Partisi ile Nikaragua'da Sandinista'nın başına gelen bu. Ama bu arada, sağın "*reform*" programlarının başarısızlığı, sınırları göz ardı edilmek istenen "*sosyalizm*"i yeniden ve bir ölçüde gündeme getiriyor.

Prof. Dr. Türkkaya Ataöv
(Cumhuriyet, 13 Ağustos 2002)

Hayatını sınıfa ve emekçilere adanmış bir halk filozofu Bertolt Brecht...

Marksist ideolojinin sanattaki yaratıcısı!

D. Gümüş

Bertolt Brecht zengin bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Daha çocukluk yaşlarında burjuvaların şehri olan Augsburg'da gezintiye çıkan insanları alaya alan küçük gösteriler yaparak dikkatleri üzerine çekmeyi başarır. Liseyi bitirdikten sonra Münih'e giderek tıp eğitimi almaya başlar. Aynı yıllarda 1. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla Almanya şovenizme ve militarizme teslim olur. O da askere çağrılır, Augsburg'daki askeri hastanede sağlığı olarak görev yapar. Burada savaşın acı, sefalet, yoksulluk ve zulüm getiren yok edici vahşi yüzüne tanıklık eder. Bu onun yaşamında hiç unutamayacağı bir iz bırakır. Dünyayı sorgulamaya başlar ve duygularını şiirlere aktararak tüm benliğiyle emperyalist savaşa karşı çıkar.

*"Gecenin geç saatlerinde
Sayıyordu telgraf telleri
Savaş alanında kalan ölüleri-
O zaman dost ve düşman sessizleşti.
Yalnız analar ağladı
Her iki yanda..."*

Ve savaştan yıllar sonra da yeni savaşları engellemek için şöyle diyecektir:

"Büyük Kartaca üç savaş yaptı. Birincisinden sonra hala güçlüydü, ikincisinden sonra Kartaca insanların oturabileceği bir yerdi, üçüncüsünden sonra Kartaca'nın yerinde yeller esiyordu."

Çocukluğu ve bu yıllarda yaşadıkları, üyesi olduğu burjuva sınıfını ve yoz kültürünü daha açık görmesini ve tanımasını sağlar.

*"Gerçekten karanlık bir dönem yaşıyorum.
İyimser bir sözcük aptallık.
Kırıksık bir alın
Duyarsızlık.
Gülenlere ürkünç haberler henüz ulaşmamış.*

*...
Ye iç sen! Keyfine bak! Diyorlar
Nasıl yiye içebilirim
Yediklerimi açların elinden almışsam ve
Bir bardak suyum, bir susuzda yoksa?
Ama yine de yiye içiyorum."*

Dizelere döktüğü kısa özgeçmişleriyle bu sınıfla olan bağlarını tümüyle koparır.

*"Oğlu olarak yetiştim
Varlıklı insanların.
Ailem boynuma bir yaka takıp yetiştirdi beni.
Hizmet edilecek biri olarak ve öğretti bana
Buyurma sanatını.*

*Ama büyüüp çevreme baktığımda
Sevmedim sınıfımın insanlarını
Buyurmayı ve hizmet edilmeyi
Ve terk edip sınıfımı katıldım
Yoksul insanların arasına"*

Savaştan sonra öğrenimini yarıda bırakarak, Münih'te bir çatıkına yerleşip çeşitli dergilerde yazarlık yapar. Burada şiirlerinin yanında yazdığı tiyatro oyunları da tanınmaya ve halkın beğenisini kazanmaya başlamıştır. Oyunlarında daha çok yakından tanıdığı burjuva kültüre duyduğu nefreti alaycı bir dille aktarır. Onun kahramanları, zengin evinde çalışan hizmetçi, oğullarını askere gönderen ana, pazardan filesi boş dönen yaşlı kadın, sarhoş balıkçı gibi tiplmelerle yoksul halkın içinden çıkar. Münih ve Berlin'de sanat çalışmalarını şiir kitapları yazarak ve yeni oyunlar sergileyerek sürdürür. Sahneyi insanlara güzel bir şey sunmak için değil, onları değiştirebilmek için kullanmış ve perde kapandığında koltuklarında oturan insanların yüzünde farklı bir ifade yaratmayı başarmıştır.

Bu yıllarda Marksizm'i kavrayarak devrimci kimliğe kavuşur. 1. Dünya Savaşı'ndan yenilgiyle çıkan ülkesindeki siyasi gelişmeleri ve karşı-devrimci yükselişi yakından izlemekte ve kaygı duymaktadır. Karşı-devrimci hareketin yükselmesiyle birçok devrimci illegal yaşama geçmek zorunda kalmıştır. Brecht, "Ört izlerini" şiiriyle devrimcileri uyararak, illegalitenin gereklerini şöyle sıralar;

*"...
Ne söylediyse, bir daha söyleme
Düşüncelerini bir başkasında bulursan: Tanıma.
Kimseye imzanı ya da resmini vermemişsen
Kimsenin yanında bulunmamış ve kimseyle
konuşmamışsan*

*Nasıl yakalayabilirler seni!
Ört izlerini!*

*Dikkat, ölümü düşündüğünde
Mezar taşın olmasın yattığın yeri belirten
Üzerinde bir yazıyla seni ele veren
Ölüm tarihine seni açığa çıkaran
Birkez daha:
Ört izlerini!*

(Budur bana öğretilen)"

Ancak 1933'te Almanya Hitler faşizminin pençesine düşmekten kurtulamaz ve karanlık yıllar başlar.

*"Düzen bozulmuştu kentlere geldiğimde
Açlık kol geziyordu.
Ayaklanan insanların arasına karıştım
Onlarla birlikte öfkelenim.
İşte böyle geçti yeryüzünde
Bana verilen ömrüm.*

*...
Yollar bataklığa gidiyordu benim zamanımda
Konuşmak beni kasapların eline düşürdü.
Çok az şey yapabildim. Ama hükmedenler
Sanırım bensiz daha güvenliyidiler..*

Bu dizeler, tam 15 yıl sürecek sürgün yaşamının nasıl başladığını anlatır. Danimarka'da bir kasabaya yerleşir. Ve burada tümüyle siyasi şiir ve marşlarla sınıfı bilinçlendirmeye çalışır, gelecek güzel günlere nasıl ulaşılacağını anlatır:

*"...
Ve insan insan olduğu için
Hoş görmez suratına incek çizmeyi.
Ne kendi altında köleler ister,
Ne de üstünde ister bir efendi.
Haydi sola, bir kii!
Haydi sola bir kii!*

*Yer var yoldaş sana da
Al birleşik cephede yerini,
Çünkü bir işçisin sen de."*

Sürgün yıllarında, bir gün mutlaka Almanya'ya geri dönme inancıyla, İsveç, Finlandiya, Sovyetler Birliği ve kapitalizmin krallığı olan ABD'ye gidererek, zor koşullarda sanat yaşamını sürdürür. Tiyatro alanında klasik tiyatronun karşısına epik tiyatroyu çıkararak, farklı ve ilginç bir tarz yaratmıştır. Bu sürede soyut, kuru ve kışkırtıcı üslup ve dili bir yana bırakıp, daha somut, yol gösterici ve öğretici bir tarzı benimser.

*"Ben bir oyun yazarıyım.
Gördüklerimi gösteririm, insan pazarından
Gördüklerimi.
İnsanca davrananları gösteririm ben.
Ben oyun yazarıyım.
Nasıl planlarla birbirlerini sıkıştırmaya çalışanları
Ya da coplarla ya da parayla
Nasıl sokakta durup beklerken
Nasıl birbirini düşürmeye hazırlananları
Umut dolu olmayı
Nasıl sözleşip buluştuklarını
Nasıl birbirini darağacına gönderdiklerini
Nasıl sevdiklerini
Nasıl yağmayı savunduklarını
Nasıl yemek yediklerini gösteririm
..."*

Döneminde tiyatroya en büyük yenilik ve katkıyı getiren isim olmuştur. İçinde yaşadığımız çağı sorgulayarak, marksist ideolojiye dayanarak sürekli üretir. Eserleriyle faşizme ve kapitalist sisteme karşı mücadele eder. "Kafkas tebeşir dairesi", "Cesaret ana", "Galilei", "Üç kuruşluk opera" oyunlarında elde ettiği başarı ve gücü, burjuvaziye karşı yönelttiği eleştiriden ve ezilenlere duyduğu güvenden alır. Ancak kimliği ve eserleri nedeniyle Amerika'da sıkı bir sorgulamadan geçirilir, eserlerinin birçoğu yasaklanır. Bir fırsatını bularak en değerli hazinesini, tüm yapıtlarının içinde olduğu mikrofilmleriyle İsviçre'ye geçer.

Bu yıllarda savaş bitmiş, Almanya iki siyasi kimliğe bölünmüştür. Uzun sürgün yıllarını 1948 yılında noktalarak, Doğu Berlin'e yerleşir. Çünkü Batı "çürümüş ve yenilikten uzaktır, yıkılma zamanı gelmiştir." Büyük bir kalabalık onu bekliyorken, o tek başına yıllarca özlemine duyduğu, savaştan çıkan harabe görünümündeki şehrin sokaklarında dolaşmaya başlar.

*"Baba kenti, nasıl buldum seni?
Bombardıman akınlarının ardından
Geliyorum eve.
Peki nerede kent?
Sıradaglar gibi yükselen dumanın ardında.
Oradaki ateşin içinde..."*

Ve burada en büyük hayalini gerçekleştirerek, sürgünde birlikte olduğu yakın dostlarıyla Berliner Ensemble Tiyatrosu'nu kurar. Devrimci, yazar, şair, tiyatro bilimcisi, yönetmen ve kuramcı kimliğinin kusursuz birleşimiyle, oyunlarını tekrar gözden geçirir. Kullandığı üslup ve tarz, sanatsal içerik, müzik, eşsiz sahne tasarımıyla sunduğu oyunlar halkın büyük beğenisini kazanır.

Yaşamının son yıllarını geçirdiği Doğu Almanya'da da, herşeye kuşkucu ve eleştirel yaklaşımından kaynaklı yanlışlara karşı doğruları büyük bir inatla savunmaya ve yol göstermeye devam eder.

Bertolt Brecht, 14 Ağustos 1956 gecesi, hastalığa yenik düşer. Onun ölümüyle insanlık, devrimci sanat yoluyla toplumun değişip yenilenmesinde bugün bile yol gösterici olan bir neferini yitirir.

Devrimci gerilla hareketine karşı kapsamlı bir saldırının ilk adımları atılıyor...

Kolombiya'da sıkıyönetim!..

7 Ağustos Çarşamba gecesi Bogota'da parlamento binasında 600 seçkin katılımcı eşliğinde Kolombiya'nın yeni başkanı Uribe yemin ederek görevine başladı. Yeni başkan konuşmasında, devrimci FARC gerillaları ile BM eşliğinde diyaloga hazır olduğunu, hatta bir halk oylamasıyla gerilla sözcülerinin parlamentoya bile alınacağı yönünde laflar etti. Böylece yoksulluğun pençesinde kıvrılan, büyük toprak sahipleri ve kapitalist işletmelerin beslemesi paramiliter birliklerin kanlı saldırıları ile bunalan Kolombiya halkının sözde gönülünü almayı umuyordu. Gerillalar ise bu ikiyüzlü aldatıcı sözleri fazla kaale almayarak başkent Bogota'da bir dizi bombalı saldırı ile faşist eğilimli yeni başkanın tantanalı yemin törenini selamladılar.

Nitekim Uribe'nin sözü ve eylemi arasındaki uçurum çok geçmeden kendini gösterdi.

Uribe'in seçim zaferi, gerçekte FARC gerillalarına karşı daha sert saldırıların başlatılacağını işaretliyordu. Uribe, kendi söylemiyle, gündeme getireceği kapsamlı saldırı siyaseti ile "gerillayı barışa zorlama"yı hedefliyordu.

Uribe yeminin ardından askeri giderler için ayrılan miktarı iki kat artırdığını, orduyu 240 binden 400 bine çıkaracağını, orduya polis işlerini de üstlenebilme yetkisini vereceğini açıkladı. Ordunun ülkenin

kuzeyinde yıllardır gerillaya destek veren halka karşı kullanılan faşist paramiliter gruplarla da omuz omuz vereceği düşünülürse, halkı bekleyen tehlikenin boyutları kolaylıkla anlaşılabilir. Hükümetin gerillaya karşı sürdürdüğünü söylediği bu savaşın asıl hedefinin gerillanın bağrından doğup yetiştiği Kolombiya halkı

olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Uribe sermayenin ve Amerikan emperyalistlerinin gözüne girmek için kendisinden beklenenleri bir an önce yerine getirmede hiç vakit kaybetmedi. 12 Ağustos günü tüm ülkede 90 gün geçerli olmak üzere sıkıyönetim ilan etti. Sıkıyönetim iki kez daha uzatılabilir. Ardından Adalet Bakanı polise yeni 100 bin kişinin alındığını ve 6 bin yedeğin de askere çağrıldığını açıkladı. Başbakan ise sivillere (!) de 100 bin kişilik muhbirlik ağı için çağrı yaptı. 100 bin kişilik silahlı milis oluşturma fikrinden ise yabancı insan hakları örgütlerinin yoğun basıncı altında vazgeçmek zorunda kaldı..

Gerillaya karşı sürdürülecek savaş devlete yıllık 1 milyar dolara malolacak, savaşın maddi yükü ise yine emekçilere ödettirilecek. Bunun için de yeni başkan halktan alınan vergileri %1,2 artırdığını açıkladı.

Kolombiya'da yaşanan bu durum Amerikan emperyalistlerine de rahat bir nefes aldırtıyor. Onların basıncı ve askeri yardımları ile son aylarda FARC gerillaları ile sürdürülen ateşkes görüşmeleri kesilmiş ve gerillalara karşı savaş tırmandırılmıştı. Amerikan emperyalistleri özellikle Ortadoğu'da başlayacak olan yeni bir savaş öncesinde kendi "arka bahçe"sindeki bu ülkeyi düzene sokmalıydı. Bu çerçevede eski başbakan Pastrana döneminde ekonomiyi uzun süreli savaşa hazırlattı. Bunun için kamu giderleri azaltıldı. Kamu işletmelerinde özelleştirilmeler ve sosyal hakların kısıtlanması korkunç boyutlara ulaştı.

Kolombiya'da uluslararası alanda emperyalistlerin büyük desteğini kazanmaya çalışan ve gerillayı parçalamak çabalarını sürdüren Kolombiya devleti ile 15 bin kişilik orduya sahip FARC gerillaları arasındaki savaş yıllardır sürüyor. Siyasi çözüm için defalarca masaya oturmuş ve anlaşmaya varılamamıştı. Henüz her iki taraf da silahlarını ellerinden bırakmış değil. Ve Kolombiya'da dengeler halen bozulmuş değil.

Gerillaların devlet ile "siyasi çözüm"de anlaşarak silahlarını teslim etmesi dengeyi düzen lehine bozacak ama bu Kolombiya halkına asla barış getirmeyecektir. Aksine devlet, gerilla hareketi silahlarını teslim ettiği andan itibaren verdiği vaatleri tutmayacağı gibi, geriye dönük intikamcı bir çizgi izleyecektir. Kolombiya işçi ve emekçilerine onların öncülerine karşı barbarlığını daha pervasızca sürdürecektir. Latin Amerika'nın yakın dönem "siyasal çözüm" deneyimleri bunun henüz çok sıcak örnekleridir. El Salvador'dan Guatemala'ya kadar...

Amerika'da liman işçileri zorlu günlere hazırlanıyor

Amerikan hükümeti 11 Eylül'den bu yana "milli güvenliği sağlamak" bahanesi ile işçi ve emekçilere, onların kazanılan haklarına karşı saldırılarını yoğunlaştırarak sürdürüyor, her türlü hak arama mücadelesini bastırıyor. İşçilerin grev silahını kullanma girişimlerinin Amerika'nın "ulusal güvenliği için tehlike" teşkil ettiği yönünde açıklamalar ise sendikaları endişelendiriyor.

Önümüzdeki süreçte Liman İşçileri Sendikası'nın da TİS görüşmeleri başlayacak. Özellikle Trans-pasifik ticaretine bağımlı olan büyük tekellerden bazıları, TİS görüşmelerinden çok önce biraraya gelerek Bush'tan yardım talep ettiler. Washington buna karşı hükümet danışmanları ile birlikte bir çalışma grubu oluşturdu. Tekellerin hizmetindeki medya ise liman işçilerine karşı ekonomiyi zor duruma sokmamaları yönünde propaganda saldırısı başlattı.

Uluslararası Liman ve Yükleme İşçileri Sendikası (ILWU) ile Pasifik Maritime Association (DMA) adı altında birleşen sermaye grupları arasında süren görüşmelerde şu an ücret artışı değil, aksine lojistik yükleme boşaltılmaları ilgili meslek gruplarının da ILWU'ya ait olup olmamaları üzerine tartışılıyor. ILWU yükleri limanlara getiren götüren kamyon şöförleri ve yük gemilerinin rotasını izleyen çalışanların da kendilerine üye olmasını savunuyor. Yeni yapılanmayla oldukça üye kaybetmiş sendikaların buna ihtiyacı da var. Sermaye birliği DMA ise buna karşı çıkıyor.

ILWU, 1934'te yaşanan genel grevde, tüm limanlar için geçerli olan bir sözleşmeyi kabul ettirmişti. Bu sözleşmeye göre, sendikalar tüm limanlarda aynı anda işçileri greve götürebilir.

Ama hükümetin müdahalesi durumunda bu mümkün olmuyor. Gemiler grev yapılan limandan başka limana nakledilebilir ve orada boşaltma yükleme gerçekleştirilebilir. Savaş durumunda ise bizzat ABD savaş donanması bunu üstlenebilir.

Amerika'nın batı sahillerinde çalışan liman işçilerinin en son grevi 30 yıl önce yaşanmıştı. 1971 yılında gerçekleşen bu büyük grev sahillerde yaşanan yeni bir süreçte karşı bir tepkinin dışı vuruşuydu. Bu süreçte gemilerin yükleme ve boşaltma işlemleriyle ilgili yeni teknolojik gelişmeler uygulanmaya konulmuştu. Bu teknolojik gelişmelerin sonuçları işçiler için çok ağır oldu. Bu süreçte her 10 liman işçisinden 9'u işini kaybetti. Sayıları toplam 100 bin olan liman işçisinin sayısı bugün 10 bin 500'dür.

Son dönemlerde yaşanan yeni teknolojik gelişmeler ile de limanlarda çalışma tümenden otomotikleşecek. Rotterdam ve Singapur'da olduğu gibi Amerika'nın batı sahillerinde de, limandan çok uzaktaki uzmanlar, bilgisayar ekranlarının önünde limandaki yükleme işlemini kontrol edebilecek. Ve böylece liman işçileri gereksizleşecek.

Sendikalar bu durumun yeniden binlerce işçinin sokağa atılmasını beraberinde getireceğini biliyorlar. Liman işçilerine destek Amerikan Sendikalar Birliği AFL-CIO'den geliyor. Sendikalar Birliği daha şimdiden liman işçileriyle dayanışma için bir çalışma grubu oluşturdu. Hükümetin güvenlik tehlikesi gördüğü grevleri engellemesi bu yılki TİS görüşmelerini zora sokabilir. Ama yine de Amerika'nın batı kıyılarında havada grev kokusu var.

İki farklı sınıf, iki ayrı dünya görüşü, iki farklı kültür!..

Devrimci bir kültür-sanat için!

Üretim araçlarını elinde bulunduran burjuvazi, ancak azgın baskı ve sömürü sayesinde iktidarını sürdürür. Burjuvazinin iktidarı, işçi ve emekçiler için ağır ve insanlık dışı çalışma ve yaşam koşulları demektir. Sermaye, işçinin yalnızca emeğini sömürmekle kalmaz, aynı zamanda tüm yaşamını, umutlarını ve geleceğini de elinden alır. Sömürü çarkı işçileri üretimin basit bir eklentisine dönüştürürken, işçilerin kendisine ve toplumsal gelişmelere yabancılaşmasının da zeminini hazırlar.

Burjuvazi yalnızca üretim araçlarını elinde bulundurmakla kalmaz; bilimi, kültürü, sanatı ve bir bütün olarak düşünsel üretim araç ve imkanlarını da tekeline alır. Çünkü iktidarını koruyabilmesi, sömürü düzenini sürdürebilmesi için, işçi ve emekçileri manevi ve düşünsel olarak da baskı altında tutması, onları kendilerine yabancılaştırıp yozlaştırması, bilim ve kültürün olanaklarından uzak tutması gerekir. Zira onun en büyük korkusu, ezilenlerin aydınlanması ve bilinçlenmesidir. Bunun için asalak burjuvazi kendi bireyci, yoz kültür ve değerlerini, gericiliği sistematik olarak empoze eder. Mülksüzleştirdiği emekçilere, kültürsüzleştirmeyi ve yozlaşmayı dayatır.

Çürümüş burjuvazinin yarattığı kültür de yoz, kendisi gibi çürümüş, sersemletici, tüketici ve cehalete sürükleyici bir kültürdür. Maddi yaşam araçlarından ve insanca yaşam koşullarından yoksun bırakılan emekçiler, burjuvazinin bu kirli ideolojik ablukası altında yaşamaya, düşünmeye mahkum edilirler.

Bu kirli ablukayı tüm değerlerin; kültürün, sanatın, cinselliğin, eğitimin metalaşması izler. Yani burjuvazi kendi yoz ve bayağı değerlerini hem dayatır, hem de ticari olarak alınıp satılan bir mal haline getirir. Cinsellik (kadın bedeni) ve bütünüyle cinselliği kısırtıcı temelde üretilen ürünler çok kârlı bir pazardır. Kuşkusuz bu pazar esas olarak belli bir kesime hitap eder. Bugün asgari ihtiyaçlarını bile zorlukla karşılayan emekçilerin sinema, tiyatro, konser vb. kültürel-sanatsal faaliyetleri izlemeye ya da üretmeye bütçe ayırması nerdeyse imkansızdır. Elindeki tek imkan ise, manevi değerlerin çürütülmesi, yozlaşmanın, kapitalist yaşam tarzının yaygınlaştırılması, gerici kültürün empoze edilmesinin aracı olarak kullanılan televizyondur.

İdeolojik mücadelenin önemi ve bütünsel ve çok yönlü bir mücadele kültürü

Ağır ve bunalıcı çalışma ve yaşam koşullarında her bakımdan esaret altında yaşayan işçi sınıfı, özgürleşmek için burjuva ideolojisinin hegemonyasından kurtulmak, kendi sınıf iktidarını, kendi kültürünü yaratmak, kendi değerlerini oluşturmak zorundadır. Özgürleşmesinin olmazsa olmaz koşulu, bütünsel -iktisadi, politik, askeri, ideolojik, etik vb.- bir mücadeledir.

Her alanda ve çeşitli araçlarla yürütülen, bir dizi aşamadan geçen, yenilgiler ve yengilerle ilerleyen sınıflar mücadelesinin çimentosu, hiç kuşkusuz ideolojik mücadeledir. İdeolojik mücadele, diğer tüm mücadele araç ve biçimlerini birbirine bağlayan kritik halkadır. Sınıf mücadelesi, ideolojik mücadelede ruh bulur. Sınıflar manevi silahlarını buradan alırlar. İdeolojinin sızmadığı yer, girmedığı alan yoktur. Politikadan günlük yaşama, bilimden kültüre, alışkanlıklardan düşünce biçimine, örgütlenmeden eyleme, algıdan duygulanıma, hayallerden istemlere

kadar her alanda sınıfsal aidiyeti olan ideolojik bir yönlendirme söz konusudur. Burjuvazi, tüm alanlarda hakimiyet kurmasının sağladığı imkanlarla iktidarını koruyup sürdürebilmektedir. Kuşkusuz bu mutlak bir hakimiyet değildir.

Ve bu mücadelede kültür ve sanat büyük bir rol oynamaktadır. Burjuvazi, iktidar olmanın ayrıcalığını kullanarak bu alanda da tepeden tırnağa örgütlü hareket etmekte ve sistematik bir savaş yürütmektedir. Baskı ve yasakların yanı sıra, paralı ya da gönüllü uşaklarını kullanarak, proletaryanın kendine ait bir dünya yaratmasının önüne dikilmektedir. Kültür ve sanatı egemenliğin bir aracı olarak kullanmaktadır.

Yugoslavya, Somali, Afganistan, Irak...

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı Ortadoğu halklarıyla dayanışmaya!

BASTAKİLER DER Kİ: BARIS VE SAVAS

*İki farklı sey,
Dysa rüzgarla fırtına gibidir
onların barışı ve savaşı.*

*Savaş doğar onların barışından
anasından doğan oğlan gibi,
taşır oğlan anasının
o korkunc yüz çizgilerini.*

*Öldürür onların savaşları
ne varsa barışlarından
artakalan.*

B. Brecht

İşçi Kültür Evleri, işçi ve emekçilere dayatılan cehalete, kültürel ve manevi yozlaşmaya, çok yönlü ideolojik kuşatmaya karşı bir mevzi olarak kuruldu

İşçi Kültür Evleri; burjuvazinin yoz, bireyci ve sömürü üzerinde temellenen kültürüne karşı proleter kültürün yaratılmasına katkı yapmayı amaçlıyor.

İşçi Kültür Evleri; Kübalı devrimci ozan Jose Marti'nin "kültür özgürleştirir" sözünü kendisine rehber edinerek, devrimci kültürü emekçilerle buluşturmayı faaliyetinin merkezine koyuyor, onları kendi kültürlerini yaratmaya çağırıyor.

İşçi Kültür Evleri; kölece çalışma ve sefalet içinde yaşamının, gerici baskıların emekçiler üzerinde yarattığı ruhsal ve düşünsel tahribatları ortadan kaldırma kaygısıyla hareket ediyor.

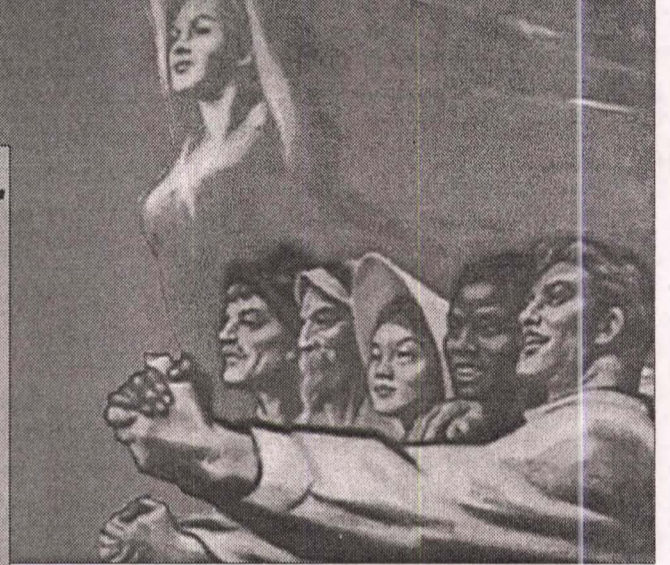
İşçi Kültür Evleri; emekçilere yöneltilen çok

İşçi Kültür Evi Bülteni

Sayı: 115 Ağustos 2002-1 000 000 TL

Yeni bir dünya, yeni bir kültür için;

**"Sen de çıkar
göğsünün kafesinden yüreğini,
şu güneşten düşen
ateşe fırlat;
yüreğini yüreklerimizin
yanına at!"**

yönlü saldırılar karşısında emekçilerin bir parça da olsa kendilerini koruyabilmesi, eğitebilmesi ve saldırıların, haksızlıkların, sömürünün kaynaklarıyla birlikte ortadan kaldırılması mücadelesine destek olmak için kuruldu.

İşçi Kültür Evleri; her türden yabancılaşmaya, bencilleşmeye, yozlaşmaya karşı sınıf dayanışmasının kolektif ruhunu temsil ediyor.

İşçi Kültür Evleri; unutturulmaya, yozlaştırılmaya çalışılan mücadele geleneğimizin devrimci kültürel mirasına sahip çıkarak, özgür ve sömürsüz bir dünya için devrimci kültürü geliştirme iddiasını taşıyor.

İşçi Kültür Evleri; kapalı salonlara hapsedilen, yüksek fiyatlarla pazarlanıp dar bir kesime hitap eden sanat anlayışına ve popüler kültürün taşındığı sanat merkezlerine alternatif olarak çeşitli işçi ve emekçi semtlerinde kuruldu. Kahvehanelerde, bilardo salonlarında ve internet kafelerde yozlaştırılan, fabrikalarda tüm gün canı çıkıncaya kadar sömürülen, daracık gecekondularda ve altyapısı olmayan mahallelerde yaşamaya mahkum edilen emekçilerin kültürel-sanatsal yaşama ilgisini uyandırmak, kültürel ve sanatsal imkanlara kolayca ulaşmalarını sağlamak için emekçi semtleri seçildi.

Emekçilere kültürel ve sanatsal ürünlere ulaşma/izleme imkanlarını sunmak İşçi Kültür Evleri'nin kuruluş amacının yalnızca bir parçası. İKE'ler aynı zamanda emekçileri kültürel ve sanatsal üretime katmayı, yaratıcılıklarını ve yeteneklerini ortaya koymaları için imkan sağlamayı da amaçlıyor.

Bugüne kadar yalnızca ayrıcalıklı bir kesim sanatsal-kültürel üretimde bulunma imkanlarına sahip olmuştur. Bu, sanatı da sanatçıyı da verimsizliğe, içinde yaşadığı toplumdan kopmaya, yozlaşmaya iten bir olgudur. İKE'ler, olanaklar sağlandığı ölçüde

emekçilerin neler yapabileceklerini, neler üretebileceklerini pratikte göstermeyi amaçlıyor. Emeğiyle dünyayı yaratanların kültürel ve sanatsal yaratıcılıklarından, yeteneklerinden en ufak bir kuşku duymuyoruz.

İKE'lerde gerçekleştireceğimiz çeşitli etkinliklerde işçilerin kültürel-sanatsal ihtiyaçlarını karşılamayı düşündüğümüz gibi, ilerici devrimci sanatçıların emekçilerle buluşmasını da hedefliyoruz. Emekçilerle devrimci sanatçıların karşılıklı etkileşim içinde olması, sanatçıların da davasına daha içten sarılması, hizmet etmesini sağlayacaktır. Aynı şekilde aydın gençliği İKE aracılığıyla emekçilerle buluşturmak en önemli amaçlarımızdan biridir

İKE'nin en önemli işlevlerinden biri de kuşkusuz emekçilerin çok yönlü eğitimi olacaktır. Emekçilerin gerek sanatsal-kültürel faaliyetlerle, gerek başka eğitici hizmetlerle sınıf bilincini, sınıf kültürünü geliştirmeyi böylelikle sınıf mücadelesine daha aktif, bilinçli katılmasını hedefliyoruz

Hedeflerimiz çerçevesinde bugüne kadar yaptığımız faaliyetleri de dikkate alarak önümüzdeki dönemde şu etkinlikleri gerçekleştirmeyi planlıyoruz:

* Sanatın ayrıcalıklı, özel yetenek gerektiren, pahalı ve lüks bir faaliyet olması mantığına karşı, emekçilerin olağan etkinliği olması gerektiğinden yola çıkarak gerçekleştirdiğimiz çeşitli sanat dallarına ilişkin kurslara (tiyatro, halk oyunları, bağlama vb...) yenilerini de ekleyerek devam edeceğiz.

Kursiyerlerimizden bağımsız gösteri toplulukları oluşturmak bir diğer hedefimizdir.

* İlerici-devrimci sanatçı ve toplulukların ürünlerini emekçilerle buluşturmaya, aynı zamanda sanatçıları emekçilerle kaynaştırmaya devam edeceğiz. Geçmiş dönemde gerçekleştirilen gösterilerin anlamlı sonuçlar yarattığı bilinmektedir.

* Ülke gündemine ve dünyadaki gelişmelere ilişkin sınıf tavrımızı, yaptığımız etkinliklerle, her fırsatta göstermeye devam edeceğiz.

* İşçilerin toplumsal yaşamda karşılaştıkları yakıcı sorunlar karşısında onları bilinçlendirmek ve çözümler üretmek amacıyla panel, toplantı, söyleşi vb. etkinlikler en temel faaliyetlerimizden biri olacaktır.

* Semtte yaşanan sorunları (altyapı, yoksulluk, yıkım vb..) tartışmak, ortak çözümler üretmek kaygımız daima canlı tutulacaktır. Bu çerçevede alandaki diğer kitle örgütleri ve kurumlarla ortak hareket etmek, onları da seferber etmek çabası içinde olacağız.

* Kapitalist sömürü çarkları altında emekçi kadın, cinsel kimliğinden dolayı çifte sömürüye ve baskıya maruz kalmaktadır. Kadın, daha düşük ücretlere mahkum edilir, eğitimsiz bırakılır, evin-ev işlerinin kölesi olur, erkek egemen zihniyetin baskılarına maruz kalır, geleneklerle çembere alınır, kimliksizleştirilir vb...

Bu uygulamalar ve zihniyete karşı emekçi kadının özgürleşmesi, kabuğunu kırması ve sınıf

mücadelesinin bir parçası haline gelmesi için eğitici hizmetleri önümüze koymaktayız. Buna paralel olarak ev içine hapsedilip üretimin dışında bırakılan ev kadınlarını üretken kılacak bir takım kurs ve etkinlikleri de düşünüyoruz.

* Okuma-yazma oranının düşüklüğü çoğu kez bilinçlenmenin önünde en büyük engel olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu engeli aşmanın bir adımı olarak, öncelikle kadınlar olmak üzere okuma-yazma kursları başlatacağız..

* Okullarda çocuklara verilen eğitimin onların yaratıcılıklarını, üretkenliklerini geliştirmekten ziyade, ezberci, dar, kalıpcı olduğu biliniyor. Bundan yola çıkarak, onları okumaya ve üretmeye sevkedecek etkinlikler planlıyoruz.

İşçi ve emekçileri, eğitim hakkı elinden alınan gençleri, çifte baskı ve sömürü koşullarında yaşayan kadınları, kapitalizmin harabeye çevirdiği semtlerde yaşayan halkı birlikte üretmeye, birlikte hareket etmeye çağırıyoruz!

İnsanlık tarihi sınıf savaşmaları tarihidir. Ve bu tarih içinde hep iki kültür, iki farklı anlayış çatışma halinde olmuş ve bugüne kadar bir şekilde varlıklarını sürdürmüşlerdir. Ezenle ezilen, sömürülen sömürülen, zenginle yoksul, zalimle mazlum arasındaki çatışmanın olağan sonucudur bu. Bu sınıfsal karşıtlıklar varolduğu sürece iki farklı kültür, iki farklı dünya özlemi ve istemi de varlığını sürdürecektir, çatışma burada da sürecektir.

Sıfırdan başlamıyoruz. Koşullar ağır da olsa yalnız ve çaresiz değiliz. İnsanlığa miras kalan bütün değerler biz ezilen ve sömürülen sınıfların eseridir. Eyfel Kulesi de, dev Mısır piramitleri de emeğimizin ürünüdür. Birer şaheser olarak görülen binlerce yıllık çanak çömleklerin çamurunu biz kardık, sarayları da biz diktik. İkel oklar, taş baltalar da bizim eserimizdir, savaş uçakları da. Tarlaları biz ekiyoruz, iğneden ipliğe herşeyi biz üretiyoruz. Ve buna rağmen aç kalıyor, ürettiğimiz ürünlere sahip olamıyor, şehrin kenar mahallelerinde izbe kulübelerde sefalet içinde bir yaşam sürüyoruz. Biz üretiyoruz onlar el koyuyor. Biz aç açta yaşıyoruz, onlar sefahat içinde har vurup harman savuruyor. Savaşı onlar çıkarıyor, cepheye biz sürülüp katlediliyoruz.

"Neden" diye sormaya başladığında, bil ki artık ne yalnızsındır ne de güçsüz ve çaresiz. "Artık yeter" dediğinde, gelecek senin hünerli ellerinde biçimlenmeye başlıyor demektir.

Tarihin derinliklerine kök salan bir geleneğimiz, yüz ağartıcı bir mirasımız var. Bizim verdiğimiz mücadelelerden başka bir tarih, bizim kuracağımızdan başka bir gelecek yoktur. İşçi sınıfının uluslararası alanda 150 yılı aşan mücadelesinde yarattığı değerlerin yanı sıra, ülkemizde de bugüne kadar yaratılan devrimci değerlere sahibiz. Anadolu toprakları Şeyh Bedrettin'den Pir Sultan'a, Nazım'dan Yılmaz Güney'e kadar nice devrimci, ilerici sanatçıyı, aydını çıkarmıştır bağrından.

İKE olarak ezilen ve sömürülenlerin devrimci mirasına sahip çıkıyor ve bu miras üzerinden bir bayrak yükseltiyoruz. Yaratılan değerleri açığa çıkarmayı, toplumsallaştırmayı, işçi ve emekçilere ulaştırmayı ve yeniden üretmeyi hedefliyoruz. Sefaletimizin, insanca yaşam koşullarından yoksun bırakılmamızın sebebi onlarsa, çözüm bizim! Çözüm, bizdedir! Çözüm ellerimizin daha sıkı kenetlenmesinde, kolektif bilinç ve sorumlulukla hareket etmemizdedir.

Tüm işçi ve emekçileri birlikte üretmeye, geleceği yaratma mücadelesinde birlikte hareket etmeye, işçi evlerine sahip çıkmaya çağırıyoruz.

İşçi Kültür Evi Bülteni'nin ilk sayısından (Ağustos 2002) alınmıştır...

"Ateşi çalmak"

Galina Serebryakova

(Çev. Nurşen Özkan, A. Rıza Dırık
Evrensel Basım Yayın, 4 ciltlik nehir roman)

Ateşi Çalmak, işçi sınıfının büyük öğretmeni Karl Marks ve döneminin belgesel romanı olarak değerlendirilmektedir. Galina Serebryakova, uzun sayılabilecek bir tarihsel dönemi tümüyle belgelere ve tanıklıklara dayanan bir romanla anlatmaya çalışmış ve bunda da büyük ölçüde başarılı olmuştur.

1930'ların ilk yılları, Fransa'nın Lyon kenti... Romanın birinci cildi Lyonlu dokuma işçilerinin yaşamını ve boğuşmak zorunda oldukları insanlık dışı çalışma koşullarını aktarır ilk önce. İşçi sınıfı henüz bir siyasal kimlikten yoksundur. Vahşi kapitalizm karşısında çaresizdir, sınırsız sömürüye ve yenilgilere mahkumdur.

Galina Serebryakova, işçi sınıfının bu durumunu Lyon dokumacılarının ayaklanması üzerinden anlatır. "Çalışarak yaşamak ya da savaşarak ölmek" şiarıyla ayaklanan dokumacılar Lyon'u ele geçirmişlerdir. Fakat sermayeye karşı nasıl savaşacaklarını, kazandıkları başarıyı nasıl güvenceye alacaklarını bilmemektedirler. Hatalar yapmaya başlarlar. Dokumacı ihtiyar Bouvri ayaklanmanın Fransa Kralı tarafından bastırılmasından hemen önceki günlerde işçilerin içine düştükleri umutsuzluğu, "Kral bize ihanet etti, Tanrı ise terketti" sözleriyle ifade eder.

Lyonlu dokumacılar çaresizlikle arayışı bir arada yaşamaktadır. Ayaklanmada ön saflarda savaşan Myonie, kendisi gibi işçi olan Johann Stock'a şu soruyu sormaktadır: "Ne zaman bir insan çıkacak, ne zaman işçilerin de bir öğretmeni olacak ve onlara nasıl savaşmaları gerektiğini öğretecek, kazandıkları durumlarda bile niye hala birer zavallı köle olarak yaşamak zorunda kaldıklarını anlatacak?" Her ikisi de henüz bu sorunun yanıtını bilmemektedir.

Buradan da anlaşılacağı gibi Lyonlu dokumacılar için anlatılanlar aslında bütün bir romanın gerekçelendirilmesidir. Kapitalizmin

bağrında şekillenmeye başlayan proletarya henüz kendi için sınıf olmanın, dolayısıyla burjuvaziye karşı iktidar mücadelesine girişmenin koşullarına kavuşmamıştır.

Bundan sonrası ise gerek Karl Marks'ın yaşamı, gerekse o dönemin siyasal gelişmeleri üzerinden proletaryanın iktidar mücadelesi için gerekli ideolojik, politik ve örgütsel araçların yaratılmasının öyküsüdür. Romana son nokta konulduğu zaman, artık işçi sınıfının bilimsel temellere oturtulmuş devrimci bir iktidar programı vardır.

Son 10 yıldır dizginlerinden boşanmışçasına yürütülen gerici propagandaya rağmen burjuvazi ve işçi sınıfı arasındaki sınıf savaşının giderek daha açık biçimler kazandığı, dolayısıyla işçi sınıfının devrimci ideolojisi Marksizm'in yeniden güncelleştiği bir dönemde yaşıyoruz. Öyle ki en aşağılık burjuva yazarları bile kapitalizmin bugünkü gidişatının Marks'ın söylediklerini tekrar tekrar doğruladığını itiraf etmek zorunda kalıyorlar.

Dünyanın her yanında işçi ve emekçiler, ezilen halklar kapitalizmin kan emici, sömürücü gerçek yüzünü daha açık bir şekilde görüyorlar. Kapitalizme karşı tepki ve mücadele yaygınlaşıyor ve olgunlaşıyor. Marksizm'i işçi ve emekçilerin gündemine yeniden ve dün olduğundan daha ısrarlı bir şekilde sokmak tam da bundan dolayı büyük önem taşıyor. Elbette devrimciler ve öncü işçiler için aslolan Marksizm'in bilimsel özünü ve devrimci yöntemini kavramak, sermayeye karşı mücadelede bu etkili silahtan en iyi şekilde yararlanmaktır. Fakat Marks'ın ve Marksizm'in unutturulmaya çalışıldığı bir dönem henüz yeni yeni aşıyorsa, *Ateşi Çalmak* gibi bir romanın Marks'ı devrimcilere ve öncü işçilere tanıtmak açısından oynayabileceği rolün önemi de tartışılmaz.

İşçi Kültür Evi Bülteni'nin ilk sayısından (Ağustos 2002) alınmıştır...

Cenaze törenine saldıran jandarma hayvani bir terör estirdi...

Fatma Bilgin

ölümsüzlüğe uğurlandı!

Ölüm Orucu'nun 5. ekip direnişçisi Fatma Bilgin durumunun ağırlaşması üzerine Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırıldı ve zorla müdahale edildi. Fatma Bilgin zorla müdahale işkencesi sonucu direnişinin 434. gününde şehit düştü.

Ölüm Orucu direnişçi Fatma Bilgin, 13 Ağustos günü Antakya'nın Kuzeytepe beldesinde yaklaşık 500 kişinin katıldığı

bir törenle ölümsüzlüğe uğurlandı. Cenaze sonrası eve sloganlarla dönen kitleye jandarma gaz bombaları ve dipçiklerle vahşice saldırdı. Saldırı sonucu *İşçi-Köylü* gazetesi okuru Veysel Ulaş Aslan, *Asi* gazetesi çalışanları Hasan Kutlu ile Deniz Kutlu kafalarına aldıkları darbeler sonucu ağır yaralandılar. *İşçi-Köylü* gazetesi okuru Veysel Ulaş Aslan'ın sağlık durumu halen ciddiyetini koruyor.

Toplam 11 kişinin gözaltına alındığı cenazede jandarma komplo kurarak ve sudan bahanelerle 4 kişiyi tutuklattı. Cenazelere dönük tahammülsüz ve saldırgan tutum sergileyen devlet itleri saldırıyı daha üst boyuta taşımış ve cenazeye katılanlar öldüresiye dövülmüştür. Ancak bu saldırılar devlete ve onun kolluk kuvvetlerine dönük öfkemizi bilemekten başka bir işe yaramamıştır/yaramayacaktır.

Fatma Bilgin ölümsüzdür!

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

SY Kızıl Bayrak/Antakya

Zorla müdahale işkencesinde bir can daha yaşamını yitirdi...

Fatma Bilgin Ölüm Orucu direnişinde yaşamını yitiren 93. kişi oldu

Fatma Bilgin'e 1 Ağustos günü kaldırıldığı Ankara Numune Hastanesi'nde zorla müdahale edilmişti. Dokuz gün boyunca zorla müdahale işkencesini yaşadı.

Fatma Bilgin 10 Ağustos 2002 günü saat 03.00'te direnişinin 431. gününde yaşamını yitirdi. Zorla müdahale işkencesiyle direnişi bitirmeyi amaçlayanlar, "yaşam kurtarıyoruz" diyenler bir evladımızın daha canına maloldular.

Fatma Bilgin 1972 Antakya Kuzeytepe Köyü doğumluydu. Aralık 1995'te *Kurtuluş* Gazetesi muhabiriyken gözaltına alınıp tutuklandı. F tiplerindeki tecrit ve izolasyona karşı direnişe başlayarak Malatya Hapishanesi 5. ölüm orucu ekibinde yer aldı. 431 gün kararlılık ve inançla sürdürdüğü direnişinde tek bir talebi vardı: **TECRİTİN KALDIRILMASI**.

Fatma Bilgin'in ölümünden hephanelerde tecrit politikasını sürdürenler sorumludur. Tecrit kaldırılmalıdır. F tiplerindeki zulüm ve işkence bitmelidir.

Kendisine insanım diyen, tecride ve işkenceye karşı olan herkese sesleniyoruz, daha kaç insan ölecek, kaç insan sakat kalacak? Herkesi tecride karşı mücadelede birlik olmaya çağırıyoruz.

TAYAD'lı Aileler
10 Ağustos 2002

İngiltere Bush'un paspası olmasın

George Monbiot

George Bush'un başka bir ulusla, uluslararası hukuku çiğnediğini gerekçe göstererek savaşması neredeyse gülünç. Bush'un göreve geldiği günden bu yana ABD birçok uluslararası anlaşmayı deldi.

Biyolojik silahlar anlaşmasını, kendi biyolojik silahları üzerinde yasadışı deneyler yaparak ihlal etti. Kimyasal silah denetçilerinin silah laboratuvarlarına girmelerine izin vermedi. Antibalistik füze anlaşmasını ihlal etti ve büyük olasılıkla nükleer deneme yasağı anlaşmasını da delmeye hazırlanıyor. Geçmişte yabancı ülkelerin devlet başkanlarına suikast düzenlenmesini de içeren gizli CIA operasyonlarının yeniden başlamasına izin verdi. Kısa menzilli silahlar anlaşmasını sabote etti, uluslararası ceza mahkemesine zarar verdi, iklim değişikliği protokolünü imzalamayı reddetti. BM Güvenlik Konseyi'nin onayını almadan Irak'a savaş açma hazırlığına girmesi de uluslararası hukukun ihlalidir ve bu ihlal Saddam Hüseyin'in BM silah denetçilerini kabul etmemesinden daha önemli bir suçtur.

Ancak ABD hükümetinin savaşa girişmesinin gerçekte silah denetçileriyle hiçbir ilgisi yoktur. ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı John Bolton "Politikamız Bağdat'ta rejimin değiştirilmesini esas almaktadır ve denetçiler gitse de gitmese de bu politika değişmeyecektir" dedi. ABD'nin Saddam'a saldırmak için öne sürdüğü gerekçeler iki kez değişti. Önce Irak "El Kaide'ye yardım ettiği için" potansiyel hedef olarak nitelenmişti. Bunun doğru olmadığı anlaşıldı. Daha sonra Amerikan hükümeti, kitle imha silahları ürettiği ve silah denetçilerinin ülkeye girişini engellediği için Irak'a saldırılması gerektiğini açıkladı. Şimdi, konuyla ilgili kesin kanıtlar ortaya konmadığı için silah senaryosundan da vazgeçiliyor. Yeni gerekçe ise Saddam Hüseyin'in sadece var olması. En azından bu tezin doğrulanabilme avantajı var. Irak'la savaş yapılmasının, savaşa gerekçe bulunmasından önce geldiği açık.

Petrol meselesi dışında, bu savaş stratejik amaçlar taşımayan bir savaş. ABD, Saddam Hüseyin'den korkmuyor, ancak halkını onunla korkutmaya çalışıyor. Irak'ın Amerika'ya karşı terörizmi desteklediği konusunda kanıt yok. Kitle imha silahları kullandığı takdirde yok edilebileceğini Saddam da biliyor. Saddam dünya için, geçen 10 yıl boyunca olduğundan daha fazla tehdit oluşturmuyor.

Ancak ABD'nin savaşa girişmek için iç politikaya dayalı nedenleri de var. Öncelikle, Irak'a saldırı "teröre karşı savaş"ın devam ettiği izlenimini verecek. Ayrıca, tüm büyük güçlerin halkı savaşı sever. Afganistan'da olduğu gibi, yabancılara savaşmak oy kazandırır. Başkanın ve başkan yardımcısının karşı karşıya kaldığı mali skandallara yönelik ilgiyi dağıtma gereksinimi de bunlara eklenebilir.

ABD büyük bir askeri-endüstriyel komplekse sahip ve bu kompleks, yüksek maliyetini gerekçelendirebilmek için savaşa gereksinim duyuyor. Bütün bu etkenlerden daha önemli olan ise, Beyaz Saray'daki şahinlerin, savaşların kendilerine sürekli gereksinim duyulacağını sağlayacağını

düşünceleri. Şahinler, kaybeden kim olursa olsun kendilerinin kazanacağını biliyor. Başka bir deyişle, ABD Irak'a saldırmaya hazırlanmasaydı, başka bir ülkeye saldırma hazırlığı içinde olacaktı. ABD bir ülkeyle savaşacaktır, çünkü savaşacak bir ülke arayışı içindedir.

İngiltere Başbakanı Tony Blair'in de bir işgali desteklemek için pek çok nedeni var. Bush'a ödün vererek İngiltere'nin sağ kanat basınını memnun ediyor. Bush'un sırtına dayanarak küresel liderliğe talip olabilir. Başkanla olan iyi ilişkileri Blair'e Avrupa'da saygın bir rol vermektedir.

Blair, "özel bir ilişkiye" değinerek, bir başbakanın İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana karşılaştığı en büyük meydan okumadan da kaçınmakta. Küresel dengelerin gerçekçi bir çözümlemesi böyle bir meydan okumayı gerektirir: dünya barışına karşı en büyük tehdit Saddam Hüseyin değil, George Bush'tur. Geçmişte İngiltere'nin en iyi dostu olan ülke, şimdi onun başlıca düşmanı haline gelmektedir. ABD, diğer ülkelere rahatlıkla saldırabileceğini keşfederken, büyük olasılıkla müttefiklerini de tehdit etmeye başlayacaktır. Doymak bilmez kaynak arayışı en karanlık sömürgecilik maceralarını anımsatırken, istekleri diğer büyük devletlerin stratejik çıkarlarıyla karşı karşıya gelecektir. Bu kaynakların kullanımının getireceği sonuçlar üzerine sorumluluk almayı reddettiği sürece, dünyanın geri kalan kısmı için çevre felaketi tehdidi oluşturacaktır. ABD yeni kuşak nükleer silahlar geliştirmeye başlıyor ve bunları kullanmaya da hazır görünüyor. Bu durum Ortadoğu'yu cehenneme çevirebilecek gelişmelerin habercisidir ve bundan bütün dünya etkilenecektir.

Başka bir deyişle ABD tüm emperyal güçlerin yaptığını yapmaktadır. Emperyal güçler imparatorluklarını güçlü bir direnişle karşılaşılan kadar genişletirler.

İngiltere'nin bu özel ilişkiden vazgeçmesi bu durumun gerçekleşmekte olduğu anlamına gelir. ABD'nin dünya için bir tehlike oluşturduğunun kabulü, ona karşı direnişin gerekliliğini de ortaya koyar. ABD'ye direnmek ise İngiliz hükümetinin 60 yıldır izlediği politikada köklü bir değişiklik yapılması anlamına gelir.

ABD'ye askeri ve ekonomik yollarla değil ancak diplomatik yollarla direnebiliriz. Amerikan gücüne verilecek en güvenli ve etkili yanıt, onunla işbirliği yapmama politikasıdır. İngiltere ve diğer Avrupa ülkeleri diplomatik düzeyde ABD'nin tüm tek taraflı hareket girişimlerine karşı çıkmalıdır. Irak krizini ve Ortadoğu sorununu çözmek için bağımsız çabalar göstermeliyiz. Ve, ekonomik sorunların, gangster kapitalizminin ve aşırı askeri harcamaların Amerika'nın gücünü azaltmasını, böylece dünyanın geri kalanını paspası olarak kullanmaktan vazgeçmesini ümit edebiliriz. Dostluk ancak Amerika'nın çıkarları diğer ülkelerin çıkarlarıyla dengelenen bir ülke olduğunu kabullenmesiyle, kısacası, adalet ilkeleri üzerinde temellenmesiyle sağlanabilir.

The Guardian/6 Ağustos
(Cumhuriyet, 12 Ağustos)

Kavga

Kavganın ortasında yanarken yüreğin
Barikatları tutuşturan bedenin
Yıldızlar gibi çoğalıyordu düşenlerimiz
her köşe başında dövüşen sendin
her kavgada bayrak tutan sen
ellerin bayrak tutarken ÜMIT
gülerken HABİB oluyordun
yüreğin yanarken barikalarda HATİCE oluyordun
gecenin karanlığında yanarken gözlerin
ölümünle özgürleştirdin tutsak bedenini
siz ki özü ve özetiydiniz her şeyin
sizlerden aldık yürüyor ve yürüyeceğiz

Özgür Yaman
(Nevşehir E Tipi Cezaevi
B-2 Koğuşu/Nevşehir)

Ekmek ve özgürlük için...

Doğrudur
kapımıza dayanmıştır zulüm
Açlık ve yoksulluktan
dizboyu yolsuzluktan
arta kalan

Günler
kan revan

Doğrudur
ve gerçektir
söylendiği kadar
Öfke
patlar bir yerden sonra
dalga dalga yayılır
grev meydanlarına

Anlatır
sımsıkı sıkılıp
gökyüzüne uzanan yumruklar
ekmek ve özgürlük için
dövüşmenin görkemini

Anlatır ki
ekmek ve özgürlük için
dövüşmedikçe
daha çok dövüleceğiz
yolsuzluğun
ve yoksulluğun
düzeninde

S. Fidan

Alevilik bir kültür, bir yaşam biçimidir!

Yüzyıllardır varolan ve yaklaşık bin yıldır bu topraklarda varlığını koruyabilen bir kültür, bir yaşam biçimidir Alevilik. Varolduğu diğer coğrafyalardan tamamen farklı bir algılayıştır Anadolu Aleviliği. Alevilik genelde bir dini öge, bir dogma olarak algılanmakla birlikte, Anadolu Aleviliği gerçek anlamda bir kültür, bir yaşam biçimidir.

Anadolu coğrafyasına yerleştiklerinden beri hep asimilasyon, bu başarılamadığı durumda da bir soykırım politikasına maruz kalmıştır Aleviler. Şahkulu isyanı, Şeyh Bedrettin isyanı ve Maraş katliamı, Selçuklu, Osmanlı ve TC devletleri dönemlerindeki katliamlardan sadece birer örnektir. Bundan dolayı Aleviler Selçuklu ve Osmanlı dönemlerinde hep dağlarda yaşamışlardır. TC döneminde ise dağların yerini şehirlerin varoşları almıştır.

Peki nedir bu katliamların nedeni? Gerçekten sadece inanç ayrılığı mı? Hayır! Aleviler kendi kültürlerini, yaşam biçimlerini meydana getirdiklerinden beri hep baskı ve sömürüye maruz kalmışlardır. Bu baskı ve sömürüye karşı çıkmalarının yanında, ayrıca mülkiyetin ortaklaşması, ortak üretim ve üretilenin eşit bölüşülmesi üzerinden bir dünya tasavvur etmişler ve bunun mücadelesini de yaşadıkları zamanın koşullarına göre vermişlerdir. Bu anlamda Şeyh Bedrettin'in düşüncelerini anlamak çok önemlidir. Şeyh Bedrettin, Osmanlı'nın yansıttığı gibi sıradan bir asi değil, yukarıdaki tasavvur için mücadele eden zamanın bir devrimcisiydi.

Cumhuriyetin kurulmasıyla yaşanan rejim değişikliği sonucunda Aleviler, daha önce maruz kaldıkları uygulamalarla bir daha karşılaşmayacaklarını sanıyorlardı. Oysa pek fazla bir değişim olmadığını zaman gösterdi. Aleviler tasavvur ettikleri dünyayı kurma mücadelesinden vazgeçemedikleri için, Dersim, Maraş, Çorum, Sivas ve Gazi'de katledildiler.

Cumhuriyet döneminde bir değişiklik de olmuştu. Bu değişim 1917'lerde Rusya'dan dünyaya yayılan, Alevilerin de kendi tasavvurlarının bilimsel bir biçimde yansıtılmış hali olan sosyalizmdi ve Aleviler bu düşünceyi çok çabuk benimseyip savundular.

1937-38 Dersim katliamının ardından sürgün edilen Alevi emekçiler şehirlerin varoşlarına yerleştiler ve diğer emekçilerle ortak bir yaşam alanı oluşturdular. Buralarda sanayinin daha gelişmiş olmasından kaynaklı fabrikalarda çalışmaya başladılar. Baskı ve sömürüyü bu defa patronlardan gördüler ve tüm buna karşı aynı sorunu yaşayan diğer emekçilerle birlikte mücadeleye başladılar. Bu süreç içerisinde devrimcilerle, devrimci yaşamla tanıştılar ve içlerinden pek çok devrimci yetişti. Çünkü, Selçuklu ve Osmanlı zamanında da ilkel anlamda da olsa bu düşünceye sahiptiler. Bu

coğrafya bir devrim toprağıdır. Alevilik de çok devrimci yetiştirmiştir bağrında. Bu yüzden Aleviler hep devrimcilere sempati duymuşlardır.

Ancak temel bir ayrıma dikkat etmek gerekir. Cumhuriyet döneminde ilişkilerin değişmesi/gelişmesi, işçi sınıfının doğması, ağa-bey sömürüsüne bir de patron sömürüsü eklemiştir. İlişkilerin değişmesiyle birlikte eski değerlendirmeler de ortadan kalkmıştır. "Alevi doğan her insan Alevi değildir". Alevilik bir kültür, bir yaşam biçimidir. Bu yaşam biçiminin temelinde ortak mülkiyet, paylaşım, eşitlik esastır. Bunu uygulamayan ya da en azından bu düşünceye sahip olmayan bir insan Alevi olamaz. Baskı, zulüm ve sömürü Alevilikte yoktur. Örneğin fabrikada zor şartlar altında çalışan, düşük ücretle emeği sömürülen bir işçi de Alevidir, bu sömürüyü uygulayan patron da! Hayır, bu patron öz itibarıyla Alevi olamaz.

Alevilerin yaşadıkları temel sorunlar vardır. Bazılarını saydık. Alevi gençliğin ise daha özelinden bazı sorunları vardır. Alevi gençlik bugün büyük oranda düzenin yoz kültürünün etkisindedir. En çok karşılaştıkları sorun ise, başta okullarında olmak üzere oturdukları mahallede arkadaşlarına ve çevrelerine kimliklerini açıkça söyleyememe, söylerken çekince duyma sorunudur. Aynı sorunu işyerlerinde de yaşamaktadırlar. Aleviler ve Alevi gençlik unutmamalıdır ki, tüm bu sorunların kaynağı Alevilerden de aldığı vergiyle yüzbinden fazla insanın çalıştığı ve içinde hiç Alevi çalışanı olmayan Diyanet İşleri Başkanlığı kurumunu bünyesinde barındıran, okullarda Alevi gençlere zorla din dersi adı altında asimilasyon politikası uygulayan düzendir. Düzen tüm kurumları ve kokuşmuşluğuyla kuşatmıştır gençliği. Bu kokuşmuşluk ve düzenin kuşatmasından kurtulmanın tek yolu Aleviliğin kendi özünde, temel düşüncelerinde ve yaşam felsefesindedir.

Sonuç olarak, Alevilerin bugün karşı karşıya oldukları sorunları bütün işçi ve emekçiler de yaşamaktadırlar. Bu sorunların kaynağı ise bu ülkede bütün istediklerini gerçekleştiren Türk burjuvazisidir. Bunun yanında şu ayrıma da dikkat etmek gerekiyor. Burjuvazi medyası aracılığıyla Alevilere Kemalist bir kimlik aşılacaktır. Bu propaganda en çok ordu üzerinden yapılmaktadır. Alevilerin asimilasyonu ve soykırım politikalarında bu güçlerin hepsinin rol oynadığını Aleviler unutmamalı ve kendilerine her zaman yakın buldukları, bir parçası oldukları devrimcilerden, devrim ve sosyalizm davasından uzak durmamalıdır. En temel mücadeleleri bu olmalıdır.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Sultanbeyli'den bir okur

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Aradan geçen üç yılda

bölge halkının acıları daha da katlandı...

17 Ağustos depreminin üçüncü yılında

deprem bölgesi daha da yoksullaştı...

Depremzede emekçiler perişanlık içinde...

işsizlik ve sefalet had safhada...

Kalıcı konutlar ve altyapı dökülüyor...

Toplanan yardımların ve

deprem vergilerinin akıbeti hala da bilinmiyor!...

İstanbul başta olmak üzere

yeni depremlerin beklendiği

Marmara bölgesinde hiçbir önlem alınmıyor...

İnsanımızın hayatı ve geleceği

sermaye düzenininin umurunda değil!

Hayatımızı ve geleceğimizi

umursamayanlardan hesap soralım!...